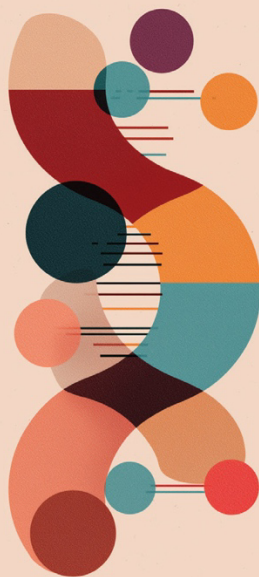

UNICITATEA

Identici prin diferențe totale

VOLUMUL 12 DIN 200 | BANDA MUNCII

Marius Spiridon

Marius Spiridon

Unicitatea

Identici prin diferențe totale

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 12

Editura Createrra
București. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Unicitatea : Identici prin diferențe totale / Marius Spiridon.

- București: Createrra, 2026

ISBN digital: 978-630-359-139-1

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3635), Adrian Enache,

Claudiu Gușter

Coordonare echipa de corectură:

Radu-Ionuț Mladin

Corectură:

Rodica Florescu, Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Spiritonomics.....	4
Volumul 12 din Spiritonomics.....	5
Capitolul 1. Descoperirea unicității. Cine ești tu oare?	12
Capitolul 2. O picătură diferită, ca toate celelalte.....	36
Capitolul 3. Totul se îmbină perfect	64
Capitolul 4. Zero comparații, 100% revelații.....	97
Capitolul 5. Din neutralitate cu unicitate.....	119
Capitolul 6. Conexiunile umane din spațiul unicității.....	149
Capitolul 7. Puterea unicității în lumea profesională.....	171
Capitolul 8. Unicitatea în educația copiilor. Cum să creștem oameni autentici?	189
Capitolul 9. Unicitatea în comunități. Construirea unui mediu aliniat cu adevărul tău	211
Capitolul 10. Unicitatea în univers. O lege universală a creației.....	227
Volumele Seriei Spiritonomics	242
Descoperă universul Spiritonomics.....	245
Spiritonomics, un proiect Createrra.....	247

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ

cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 12 din Spiritonomics

Unicitatea. Identici prin diferențe totale

Astăzi suntem la volumul 12, *Unicitatea*, nivel de vibrație 255. Dacă volumele anterioare au fost *Integritatea*, *Puterea personală* și *Neutralitatea*, unde oamenii au învățat felul în care pot deveni conștienți de bias-urile lor, pe de-o parte, iar, pe de altă parte, să-și asume crearea în mod voluntar, conștient, a paradigmelor necesare susținerii vieții pe care ei doresc să o trăiască, unicitatea duce lucrurile la următorul nivel. Când oamenii pot fi neutri, ei pot accesa unicitatea.

Unicitatea reprezintă capacitatea unui om de a înțelege că temelia acestui univers se bazează pe faptul că nu există două instanțe identice în orice colț al universului. Nu există realitate în oglindă, nu există perfecțiune, nu există posibilitatea de a duplica ceva și o să înțelegem de ce pe durata acestui volum. În momentul în care un om își înțelege unicitatea, pentru el apar transformări pentru totdeauna. Se va termina cursa după a imita, a compensa, a se regăsi, a se preface pentru a aparține, a copia pentru a fi iubit sau a dezvolta comportamente bipolare pentru a nu se simți rănit. Unicitatea este primul pas către deținerea unui corp robust, atât din punct de vedere fizic, cât mai ales din punct de vedere emoțional și spiritual. Un om care deține saltul de unicitate poate fi cu absolut orice din viața lui, cu absolut orice persoană și orice comportament, înțelegând că acel lucru răsară din caracterul complet inedit, nerepetabil și unic al aceluia om.

Prin urmare, un om conștient de propria sa unicitate devine conștient de unicitatea fiecăruia, iar prin asta își definește primii săi pași către inocență și ulterior unificare. Dispare judecata. Începem să ne uităm la oamenii din jurul nostru ca la permisiuni de a lăsa libertatea fiecăruia să se manifeste exact așa cum este.

Singurul lucru prin care noi toți suntem asemănători în acest univers este că suntem complet diferiți. Aceasta este singura asemănare dintre noi. Totul în interiorul nostru este într-o ordine structurală, vibrațională și experiențială complet

unică. Nu există două ADN-uri identice. Însăși descoperirea oamenilor dintr-o familie și așezarea lor într-un arbore genealogic se face pe baza identificării anumitor secvențe din ADN care coincid. Însă, per total, există o infinitate de posibilități de ordonare a cromozomilor din ADN-ul nostru. Acest acid dezoxiribonucleic, ADN-ul, are proprietatea de a găzdui forme atât de diverse de conștiință încât corpul este necesar să poată replica particularitățile acelor spirite.

Unul dintre studiile cele mai importante care s-a desfășurat pe această planetă este studiul genomului uman de la Hamburg. Într-o bază de date au fost adăugați foarte mulți oameni cu probe din ADN-ul lor și s-a descoperit genealogia, evoluția și felul în care ei au călătorit prin timp. Dacă ar fi să ne uităm la cartea *Selfish Gene, Gena egoistă*, al lui Richard Dawkins, el spunea că are o suspiciune că aceste corpuri ar servi oamenilor pentru a transmite informația în timp. Corpurile sunt recipiente digitale pentru a transmite informații unice în timp. Așa cum sunt acele mesaje puse într-o sticlă pe ocean, care au o destinație unde le duce soarta, la fel și corpurile oamenilor au destinația de a livra mesajul cu care au plecat la drum.

În momentul în care devenim conștienți de unicitate, atunci avem șansa să procesăm în mod conștient acel mesaj și să-l transmitem după cum vrem să afectăm viitorul. Cea mai puternică metodă de șlefuire a viitorului este de a fi creatorul lui. Cu atât mai puternică cu cât, atunci când

implicăm mai mulți oameni în acest proces de scriere a viitorului, ei pot determina viitorul unei planete.

Aceasta este Createrra: mii de oameni scriind viitorul planetei, respectând regulile care dau o direcție. În cărțile avansate vom cocheta cu ideea că planeta Pământ, posibil să nu ne ducă ea undeva, ci posibil să fie dusă de intenția noastră comună. Să fie un vehicul pentru corpul nostru, așa cum corpul este un vehicul pentru spiritul nostru. Când un singur om vrea să călătorească undeva, folosește o mașină sau o bicicletă. Când mai mulți oameni vor să ajungă undeva, folosesc un tren. Când toți oamenii vor să ajungă undeva, folosesc planeta Pământ. Undeva pe la 560 - 565, vom discuta de o intenție atât de rafinată, care poate face metabolismul oamenilor să funcționeze la unison și să creeze un viitor trasat prin consens de către toți oamenii din jurul conștiinței unui avatar. Dar mai avem până acolo. Iar această carte are și ea, la rândul ei, o serie de intenții.

Să dezvăluie unicitatea ca expresie a adevărului interior, eliberată de influențe externe și constrângeri mentale

Unul dintre semnalele cele mai puternice ale acestei populații pământene care este la debutul vieții sale spirituale este faptul că încă mai este afectată de arhaisme, credințe și arhetipuri specifice omului doar înțelept, Homo sapiens. Prima intenție a acestei cărți este ca oamenii să descopere puterea de a exprima propriul lor adevăr, fără să fie nevoie

să îl modifice, să îl altereze sau să îl copieze de la altcineva, în așa fel încât să soluționeze nevoi primare: apartenență, iubire, sex și supraviețuire.

Odată descoperită unicitatea, oamenii au capacitatea de a avea o încredere atât de mare în cine sunt, încât nu va mai fi nevoie niciodată de comparație, competiție sau complexe de inferioritate ori de superioritate. Totodată, unicitatea va cauza un impact puternic asupra epocii finale a capitalismului. Dar asta vom discuta în secțiunea dedicată unicității în latura economică.

Să ofere instrumente pentru descoperirea și manifestarea sinelui

Într-o conștiință planetară ce folosește corpuri la începutul propriei lor evoluții, oamenii au nevoie de instrumente prin care să cultive o relație robustă între spirit și corp. Această relație se maturizează pe baza înțelegerii dinamicii ambelor universuri. Ca un copil la vârstă fragedă când merge prima dată cu bicicleta are nevoie de roți ajutătoare. Ulterior, pe măsură ce deprinde a-și găsi, regăsi și cauza echilibru, acele roți pot să dispară. La fel se întâmplă și în acest volum.

Unicitatea are drept intenție ca oamenii să capete instrumente prin care devin conștienți de relația dintre spiritul lor și corpul lor, iar conținutul acestei relații se numește *prezența la propria unicitate*.

Să transforme unicitatea într-un mod de a fi, o stare de prezență și creație continuă în lume

În momentul în care oamenii devin conștienți de faptul că ei sunt unici, se închid universuri întregi de vibrații joase la care ei nu vor mai reveni niciodată, și anume: competiție, concurență, dominare, diminuare, gelozie, trădare. Aceste lucruri nu vor mai putea exista ca feluri de a fi. Un om care descoperă unicitatea nu mai are nevoie să secrete în corpul său hormoni ce dăunează structurilor celulare, ce-l îmbătrânesc.

În scrierile din vechime se vorbea deseori de faptul că strămoșii planetei ajungeau la vârste matusalemice, asta însemnând sute de ani, 600 - 800 de ani. Aceasta era ca urmare a înțelegerii felului în care felurile de a fi afectează structurile umane. Aceste lucruri au dispărut de multă vreme, ceea ce în scrierile sacre a fost asimilat cu pierderea paradisului.

Când oamenii s-au deconectat de la natura lor divină și au început să se confunde cu corpurile lor, ei au început să trăiască realitatea în mod subiectiv și au cauzat ca viața să însemne: *trebuie să faci ca să ai și ca să devii*. Unicitatea este, pur și simplu, revenirea oamenilor acasă la geneza firească a realității. Suntem binecuvântați cu darul de a interacționa cu rețeaua Planck și de a o influența, prin conștiința noastră, determinând transformarea în realitate a fiecărui nod din rețea asupra căruia ne focusăm.

Vom discuta mult, în capitolele finale ale acestei cărți, despre felul în care omul impactează, prin prezența sa, procesele de formare a realității. Odată ce omul înțelege că este unic, dispare pentru totdeauna războiul din sufletul său. Omul se echilibrează instant, înțelegând că nu se putea altfel, că ceea ce este în drumul său este realitatea sa și viziunea sa. Mai mult, va fi capabil să perceapă că ceea ce văd ceilalți și felul în care ei înțeleg lucrurile este perfect natural, normal și permis.

Capitolul 1. Descoperirea unicității. Cine ești tu oare?

Unul dintre lucrurile cele mai atractive la unicitate este că, odată înțeleasă, omul are ocazia să traseze propriul său destin. Are ocazia de a determina, prin intențiile sale, îndeplinirea tuturor instanțelor fizice ce urmează.

Imaginează-ți viața ca un proces de vizualizare, creat chiar înainte ca un copil să se nască. El proiectează traseul vieții într-un mod absolut unic, iar apoi îl parcurge cu corpul său, transferând visarea de dinainte de naștere într-o devenire: având în vedere *Integritatea*, *Puterea personală* și *Neutralitatea* și aplicând înțelegerea din aceste trei volume. Energia dezvoltată de corpul nostru este convertită, prin acțiuni, în feluri de a fi necesare evoluției. Visăm un plan, ocupăm un corp și transformăm în acțiuni acel plan până devine realitate, iar rezultatul acestei realități este crearea felurilor de a fi necesare pentru a merge în această călătorie.

Unicitatea definește ordinea, varietatea și combinația complet unică și imposibil de reprodus în vreun univers. Oamenii trec prin atâtea circumstanțe complet diferite din punct de vedere al informațiilor asimilate, al realităților percepute, al intențiilor create, al felurilor de a fi cuplate, încât

nu există vreun calculator pe această planetă care să poată estima perspectivele și puterea acelui om.

Cel mai aproape de a înțelege felul în care decurge evoluția planetară presupune ca acea persoană să poată conține în spațiul său, în câmpul său, întreaga planetă. Dar acesta este subiectul ultimului volum din această serie. Cum anume poți cuprinde spațiul fiecăruia și ce anume este de descoperit acolo.

Unicitatea ca un dar fundamental al existenței

Ca fiecare dintre sistemele arhaice care încă mai conduc această planetă, cea mai mare parte din poveștile despre unicitate pornește de la o premisă falsă, și anume că ea este o țintă pe care este necesar să o urmărim. Că este necesar în viață să ne comportăm ca și cum am fi unici, este necesar să acționăm într-un mod unic, este necesar să ajungem la o destinație diferită, chiar și în economie este necesar să creăm produse diferite. A fost foarte util ca oamenii să trăiască cu această iluzie, pentru că a activat în ei, la nivel de conștiință colectivă, o fisură numită pe această planetă drept *sindromul impostorului*.

Ceea ce vreau să trasez de la începutul acestei cărți este că unicitatea nu este o destinație spre care mergem, unicitatea este structura Universului în care trăim. Din start, unicitatea nu mai este o țintă de a deveni, ci este locul din care pleacă toată lumea. Suntem complet unici și nu există

nicio șansă să fim altfel. Nu există vreo cale ca oamenii să se îndrepte către unicitate, pentru că ei o conțin de la prima suflare a acestui corp, inclusiv dacă mergem pe firul intenției de la momentul în care conștiința și conștiința noastră au fost create.

Așadar, unicitatea este un dar ce reprezintă o lege a spațiului în care s-a construit umanitatea. Unicitatea a fost înainte cu multă vreme ca oamenii să apară. Oamenii au apărut și s-au născut din contextul unicității, la fel cum oamenii au apărut și s-au născut din contextul naturii. Natura a fost mai întâi, conținând ingredientele necesare cultivării, dezvoltării, hrănirii, regenerării corpurilor umane, iar apoi au apărut oamenii. La fel este și cu unicitatea. Unicitatea a fost acolo chiar înaintea naturii, chiar înaintea planetei. Așa cum pe această planetă există legile termodinamicii referitoare la presiune, volum, temperatură, așa cum există legea gravitației, așa cum există rețeaua Planck, unicitatea este o trăsătură a rețelei în care există însăși viața.

Pe durata acestui volum voi dedica un focus total pe a elimina unicitatea ca destinație. Nu există nicio altă șansă decât să fii unic în tot ce faci, în tot ce spui, în orice gândești și în orice intenționezi. Nu există două lucruri la fel. Așa cum nu pot exista două ADN-uri la fel. Singura condiție ca două ADN-uri să fie identice este să fie parte din manifestarea acelui spirit. Ca un spirit să cauzeze ca bucățele din ADN-ul său să fie prezente în mai multe locuri, detectat de criminalistică, este necesar ca spiritul ce a purtat acel ADN să

fi vizitat acele locații. Asta dacă mai există în viață, dacă nu a fost împrăștiat în acele locații.

Așadar, unicitatea este un punct de start, iar această carte va întări, confirma și reconfirma acest lucru pentru ca oamenii să se oprească din procesul anevoios împotriva vieții și în contradicție cu geneza realității, cum că unicitatea ar fi o destinație spre care cu toții trebuie să muncim. Acest lucru nu este adevărat.

De ce majoritatea oamenilor nu știu să răspundă la întrebarea „cine sunt eu?”

Într-o realitate în care a ști cine ești echivalează cu o reorganizare a structurilor sociale, însemnând dispariția ideologiilor, guvernelor, structurilor economice, posibilității de a accepta dominare sau energii joase de orice tip: manipulare, diminuare este necesar să se elimine dovezile că oamenii sunt formați din structuri dumnezeiești.

Așadar, oamenii au nevoie să afle și să descopere că felul în care ei definesc cine sunt este prin validarea propriilor intenții. Așa cum vorbeam la *Neutralitatea* și la *Puterea personală*, „am dreptate” cauzează intenției pe care noi am trasat-o în spiritul nostru să se manifeste fizic, alocând energia, corpul și timpul acelei conversii. Este timpul ca oamenii să afle că cine suntem este cine spunem că suntem. De asta *Integritatea* a fost la 245. Pentru că acum, în baza integrității, noi putem defini cum decurge realitatea. Felul în

care a decurs realitatea este că astăzi am spus că suntem integri, că ajungem aici la o anumită oră în așa fel încât această carte să poată urma un anumit traseu. Iată-ne aici, oameni de cuvânt, influențând realitatea prin prezența noastră. Am traversat distanțele pe care le-am avut de traversat, atât din punct de vedere geografic, cât și din punct de vedere sufletească pentru a veni în această conversație în această formă. Ne-am restructurat punctele de asamblare într-un miliard de feluri pentru ca rezultatul final să fie la vibrația acestei cărți.

Trecem fiecare prin transformări profunde pentru ca, la nivel unificat, ceea ce reiese din această conversație să onoreze unicitatea. Vin aici drept un om complet nou și intenția mea astăzi este să transform această carte în realitate într-un loc în care, dacă a existat vreo persoană care a mai făcut-o înainte, cu siguranță îmi doresc să aflu cine. Dar astăzi este treaba noastră să o facem.

Fiecare experiență ne definește în mod irepetabil

Ca eu și cu tine să avem aceeași experiență asupra celui mai mic lucru din spațiul nostru, de exemplu asupra unui pahar cu apă, este necesar să privim nu numai din același unghi, nu numai prin aceeași pereche de ochi, ci și prin același set de percepții, prin același trecut, prin aceleași experiențe și niveluri de înțelepciune. Ceea ce înseamnă că, pentru ca noi să vedem acest pahar identic, nu doar din punct de vedere

fizic, ci și al intenției pe care o reprezintă aici, este necesar ca noi să fim cel puțin în unitate pentru a transfera, la nivel electromagnetic, intenții similare în legătură cu acest pahar. La unicitate oamenii descoperă că nimeni nu poate avea aceeași abordare asupra lucrurilor din jur.

Acest lucru a fost denumit generic *a fi subiectiv*. Însă felul în care a fost definită *subiectivitatea* este că ar fi un defect. Când nimeni nu este obiectiv, toată lumea este subiectivă. Cu alte cuvinte, am avea un handicap. Unicitatea a fost culpabilizată timp de secole, în așa fel încât oamenii să o trateze ca pe un defect. Îmi doresc să fiu subiectiv. Îmi doresc să am o perspectivă diferită. Îmi doresc să accept, să primesc și să iubesc perspectiva ta sau a oricui altcuiva.

Intenția unicității este de a readuce acasă subiectivismul ca fiind, de fapt, singurul lucru care ne permite să construim realități atât de complexe împreună noi, ca oameni, prin faptul că fiecare aduce ceva diferit. În momentul în care subiectivismul a apărut pe planetă s-a născut izgonirea din rai sau, dacă vorbim de culturile babiloniene, mitul turnului din Babilon. Oamenii au dorit să construiască, în procesul lor de evoluție, un turn până la cer, până la Dumnezeu, să se întoarcă acasă. Însă, la un moment dat, acel Dumnezeu s-a supărat și le-a încurcat limbile. Le-a permis sau mai degrabă le-a interzis să se înțeleagă și a cauzat să apară limbajul uman, ceea ce a făcut ca între ei să apară disensiuni, iar atunci s-a dărâmat epoca lor. Atunci s-a născut

faptul că subiectivismul este o greșeală și un păcat, el nepermițând unitatea.

Intenția mea în această carte este să reconstruiesc acest turn, să readuc laolaltă oamenii în unitate, înțelegând că fiecare dintre noi conține lucruri atât de unice, atât de puternice, care sunt magnetice și ne cheamă laolaltă, pentru că avem de construit lucruri spectaculoase împreună. Voi continua să scriu această serie, indiferent ce urmări va avea în viața mea, în viața familiei mele sau în viața acestei planete. Pentru că vom ajunge la niște niveluri și volume care vor redefini felul în care funcționează structurile actuale. Vor fi deranjante și vor marca finalul unor epoci. Promisiunea mea este că nu mă voi opri indiferent de costurile asupra acestui corp sau a următoarelor.

Rolul libertății interioare în exprimarea unicității

În momentul în care omul realizează că singura cale pentru a ajunge în realitatea fizică este prin unicitate, nemaiconsiderând-o drept o țintă, un prilej de a deveni unic, ci mai degrabă o premisă de la care pleacă, omul nu mai are nevoie să se înfrâneze, să se rețină din exprimarea sa liberă, înțelegând că toți o au, toți se manifestă în același fel, toți suntem unici, toți avem și activăm într-un spațiu de unicitate.

Avem ADN-uri unice, avem un limbaj unic, avem o structură unică, avem o secvență cromozomială complet unică, într-o varietate infinită. La un nivel și mai profund,

suntem în intenții complet unice, pe direcții, destinații, percepții și realități complet necopiabile. Libertatea interioară are rolul de a lăsa unicitatea să se exprime, acesta fiind primul mare pas al disocierii de sinele denumit pe această planetă *ego*, care semnifică a te confunda cu limbajul de programare al corpului tău.

În momentul în care oamenii înțeleg și primesc unicitatea, ei vor folosi aceste corpuri drept exact ceea ce sunt: vehicule ce stochează energii convertibile în salturi de conștiință. Mai mult, începând cu acest nivel, va începe să se dizolve, ușor ușor, granița dintre viață și moarte ca fiind finalul și va fi înțeleasă, mai degrabă, ca felul în care oamenii înțeleg că, odată ce o baterie s-a golit, este nevoie de alta.

Multe ideologii, multe religii au încercat prin diferite metode să descrie procesul golirii bateriei. Unii au trimis umanitatea în iad, alții în rai, alții în purgatoriu să-și reconsidere faptele, alții au trimis pe veșnicele plaiuri ale vânătorii, cum este la indienii nativi un loc în care oamenii vânează continuu. Dacă asta le-a plăcut bărbaților, se duc într-un loc în care pot să vâneze în fiecare zi. Se duc într-un loc în care permanent se bucură de plăcerile trupești, într-un paradis plin de bucurii carnale, cum este în zona Asiei Mijlocii, sau se duc în unitate, prin reintegrare, așa cum este în extremul orient, zona Siberiei, China, Mongolia, Japonia. Fiecare zonă geografică a încercat explicarea acestui fenomen într-o formă sau alta. Azi am bucuria să o fac și eu,

în felul în care văd lucrurile prin acești ochi ai corpului în care locuiesc acum.

Încorporarea contextelor sociale și culturale din orice epocă

Unicitatea ne permite să descoperim că oriunde am merge, la orice nivel, în orice an, în orice epocă, lucrurile dintotdeauna au fost și vor fi unice. Însă noi vom putea să acceptăm că felul în care s-a desfășurat istoria a fost exact așa cum a trebuit. Adică un grup de oameni și-au dat consensul, din formele unice pe care ei le aveau, că realitatea ar trebui să decurgă așa.

Unicitatea unuia a fost de a le spune tuturor ce au de făcut. Unicitatea altuia a fost de a crea rebeliune și extragerea din consensul tuturor. Unicitatea unei terțe persoane a fost de a-i aduce pe toți laolaltă pentru a trăi o experiență comună. Fiecare a creat forme unice de percepție a contextelor sociale și culturale. Indiferent de timpul în care s-au desfășurat evenimentele, așa cum există o istorie personală încorporată în fiecare corp, la fel există o istorie personală colectivă, planetară.

În micul context, fiecare celulă are un istoric: se naște, își face treaba și moare. Dacă înmulțim cu o sută de trilioane acest context al fiecărei celule rezultă că suma lor, adică acest corp, are și el un destin similar cu propria sa istorie personală: se naște, trăiește și moare. Dacă ar fi să facem

zoom out și, mai mult, adunăm mai multe corpuri, din aceeași epocă, toate au drept proces firesc că se nasc, trăiesc și mor.

Expandând la întreaga istorie planetară, la conștiința acestei planete, putem observa același lucru. Există o istorie personală. Există un punct de asamblare al acestei planete, al conștiinței colective. Oamenii care au puterea să-l distingă și au nivelul de curățenie, puritate și impecabilitate de a lucra cu el, de a-l atinge, de a opera pe el, au acea eleganță, acea precizie și funcție au ocazia de a influența mersul vremurilor și sunt imposibil de oprit.

Ce este, de fapt, destinul? Unii oameni spun că este experiența care o trăiești oricum, că așa a fost să fie

Destinul este denumirea pe care o dau vieții oamenii absenței la propriile lor intenții. Când un om se identifică cu corpul său întotdeauna va invoca o forță externă, supranaturală: divinitate, biserică, guvern, destin, menționând că acea forță i-a cauzat viața să se întâmple cum s-a întâmplat. Ce au în comun toți acești oameni, care denumesc puterea vieții în acest mod, este că nu sunt conștienți de cine sunt, de intenții lor. Nu au creat lucrurile dintr-o formă cauzală. Nu au achiziționat încă saltul de unicitate. Poate că nu le-au achiziționat nici pe următoarele treizeci, până la creativitate și, ulterior, suveranitate.

Dar există niveluri de conștiință la care oamenii au un acces din ce în ce mai puternic pentru a transforma realitatea

în care ei trăiesc. Fiecare din volumele acestei serii numită *Spiritonomics*, de la *Curajul* și până la *Avatar*, pe măsură ce evoluează și sunt scrise determină un acces din ce în ce mai causal la a rescrie conștiința planetară. Un om doar curajos poate rescrie puțin, doar lumea lui, câte un pas. Un om determinat are curajul să meargă mai departe, printre alți oameni. Un om perseverent are puterea să parcurgă acest drum, să interacționeze cu și mai mulți oameni.

Pe măsură ce creștem, ce au în comun aceste diferențe între niveluri este o creștere exponențială a nivelului de acces la a transforma realitatea în care trăim. Între curaj și avatar există următoarea diferență: curajul are puterea de a se transforma pe sine, avatarul are puterea de a-i transforma pe toți. Între cele două extreme se întâmplă viața. Odată înțeles acest lucru, devine limpede zicala franceză *les extrêmes se touchent* („*Extremele se ating*”, n.e. Jean de La Fontaine).

Acest lucru a fost descoperit și în fizică. În momentul în care avem de străbătut spații mari, dacă luăm în calcul varianta paradigmelor umane de a parcurge spațiul în plan, ne va lua o infinitate de timp. Însă, în clipa în care extremele se ating, ele există, practic, în același timp și sunt identice. Nu avem de călătorit nicăieri. Această tehnologie se numește *tehnologia warp* și este un fenomen fizic al spațiilor care se ating prin curbare. El este posibil în momentul în care intenția este ceea ce gestionează procesul și este complet demonstrabil în fizică, în fizica cuantică. Newton n-a putut să

explice decât prin căderea mărului, decât prin dependența de timp și viteză a parcurgerii spațiilor. Mecanica newtoniană nu mai este însă suficientă pentru a explica realitatea în care noi trăim. De la un secol la altul, de la o epocă la alta, tot mai multe din teoriile abordate au fost revocate. Ceea ce odinioară era considerat câmp gravitațional, conform căruia Luna este pe orbită datorită Pământului și că Pământul este pe orbita sistemului solar datorită Soarelui, a fost transformat complet prin înțelegerea teoriei relativității.

În momentul în care există, în spațiul cosmic, un obiect cu câmp electromagnetic el va crea cute sub formă de unde electromagnetice, iar obiectele vor aluneca pe aceste unde electromagnetice. Același lucru se manifestă și în microcosmos. Este nevoie de un singur om, de un singur Soare pe Planetă pentru ca toată lumea să urmeze acel om. Un singur om este nevoie să fie peste 800 pentru ca istoria să se curbeze în jurul acelui om. Și nu mă refer la istorie și oameni ca fiind în diateză pasivă, la a li se face acea transformare. Ci să se afle într-un câmp electromagnetic atât de generos că nu există loc și colț pe această planetă unde să poată să evite câmpul electromagnetic al acelei persoane.

Această persoană a fost pusă, de foarte multă vreme, în foarte multe ideologii și credințe. În lumea sanscrită, a fost numit *Bodhisattva* cel menit trezirii tuturor. Fiecare ideologie planetară a creat un context în care există o persoană cu un asemenea nivel de luminozitate, de unicitate și atât de conștientă de sine, încât oamenii devin instant conștienți de ei

înșiși în preajma acelui om. Ulterior, pe măsură ce spațiul acestui om crește, toată lumea este conștientă peste tot. Asistăm pe această planetă la frământări imense. La acest moment, oameni care se adună în piețe și desenează inimi din corpurile lor, mii, zeci de mii, sute de mii de oameni care merg pe această planetă și cauzează mișcări de transformare a contextului planetare. Planeta se scutură. Este timpul pentru unicitate.

Mitul anotimpurilor în continuă repetiție. Este anul adevărat?

Una din capcanele semantice plantate de prea multă vreme în conștiința colectivă este că totul se află într-un circuit repetitiv și totul decurge, din nou, la fel în fiecare an. Nimic diferit. Acum, chiar și din punct de vedere al temperaturii și al parametrilor meteo, dacă ne uităm pe geam, vedem că nu mai este adevărat. Toate acestea au fost incluse într-un concept, într-o viziune în care planeta se învâрте în cerc, soarele se învâрте în cerc, luna se învâрте într-un cerc sau într-o formă aproximativ ovală și în mod repetitiv, întruna. Acest model a cauzat în mintea oamenilor ceva ce a provocat cercuri vicioase: incapacitatea de a gestiona trecutul ca fiind ceva ușor de lăsat și viitorul ca fiind ceva ușor de abordat.

Oamenii au rămas cu iluzia că viața lor se repetă, că ziua și noaptea se repetă, că locurile pe care le vizităm prin

sistemul solar se repetă, că anotimpurile se repetă. Această repetitivitate a indus, în structurile umane, printr-o cultivare persistentă, gândul că nimic nu este unic și că totul se repetă. Minciuna va dispărea azi pentru că nu este posibil așa ceva.

Natura mișcării prin Univers este în formă de spirală, cel puțin în Universul nostru. Sistemul nostru solar se mișcă în spirală ascendentă către Steaua Nordului. Această traiectorie spiralată cauzează ca, în niciun moment, vreodată, să nu fim în același loc. Mai mult, unul dintre sistemele care a cauzat absorbția în gândirea planetară este cel al timpului: timpul, ceasul, anotimpul, calendarul ne-au lăsat cu iluzia că toate sunt la fel de fiecare dată. Nu sunt la fel. Totul este unic, imposibil de repetat și vom discuta mult pe durata acestei întâlniri despre perfecționism și cum perfecționismul poate fi înțeles și iubit. Să iubești perfecționismul care apare în corpul tău, pentru că asta va cauza instant dispariția principalelor afecțiuni ce țin de bipolaritate, OCD, ADHD, chiar și a șocului post-traumatic pe care îl au soldații veniți de pe front. Ei sunt blocați într-o zonă temporală, în care li se repetă același lucru care s-a întâmplat datorită unei iluzii plantate în mintea umană cum că toate lucrurile se repetă exact la fel. Ceea ce avem noi azi de discutat va cauza nu numai atenuarea, ci restructurarea completă a mentalității umane.

De ce unii oameni au o viață repetitivă sau care pare repetitivă? Fac în fiecare zi același lucru, mănâncă aproape același meniu, se întâlnesc cu aceiași oameni.

Ei cred în repetiție. Extirpându-se unicitatea din viața lor, ei au rămas cu gândul că nu pot modifica viața în care ei trăiesc. A fost oprit acel buton din mintea corpului lor care le permite să aleagă diferit, au fost cauzați să rămână în procese decizionale. Așa cum am discutat la *Neutralitatea*, diferența dintre decizii și alegeri este tocmai că decizia înseamnă să te uiți în trecut și să selectezi ceva ce ai mai făcut. Lumea a fost învățată să decidă.

Începând cu *Neutralitatea*, *Unicitatea* și, ulterior, în procesele avansate din cartea *Libertatea*, oamenii se vor uita la trecut și vor vedea ce s-a mai întâmplat. Apoi se vor uita la prezent și vor vedea ce intenționează. Și la final se vor uita la viitor și vor selecta cum doresc să trăiască. Aceste cărți vor fi complet revoluționare pentru ceea ce înseamnă a repeta orice. Oamenii nu se vor mai simți inconștient obligați de arhaismele epocilor ce marchează prezentul și vor avea ocazia să selecteze diferit. În loc să plece, să rămână. În loc să urască, să iubească. În loc să se resemneze, să se unifice.

Ei vor avea capacitatea de a selecta, din meniul viitorului lor, ceea ce descrie cel mai bine intențiile prezentului lor. Vor urma structura conștiinței lor mai degrabă decât istoria personală a corpului lor. Cineva i-a păcălit pe oameni că suntem doar corpuri. Azi acest lucru se va încheia.

Unicitatea îi înțelege pe toți

Ce au în comun toate lucrurile care se află pe această masă este că ele sunt susținute de ea. Suprafața mesei, fiind dură, susține fiecare obiect și toate au în comun faptul că sunt pe temelia cauzată de această masă. În mod similar, toți oamenii care au trăit, trăiesc și vor trăi pe această planetă au în comun faptul că ei s-au născut din unicitate. Unicitatea înseamnă că, fiind conștient că tu ești un produs al ei și că ea este peste tot, fiecare devine un produs al unicității. Unicitatea îi înțelege pe toți pentru că de acolo s-au născut toți. Noi o numim *viață*. Ce au în comun toți oamenii pe această planetă este că ei sunt în viață.

Propun ca în această carte, conceptul de „*viață*” să fie echivalat cu „*unicitate*”. Ca să-ți meriți dreptul la viață, este necesar să fii unic. Dacă ne uităm chiar și în paradigmele medicinei actuale, și anume, la gemenii identici, vom vedea că nici măcar ei nu au ADN-ul identic sau perspectivele identice. Cunoscut cel puțin 10 perechi de gemeni identici cu care am lucrat și care mi-au fost alături în diferite etape din viața mea. Este adevărat că ei iubesc să trăiască împreună experiență. Fiind crescuți în același uter, se pare că se bucură și în viață parteneri, considerând uterul planetar drept spațiul lor de joacă. Se duc împreună prin locuri. Însă nimic nu este la fel când vine vorba de gândurile lor, intențiile lor. Se pare că se regăsesc unul în preajma celuilalt, însă nu sunt structurali asemănători, iar intențiile, gusturile, gândurile, preferințele,

alegerile lor în materie de orice, de la partener și până la job, sunt foarte diferite.

Puterea introspecției profunde în recunoașterea propriei esențe

Cartea *Unicitatea* propune oamenilor o nouă abordare a realității, și anume cea în care, în loc de a merge în spațiul extern să căutăm ceea ce ne reprezintă, ceea ce ne trebuie și ceea ce ne împlinește, să descoperim expresivitatea noastră, unicitatea, creativitatea și împlinirea ca fiind procese interne de la care pornește viața în sine. Așadar, omul va porni, mai întâi, din introspecție, iar apoi va crea realitatea pe care își dorește să o exploreze.

Acest fenomen de construcție a realității a fost inversat cu ceva vreme în urmă. Cineva a făcut, apoi a avut și apoi a trăit. Ce are în comun această variantă este că autoritatea a fost externalizată. Puterea a fost predată unui Dumnezeu, unui anumit Zeu care, culmea, de cele mai multe ori, era împotriva propriei sale creații. Dacă ne uităm din cele mai vechi vârste ale religiilor, cam toate zeitățile au ajuns să-și pedepsească creația: că este vorba de zeitățile mitice, specifice vechiului Babilon, spațiului dintre Tigru și Eufrat, în zona Mesopotamiei, Enlil, Enkidu, că este vorba de cele specifice zonei iraniene, Zoroastru, Zarathustra sau zonelor ce țin de zeitățile nordice, cum ar fi zona Suediei, Norvegiei, ca să nu mai spun de religia iudeo-creștine, ortodoxismului,

catolicismului, în special Vechiul Testament. Toate au în comun faptul că sunt ostile lucrurilor pe care le-au făcut. Ce au în comun este că ajung să urască ceea ce au făcut. Au făcut, au avut și apoi au urât ce au făcut. Acest sentiment al culpabilității a fost indus oamenilor care, în natura lor, nu au cum să nu se aseмене sau cum să evite, chiar și inconștient, asemănarea lor cu niște divinități. Și aici s-a creat vinovăția, rușinea, compromisul.

În momentul în care oamenii încep să intre în această introspecție profundă, ei caută în interiorul lor felurile de a fi pe care doresc să le trăiască. Dacă ne întrebăm ce au toți oamenii în comun este ca atunci când întrebăm: *Cum dorești să te simți?* Niciunul nu spune că vrea să se simtă rău. Nimeni nu îmi spune o vibrație sub 200. Toată lumea spune: *Vreau să fiu fericit, încrezător, puternic, abundent, vreau să fiu iubibil, vreau să iubesc.*

Prin urmare, ceea ce apare este că, pornind de la modul luminos în care noi suntem natural construiți, avem capacitatea de a implementa acțiuni care sunt în asociere cu intențiile noastre. Dacă toți suntem construiți atât de frumos, tot ceea ce dorim să facem reprezintă cine suntem și suntem atât de dornici de a trăi emoții și stări și vibrații înalte, oare nu ar avea sens să construim geneza realității într-un mod ce se bazează pe frumusețea noastră din interior?

Unicitatea reprezintă manualul prin care oamenii iau frumosul din sufletul lor și îl pun în lume, fără să mai ceară să fie verificați, validați, aprobați de cineva sau să se mai simtă

vinovați în legătură cu faptul că ceea ce au de pus în lume este diferit față de ceilalți. Oamenii vor fi privilegiați să pună în lume unicitatea lor ca urmare a acestei cărți. Vor accepta să-și vorbească gândurile, să-și exprime trăirile, să își permită să facă lucruri care nu sunt la locul lor, pentru că asta este exprimarea lor. Bineînțeles, toate într-un context care respectă viața, într-un context de putere, nu de forță. Contextul de forță a fost ceea ce s-a întâmplat până acum și este finalul acestei epocii.

Îmi asum o busolă exterioară, mă ghidez după ea și asta determină cum mă simt eu. Autoritatea externalizată este forță. Când autoritatea nu este aici, sunt într-un context de forță. Însă când autoritatea este prezentă și sunt într-un context de putere, eu determin modificarea spațiului extern conform frumuseții mele. Nu am găsit o singură persoană care să nu aibă gânduri frumoase.

Trecutul, element unic în călătoria personală

Istoria personală a fiecărui corp respectă ea însăși principiile temeliei vieții. Este complet unic. Având ADN diferit, oamenii vor dezvolta gânduri și intenții diferite, vor dezvolta alegeri și decizii diferite. Prin urmare, vor avea un palmares foarte diferit. Vom vizita locuri diferite, vom avea păreri diferite, vom emite judecăți și critici diferite, iar ceea ce se stochează pe dispozitivul care salvează amintirile oamenilor va fi complet diferit la fiecare. În momentul în care înțelegem

acest lucru, și anume că trăsăturile unicității pe această planetă se vor transmite în însăși informațiile stocate în corpurile noastre, asta ne va da șansa să înțelegem că suntem asemănători prin aceste diferențe.

Fiecare dintre noi este complet unic. Nu există un om care să aibă secvențe măcar identice cu ale celorlalți. Rareori există oameni care se regăsesc și pot da citate similare din trecutul lor, formând astfel anumite cluburi. Oameni care au trecut prin aceeași pierdere, prin aceeași iubire, prin aceeași creație, prin aceeași afacere, vor putea să vorbească despre contexte că au fost identice. Noi doi am scris aceste cărți. Ceea ce noi gândim despre aceste cărți este complet diferit. Suntem la două capete diferite ale cauzalității. Cineva vede ca pe ceva ce iese, altcineva vede ca pe ceva ce apare de undeva, deși suntem la aceeași masă. Pe baza acestui principiu, absolut totul este unic și nu poate fi altfel.

Diferența dintre unicitate și ego

Este exact diferența dintre un cerc și o spirală. Cercul, fiind *ego-ul*, este felul în care omul, trăind sub iluzia faptului că lucrurile sunt repetitive, va căuta să atașeze semnificații cum că viața se întâmplă din nou în aceleași feluri, că toate lucrurile sunt repetitive și, din cauza asta, se scoate din circuitul cauzalității și nu mai implementează în contextele sale elementul nouate. Dispare curajul, se restrânge în zona de confort și aplică niște proceduri de fapte similare.

Spirala reprezintă contextul unicității: nimic nu este la fel niciodată. Toate lucrurile avansează, pentru că la fiecare fapt se adaugă înțelepciunea omului care ai devenit, ca urmare a faptului că ai ajuns acolo. Unicitatea nu neglijează trecutul și nici măcar puterea de a influența ceea ce se întâmplă chiar acum. Un om conștient de unicitatea sa nu se va sustrage din procesul creației, ci, permanent, va veni la masă cu o singură intenție: *Cum pot cauza următorul lucru să se întâmple? Care este diferența pe care eu o pot face? Cum și unde îmi pot pune amprenta unică în lume, în ceea ce fac, în cei din jur, în semeni și în creație?*

Diferența de atitudine este masivă: un om în ego va fi resemnat: „*Oricum va ieși cum a mai ieșit. Oricum voi trăi ce am mai trăit. Oricum se va ajunge tot acolo*”. Un om în spirit, în unicitate, va ști că fiecare secundă este o șansă de a crea ceva complet diferit. Și nu o va rata. Nu va rata nicio secundă din a pune în lume unicitatea sa, iar asta îi va da puterea de a-și sculpta permanent propriul destin, destinul altora și destinul colectiv.

Deci, marea diferență dintre ego și un om ajuns la nivelul 255, la unicitate, este cauzalitatea în legătură cu realitatea. Unul va fi izvorul din care curge realitatea respectivă, iar altul va fi omul spre care realitatea externă curge, în mod copleșitor. Oriunde m-aș duce, sunt copleșitor. Niciodată copleșit. Oriunde m-aș duce, ceea ce urmează să se întâmple acolo va fi cauzat de mine. Realitatea pe care am creat-o mă va aștepta cuminte acolo. Pentru că este a mea.

Simplul fapt că mi-am pus intenția pe acel lucru, loc, om, circumstanță, context să se întâmple într-un anumit fel va face lucrurile să meargă așa.

Pe cei care au aprinderi la adresa acestui paragraf îi provoc să recitească volumele *Responsabilitatea în spațiul personal*, *Inițiativa* și *Conștientizarea spațiului personal*, iar apoi să revină la fraza anterior menționată. Ceea ce am spus înseamnă a influența cu responsabilitate, respect pentru viață și completitudine circumstanțele în care aleg să mă implic și să-mi pun corpul. Nu înseamnă a fi un dictator. Pentru toți cititorii la care a apărut acest colaps între gândurile respective, îi provoc recitirea volumelor menționate anterior.

Unicitatea este mereu acolo

Fiind o lege a spațiului, o trăsătură a rețelei Planck, unicitatea este parte dintr-un context în care tot ce apare, tot ce răsare, tot ce trăiește, organic sau anorganic este marcat de unicitate. Nu există două obiecte cu structura moleculară identică. Nu există două molecule diferite care să aibă o structură identică. Dacă ne uităm la numărul lui Avogadro, $6,022 \times 10^{23}$, având în vedere că mișcarea moleculară este afectată de mișcarea browniană, o mișcare haotică, care sunt șansele ca un număr atât de mare de atomi să se miște în același fel? S-au făcut niște experimente în vase Petri, izolate de mediu extern, cu ADN uman inserat între electroni.

S-a observat că, la început, electronii se mișcau haotic în recipient, iar mai apoi a fost introdus un fragment de ADN uman. În acel moment, acei electroni au început să se alinieze și să se stabilizeze de-a lungul spiralei serpentine a ADN-ului uman. Ceea ce este fascinant este că, ulterior, chiar și după ce s-a scos ADN-ul uman, particulele au rămas ordonate în același fel. Omul modifică structura realității prin simpla sa prezență și chiar prin simpla observare. Atunci când suntem acolo și observăm un proces, acel proces se modifică într-un mod unic, ca urmare a prezenței noastre.

Oamenii care devin conștienți, prin citirea și încorporarea acestui volum, ce va aduce arderi extreme la nivelul paradigmelor ce nu mai funcționează și care intră în contradicție cu tot ce spunem și facem astăzi aici, vor putea merge prin lume adoptând următoarea paradigmă: omul sfințește locul. Vor merge prin lume ca o binecuvântare, renunțând la a se feri de a fi cine sunt.

Va fi un mare salt pentru oamenii care zăbovesc la această carte. Salturile vor fi din ce în ce mai transformaționale din punct de vedere al conștiinței și din ce în ce mai brutale din punct de vedere al corpului. Corpul trece prin transformări profunde în momentul în care un nivel diferit de vibrație al intenției umane reorganizează structura celulară și va cauza dureri, alergii, eliminări de limfă, spută și tot restul lucrurilor care sunt de prisos în țesuturi. Toate toxinele din corpul uman vor fi eliminate, în mod progresiv, pe măsură ce omul respectiv nu mai are nevoie să insereze în

corpul său hormonii specifici unei civilizații a stresului, și anume, cortizol.

Capitolul 2. O picătură diferită, ca toate celelalte

Noi, oamenii, am folosit mult timp limbajul pentru a cataloga toate lucrurile de același fel ca fiind un singur lucru. Dacă ne uităm la ocean, el este o sumă de picături. Ce ne-am format noi ca păreri este că o picătură este o anumită cantitate, într-o anumită formă, afectată de gravitație, care pică, de unde și *picătură*. Este afectată de ceea ce se întâmplă pe acest pământ. Însă, în momentul în care realizăm că aceste picături au o structură complet diferită, și nu mă refer aici la structura chimică, fiind în ocean probabil că au toate aceeași salinitate, însă structura atomilor din interiorul lor, afectată fiind de mișcarea browniană, este într-o anumită formă complet unică, deodată vedem că oceanul este o întrunire de picături complet diferite, iar ceea ce le ține laolaltă este intenția de a forma un ocean, unitatea. Când o picătură nu mai participă la unitate sau pleacă din contextul respectiv, ea migrează către un nou context, se transformă în corpul unei ființe sau se evaporă și, ulterior, plouă sau ninge. Acea picătură are un anumit traseu. Până și structurile apei respectă aceleași principii de unicitate, cu propriile lor intenții.

Dacă ne uităm la cărămizile dintr-o clădire, ele sunt formate din fir de praf, praful de cărămidă. Un fir de praf nu

poate construi o clădire, el trebuie să renunțe la propria sa libertate pentru a îndeplini o intenție mai mare. De aceea, subiectul acestui capitol este de a susține oamenii să înțeleagă că suntem asemănători prin diferențele noastre. Suntem cu toții identici prin faptul că suntem diferiți, iar asta ne dă puterea să gestionăm realitatea cu responsabilitate.

Unicitatea ca expresie naturală a ființei

Unicitatea reprezintă felul în care spiritul nostru este creat: să fii unic, cu perspectiva unei libertăți totale și, mai mult, cu șansa de a gestiona corpul în propriile interese și în propriile direcții. În momentul în care înțelegem această unicitate și îi dăm șansa să se manifeste natural, așa cum este construită, dispare din corp rezistența la a avea un comportament diferit de al turmei.

Unul dintre cele mai mari, mai puternice și nu neapărat constructive instincte de pe această planetă este instinctul de turmă. Izvorât din această identificare cu corpul și cu ideea cum că dacă nu mergem acolo unde merge toată lumea, ne vom pierde apartenența, nu vom supraviețui, poate chiar vom muri, oamenii au început să caute, să meargă în aceleași direcții, chiar dacă direcțiile respective sunt repetitive și în cerc.

Multe popoare de pe această planetă au încorporat, în datinile lor, mișcările în cerc ca fiind și simbolizând structuri solare. Dacă ne uităm la mișcarea credincioșilor de la Meca,

în jurul aceluia meteorit, dacă ne uităm la hora românilor sau la forma mămăligii, dacă ne uităm la felul în care se învârt, în cerc, oamenii în dansurile iudaice, la moschei, ceea ce putem observa este că instinctul de turmă a fost favorizat ca asigurând cea mai mare supraviețuire. Ceea ce ne-a învățat însăși știința este că diversitatea a cauzat supraviețuirea, faptul că s-au încercat în mai multe direcții deodată, nu că au mers toți în aceeași direcție.

Una dintre primele încercări pe care cineva a avut curajul să le pună pe masă și pentru care a primit o doză de judecată a fost cea a lui Charles Darwin. El a creat teoria evoluționistă, iar consecința acestei teorii era că viața încearcă, pe toate căile, să găsească o cale. Ea trimite în lume, în toate direcțiile, reprezentanți care intră în diferite medii și asigură cea mai mare șansă de a trăi și nu doar de a supraviețui.

Dacă ne uităm cu atenție, însă, vedem că viața nu are drept țintă supraviețuirea, ci prosperitatea, abundența. Viața din jurul nostru niciodată n-a căutat abia să reușească, abia să se târască, ci a căutat acele variante în care a prosperat din abundență. Și atunci, dacă ne uităm la comportamentul naturii și la comportamentul oamenilor, pe undeva ceva s-a întâmplat. Pe undeva a apărut timpul, cineva a avut nevoie să inducă calendarul și repetitivitatea și, în felul acesta a dispărut variabilitatea, iar diversitatea a fost pedepsită.

Dacă te duci într-o direcție nouă și unică, vei primi anatema. Asta este structura bisericii, de diferite tipuri.

Anatema înseamnă că ești eliminat din acea credință, în mod oficial nu mai ești recunoscut ca adept. La fel este și în viață: dacă nu te duci pe unde trec toți, probabil că îți vei pierde privilegiul unității. Dar, dacă ne uităm la ceea ce, cu adevărat, conduce motorul acestei planete aceea este inovația, faptul că cineva a mers într-o direcție nemaiîndrăznită vreodată, iar asta a cauzat progresul.

Există semnale de alarmă în legătură cu faptul că a merge cu turma cauzează doar supraviețuirea, dar dacă vrei abundență, prosperitate, *du-te și pune piciorul unde n-a mai fost nimeni*. Și există două spații complet infinite pentru acest lucru. Primul este în spirit, în acea zonă de introspecție, iar al doilea este în experiențele corpului. *Voi face din corpul acesta tot ce-mi trece prin cap, voi căuta să îi risipesc energia în cele mai nebune moduri, tocmai pentru a-i îndeplini destinația pe care o are*. Cel care citește *Unicitatea* nu va mai simți nevoia să se conformeze, să mai respecte instinctul turmei, să mai meargă după toată lumea sau să se culpabilizeze în momentul în care adoptă o direcție diferită, iar acesta este subiectul capitolului în curs.

Măști și contexte, pentru trupuri cu suflet

Cea mai mare parte din istorie, oamenii au fost culpabilizați pentru faptul că au comportamente diferite în situații diferite. Se spune că purtăm măști și ar trebui să ne simțim inautentici în legătură cu asta, dar dacă am purta un

costum de scafandru într-un incendiu, dacă am purta un costum de preot într-o instanță judecătorească sau un costum de armată într-un laborator medical, ar fi oare potrivit? În niciun caz. Măștile sunt pentru corp, ceea ce contextele sunt pentru spirit. Ori de câte ori creăm contexte diferite vom adopta diferite măști care înseamnă, de fapt, colecții de feluri de a fi ce descriu puncte de asamblare specifice și necesare acelor circumstanțe.

Oamenii au fost instruiți că a-și mișca punctul de asamblare este greșit și a fost construită, inclusiv, o mișcare care omora persoanele care făceau astfel de lucruri, care aveau posibilitatea de a aborda, într-un mod complet unic și diferit, realitatea. Aici mă refer la vânătorile de vrăjitoare de pe vremea Inchiziției, mă refer la prinderea și eliminarea nagualilor din America de Nord, chiar și din Imperiul Toltec, Aztec și Maiaș. Acești oameni au fost vânați și persecutați pentru faptul că puteau să-și modifice gândirea, comunicarea, aspectul, abilitățile și darurile în timp real.

Această culpabilizare a oamenilor care au putere cu propriul lor punct de asamblare, a fost transmisă ulterior în conștiința colectivă ca o evitare a lui a fi diferit. Eviți, în schimb, mutarea punctului de asamblare, pentru că, dacă o faci, ești considerat bipolar, nebun, suferind de ADHD, cu probleme diferite, autist. Nu este nimic în neregulă cu aceste lucruri.

Când mă duc la sală, mă îmbrac în costum de sală, cu adidași, cu mănuși, cu tricou și cu pantaloni strânși pe picioare. Când mă urc pe scenă sau sunt în fața camerei de

luat vederi voi fi la papion, la costum și cu pantofi relaxanți. Când mă duc pe munte, mai mult ca sigur voi avea în mână piolet, voi fi legat în coardă, voi avea un rucsac cu merinde și voi avea haine de vânt sau frig.

Măștile corpului nostru indică unicitatea noastră și permisivitatea universului de a fi și de a activa în contexte diferite. Culpabilizarea acestor lucruri a făcut ca oamenii să se învinovățească pentru modificarea abordării și a temperamentului și au început să se considere rigizi și identici. Acest lucru este convenabil pentru structurile acestei planete, eu însă nu sunt. Intenția acestei cărți este ca oamenii să-și permită să fie cine sunt, acolo unde sunt, înțelegând că *Unicitatea* este imposibil de evitat, la fel ca adevărul. Nu există minciună. Ceea ce este, este. Tot ce este acum, este.

Referitor la măști și la dorința de a arăta la fel în societatea actuală: femeile, în general, ajung să se opereze, să își facă diverse modificări pentru a arăta ca un prototip de femeie. De ce se întâmplă asta?

Într-o lume în care iubirea este externalizată și deținută de cel care oferă validare, cei care au nevoie de iubire vor face tot ca să o obțină. Este la fel pentru toate resursele. Ceea ce are comun această societate, în acest moment, este că resursele spirituale sunt în exterior și le deține altcineva. Ceea ce este periculos în legătură cu seria *Spiritonomics* este că noi aducem resursele înapoi, în spiritul omului.

Dacă primesc iubirea arătând perfectă, ca celelalte sau ca ceilalți, căci nici bărbații nu sunt scutiți de aceste lucruri, oamenii caută să se ducă pe alte trasee către resursele ce sunt în exterior. În momentul în care noi facem lucruri pentru a achiziționa feluri de a fi, iar acele feluri de a fi sunt la altcineva, nu la noi, deodată începem să folosim, conform unei trăsături prezente și în regnul animal, mimetismul, numit și *cameleonism*. Începem să simulăm acele lucruri care ne pun în siguranță sau ne așază în postura cea mai apropiată de a obține succesul în contextul respectiv.

Dacă buze cărnoase, sâni mari și gene proeminente reprezintă arta succesului în a fi iubită, dacă o mașină puternică sau bani mulți înseamnă a obține grații în șansele reproducerii, a nu mai trebui să demonstrezi caracter și putere, ci a intra în față prin ce am, nu prin ce sunt, aceasta denotă doar nivelul la care *Unicitatea* pe care noi o scriem azi poate să pătrundă în rândurile oamenilor.

Readucând unicitatea, oamenii vor începe să exploreze în interiorul lor după ceea ce doresc să obțină. În același timp, este complet unic și legal ca oamenii să facă ce vor cu corpul lor. Nu este interzis, nu este greșit și este complet unic să facă asta. Spiritul tău are drepturi depline în legătură cu corpul tău, îi faci ce vrei, cu cine vrei, de câte ori vrei, iar asta nu înseamnă că ești un om rău. Este exact felul în care alegi să îți trăiești viața.

Ideologiile au avut, un timp îndelungat, putere cu dogmele oamenilor, în așa fel încât să-i facă să se simtă

vinovați pentru cine sunt ei, ca deținători de corpuri. Ca și cum toți oamenii care au un anumit brand de mașină sunt de un anumit fel. Și acum, dacă ne uităm, observăm că există discriminări inclusiv pe această chestie, ca să nu mai spun pe un anumit tip de corp: *are corpul așa, e clar, are mașină din aia, e clar.*

În momentul în care externalizăm felurile de a fi, în loc să ne asumăm responsabilitatea că este treaba noastră să le construim, suntem la mila destinului. Stăm cu mâna sus și cu buzele umflate rugându-ne și așteptând ca cineva, care are acea preferință pe lista lui, să ne observe, să ne extragă și să ne iubească.

Realitatea aceasta este foarte reactivă, nu este rău că este așa, însă este a unei specii pe cale de dispariție. Mimetismul fizic va fi înlocuit de cel spiritual. Prefer să-mi schimb punctul de asamblare într-o zonă a credințelor și a gândirii prin care să fascinez oamenii din jurul meu cu ceea ce sunt ca om. Dacă vreau să inspir, voi inspira cu cine sunt ca om și cu rezultatele, acțiunile și impactul meu pentru umanitate. Bineînțeles că am libertate cu corpul meu, să-i ofer diferite abilități, de la discipline și până la abuzuri, de la alergat și până la porceală cu trei pizza supraetajate.

Însă a considera că autoritatea ta este în exterior și a intra în bunele grații în baza sentimentului de turmă, crezând că doar așa vei obține ceea ce îți lipsește în interior este un drum al multor corpuri, și în exterior, și în interior. Ai de căutat prin mulți oameni până să ajungi la acele lucruri. Iar călătoria

asta ar putea să se încheie aici, dar este și un drum al multor corpuri, în poziția cărora tu este necesar să intri pentru a putea ajunge la nivelul de înțelegere respectiv.

Unicitatea ca lege a spațiului divin

Unicitatea, fiind la baza universului în care trăim, este prezentă din start în fiecare legătură moleculară, se reflectă în fiecare structură vie sau care nu este vie, în fiecare răsărit de soare, mereu altul decât cel anterior și într-o locație complet nouă a planetei noastre, în sistemul solar, în galaxie și în întregul univers, fiecare secundă purtând amprenta unicității.

Dacă ar avea un GPS acest Pământ, iar cel care ar urmări GPS-ul s-ar afla pe o altă planetă, în cea mai apropiată constelație, pe Alpha Centauri, la 3,5 ani-lumină de noi, ar vedea că, permanent, Pământul este într-o poziție nou-nouță, complet diferită de tot ce a fost vreodată și niciodată identică cu nimic din ce a fost până acum.

Fiind la baza unei structuri complet unice, această lege, odată înțeleasă, acceptată și asumată, eliberează în noi un nivel extrem de mare de putere. Iar această putere ne dă rost ca oameni și ne aduce dorința de a influența, de a interfera, de a merge în lume, de a ne exprima. Dar, mai mult decât atât, ea ne dă o ascultare imensă față de semenii noștri, înțelegând că absolut tot ce vine de acolo este complet nou.

Felul în care o să ne ascultăm unii pe alții, ca urmare a unicității, va fi dintr-o perspectivă mult mai prezentă la ceea ce vine în spațiul nostru ca fiind cerut de noi și ca fiind o echilibrare a ceea ce avem de construit. Va transforma ascultarea pe Pământ.

Unicitatea - punct de pornire, niciodată destinație

Încă de la naștere, oamenii sunt complet unici. Abia prin ciclul primar sau gimnazial ei învață că toți suntem la fel și că ar trebui să ne dedicăm viața spre a fi unici, ca să fim vizibili, ca cineva să poată să ne aleagă, ca cineva să poată să ne iubească. Devine necesar să fim diferiți. Și atunci unicitatea nu mai este naturală, ea devine o țintă, devine o zbatere, devine un efort, devine o căutare infinită. Ce s-a întâmplat în procesul acesta?

În procesul trecerii de la unicitatea completă, moleculară, spirituală, cromozomială la nevoia de a face ceva diferit ca să fii văzut în mulțime, să fii ales și iubit, s-a pierdut inocența. Ținta numărul unu a structurilor interesate de a bloca unicitatea din oameni este distrugerea inocenței. Și aceasta se face printr-un sistem de tip *cookie cutter*, o educație în care toți stăm în bănci, separați de autorități, care sunt în față, iar noi toți, la fel. Toți primim aceeași temă, toți citim același manual, avem dunga pe aceeași parte a caietului, toți scriem de la stânga la dreapta și de sus în jos, toți mâncăm cu lingurița, toți ne îmbrăcăm în uniformă.

Cineva a dat un semnal prin anii '80 în legătură cu asta. Nu a fost bine primit deloc. Și este vorba de Pink Floyd, cu albumul *Another Brick in the Wall*. Ei descriau acolo, într-un cântec, exact procesul de standardizare a educației, cum copilul este scos din inocență și pus în iluzia și, totodată în certitudinea, că toți suntem la fel și munca vieții noastre ar trebui să fie aceea de a redeveni unici.

Eu sunt aici să anunț că unicitatea a fost prima gară în care a aterizat corpul. Este imposibil ca ea să fie pierdută. Într-adevăr, cineva poate insista, pe o durată multiseclară, să dea iluzia că unicitatea n-ar fi prezentă. Însă ea este textura universului din care facem parte și nu poate fi eliminată prin legislații.

Mă uitam la sistemul legislativ. La un moment dat, încerca să elimine sau să catalogheze o anumită plantă crescută în natură ca fiind ilegală. Dumnezeu nu s-a conformat imediat cu acest lucru. Faptul că a apărut în legislații că o anumită plantă, o ciupercă, *pălăria șarpelui* (*Amanita muscaria*) ar fi ilegală, nu a oprit natura să încurajeze creșterea ei. Nu a oprit universul din a-i cauza reproducerea sau existența prin pădurile românești. Simpla legislație nu a afectat forurile superioare. De ce? Pentru că este în contradicție cu viața. În schimb, există lucruri în jurul nostru care conțin ceea ce dă oamenilor capacitatea de a-și reasuma unicitatea. Și ele sunt la îndemâna noastră, în jurul nostru, de la bătaia soarelui până la limbajul pe care îl

folosim, de la cărțile pe care le citim până la felul în care gândim.

Nu există doi oameni care să citească aceleași cărți toată viața. Doi oameni cu aceleași seturi de cărți citite pot împărtăși aceleași ideologii, pot fi parte din aceeași generație sau din același curent spiritual. Însă nimeni nu are cunoștințe identice, pentru că fiecare observă realitatea din puncte diferite. Unicitatea nu poate fi niciodată o destinație, pur și simplu pentru că este conținută în interiorul nostru dintotdeauna.

**Se spune că doar copiii au acea inocență.
Cum se vede ca adult? Se poate confunda
un om inocent cu un om imatur?**

Această confuzie este necesar să fie creată pentru ca oamenii să se identifice cu un corp lipsit de libertate. Inocența reprezintă, în esența sa, capacitatea unui spirit de a acționa printr-un corp, respectând logica trivalentă, adică prin ceea ce fac eu sunt bine, în ceea ce trăim este bine, văd bine în toți oamenii din jurul nostru.

Ceea ce s-a descoperit, având în vedere fizica cuantică la nivelul științei de azi, este că, în momentul în care vedem frumosul din oameni, din viață, se activează în interiorul spațiului nostru, al auri noastre, capacitatea de a vedea dincolo de corp. Începem să vedem spectrul energetic, la fel cum razele X Röntgen pot vedea structura osoasă, la fel cum

unde sonore, prin ecografie, pot vedea prin țesuturi. Și noi avem aceste abilități, văzând frumosul din oameni.

A fost necesar ca oamenii să fie opriți din a vedea frumosul pentru ca ei să poată fi strânși într-o turmă și trimiși la păscut pe anumite direcții. Așadar, dacă inocența este ceea ce îi face pe copii să vadă, putem observa că este necesar să fie oprită pentru a cauza o unitate artificială și impusă din exterior? Este natural interesul structurilor contemporane de a dezactiva în om abilitatea de a vedea. Însă, odată cu *Unicitatea*, noi pornim un lanț de feluri de a fi. Vom ajunge și la inocență într-unul din volumele următoare.

Când un om intră în inocență, se poate iubi pe sine și ceea ce vede, indiferent de istoria personală. Acel om vede dincolo de propriile contexte, dincolo de propriile judecăți sau critici, dincolo de ceea ce ceilalți se definesc a fi, dincolo de propriile lor păreri. Poate vedea ceea ce este relevant, și anume structurile energetice și punctele de asamblare din care s-a construit și pe care este construit corpul în care trăiește acel spirit. Nu este nimic diferit de felul în care mergem la spital și ne facem o electroencefalogramă, o electrocardiogramă, un CAT-scan, un RMN sau orice altă formă de investigație non-invazivă. Omul însuși are aceste abilități.

Tot ce este în jurul nostru, în acest moment, absolut fiecare inovație din mediul nostru extern, este inspirată din structura și abilitățile noastre, fizice și spirituale. Nu există o singură invenție care să nu fi apărut ca o formă de

reproducere a abilităților corpului și spiritului nostru în tehnologii, inclusiv rachetele care explorează spațiul, chiar și telefoanele.

Inocența este puterea unui om de a trece de structurile fizice și de a vedea spiritul care locuiește acolo. Despre acest training vom discuta atunci când ajungem la iluminare, între nivelurile 600 și 800. Atunci vom descoperi cum crearea disciplinei de a vedea frumosul în oameni, de a vedea ceea ce este iubibil, admirabil, acceptabil, onorabil este arta inocenței. Și asta dă acces la tot ce este acolo. Iar când poți vedea, poți face o diferență. În Createrra noi nu lucrăm cu corpul, ci, prin comunicare, șlefuiim spiritele și le educăm să-și folosească corpurile într-un mod responsabil, autentic, integru, coerent și unitar.

Cum să ai încredere că deja îți exprimi unicitatea?

Aceasta este o autostradă cu dublu sens. Putem porni dinspre corp, pe bază științifică și să ne uităm la care sunt șansele ca doi atomi să fie identici, două corpuri să fie identice, două structuri să fie identice, două clone de oi sau de orice altceva s-a mai clonat până în acest moment al evoluției științei. Ele însă nu sunt identice. Structura moleculară este diferită. Două lingouri de aur, identice în formă externă, tranșate în două bucățele diferite, vor dezvălui în secțiune că structura lor moleculară este diferită. Chiar și apa înghețată, în același vas, la două etaje diferite, va avea o

structură moleculară diferită. Aceasta este prima perspectivă. Nimeni nu poate susține că există ceva identic în acest univers. Poate fi o provocare a acestei cărți: *tu, cititorule, găsești tu așa ceva?* Vino cu un exemplu și sunt dispus să revizuiesc cartea cu modificarea pe care tu o aduci.

Al doilea drum este cel interior. Pornind de la legea integrității, conform căreia lumea interioară egală cu lumea exterioară, ne uităm la lumea exterioară și nu avem nimic identic. Atunci, dacă egalul sunt acțiuni, iar acțiunile sunt diferite, rezultă că și lumea interioară este diferită. Intențiile noastre sunt complet diferite. Ceea ce eu urmăresc aici și ceea ce tu urmărești aici sunt foarte diferite. Mai mult, ceea ce eu cred că tu urmărești aici și ceea ce tu crezi că eu urmăresc aici sunt foarte diferite. Prin urmare, lumea interioară niciodată nu va fi la fel. Unicitatea se manifestă și la nivel de intenții, de fapt, mai ales la nivel de intenții, având în vedere că de acolo pornește și se transferă sub formă de fractali, sub forme de diversitate enormă, către exterior.

În 1975, Benoît Mandelbrot a introdus termenul de *fractal* și a pus bazele geometriei fractale moderne. El a arătat că multe forme neregulate din natură pot fi descrise matematic prin autosimilaritate și dimensiune fractală. Exemple aproximative sunt ramificarea arborilor, rețelele bronșice și vasculare, precum și unele tipare de creștere fungică. Mandelbrot a luat și a pus în ecuații matematice lucruri care, inițial, au fost regăsite de-a lungul istoriei sub diferite denumiri: raportul de aur, triunghiul de aur, regula lui

Fibonacci și așa mai departe. Dar toate aceste lucruri arată că totul este unic, atât în cer, cât și pe pământ.

Bucuria de a fi diferit

Intenția mea cu această carte este să susțin în oameni abilitatea de a crea și de a susține un sentiment de bucurie referitor la a fi diferiți. A fi diferit nu mai este un motiv care ne dezbină, un lucru care ne îndreaptă pe toți în aceeași direcție și cauzează instinct de turmă sau sentiment de impostură atunci când ne copiem. De asta și oamenii simt sindromul impostorului când copiem pe altcineva: ne trădăm natura noastră. Când vreau să fiu ca tine, dezonzorez ceea ce sunt eu. Dar ce-ar fi dacă amândoi ne-am putea bucura de același lucru, în libertate, în felurile în care noi îl regăsim că ar funcționa pentru noi, mai degrabă decât în feluri care vor fi declarate „ok” de restul planetei sau de cei din cercurile apropiate de care aparținem? Ce-ar fi dacă ne-am unifica prin libertatea pe care o resimțim unii în preajma celorlalți, mai degrabă decât prin ocupații comune, în care nu ne regăsim deloc? Oamenii ar descoperi abilitatea de a fi bucuroși prin diferențele lor, de a se bucura că corpul lor dansează diferit pe aceeași melodie. Sau, cum am văzut în unele cluburi de *silent disco*, fiecare om dansează pe melodia lui, cu căștile lui la urechi, într-o sală în care toți dansează, fiecare cu căștile lui. Este fenomenal sentimentul să vezi că toți acceptă forma dansului și aleg melodia complet unică pe

care să o asculte, deși spațiul este comun, deși activitatea de a dansa este comună, însă ceea ce face corpul să danseze este diferit. Este un lucru spectaculos.

Mereu unic, niciodată singur. Mitul pierderii apartenenței

Unul dintre lucrurile care au prins cel mai mult la oameni, ca urmare a comercializării conceptului de Dumnezeu, este faptul că ar trebui să stea și să fie parte din ceva ca să aibă o șansă la existență. Azi sunt aici să desființez chestia asta. Intenția mea este ca oamenii să înțeleagă următorul lucru: conceptul de turmă n-a asigurat niciodată altceva decât supraviețuirea. Însă a trăi viața în termenii tăi, a explora viața în ritmul, bucuria și direcția în care tu alegi, presupune a putea să fii unic.

„*Niciodată singur*” înseamnă că poți alege oricând să participi la o grămadă de contexte, la fel cum avem puterea de a alege hainele. În industria vestimentației avem o mare bucurie de a avea haine diferite. Dar există și unii oameni care se bucură să poarte aceeași haină permanent. Oamenii care poartă aceeași haină permanent sunt specialiști, fie sunt militari, fie sunt preoți, fie sunt avocați, fie sunt medici. Ei se îmbracă într-un anume mod, mereu unic.

„*Niciodată singur*” înseamnă că nu ne vom pierde apartenența datorită manifestării unicității, ci, dimpotrivă, apartenența se naște într-un mod frumos și elegant, atunci când știm că fiecare aduce ceva diferit la masă. Când știm

că, de oriunde am venit, oricine am fi și oricum ne-am spune pe numele noastre de pământeni, când ajungem la o masă, ceea ce punem acolo este diferit, ca trăsătură spirituală și ca abilități fizice ale corpului, prin veleitățile și îndemânările noastre.

Această pierdere a apartenenței a fost sugerată de oameni tocmai pentru a cauza comportamente dirijabile, pentru ca cineva să dicteze direcția în care să meargă lucrurile. Este și acesta un fel unic de a vedea viața. *Nu mă voi împotrivi, însă eu nu sunt cu toată lumea de aici. Am puterea de a alege propria mea direcție și, ocazional, voi fi parte din ceva care ascultă de altcineva, atunci când îmi trebuie. Dar, cea mai mare parte din timp, mă voi regăsi construind în propriul context.* Rareori mă duc în cursul altcuiva, în creația altcuiva, în comunitatea altcuiva. Dar, dacă mă duc, o fac cu drag. În general, îmi place să construiesc universul meu. Cine se regăsește aici este bine-primit, cine nu se mai regăsește aici îi urez drum bun. Dacă vrea să se reîntoarcă, minunat.

Deci, iată cum acest bau-bau al pierderii apartenenței nu își mai are rostul, în momentul în care știm că ceea ce aducem este atât de diferit încât nu poate fi copiat de nimeni, niciodată. Pentru că toți vom avea loc la masa unității. Ceea ce aducem este atât de unic și irepetabil, de necopiat, încât nimeni, niciodată, stând pe locul tău, nu va putea crea ceea ce noi creăm aici.

Sitele spațiului - un puzzle mereu în creștere

Una dintre trăsăturile cele mai puternice ale câmpului electromagnetic este că determină existența unei membrane. La fel ca orice celulă ce are o citoplasmă și o membrană, spațiul din jurul conștiinței noastre, din jurul corpului uman, are o anumită membrană. Acea membrană este fie permisivă, fie cauzează interdicții intrării în spațiul nostru a anumitor structuri. Dacă granulația este mare, vor putea intra vibrații joase. Există unii oameni care atrag în viața lor pacoste, ghinion, pierdere, pagubă, oameni de vibrații joase. Există oameni care, prin natura lor, determină ca această granulație a sitelor spațiului să se strângă și, în preajma lor, se strâng oameni de un anumit calibru, de o anumită finețe, de o anumită raritate. Mai există un al treilea tip de oameni, care sunt nagualii: oameni capabili să-și modifice punctul de asamblare, care au astfel puterea de a varia sitele spațiului după cum poftesc, de la o secundă la alta.

Cum știm că spațiul a fost deschis pentru ca oamenii să intre? Prezența lor fizică este acolo. Dacă prezența fizică este posibilă, aceasta arată că acel om și-a exercitat dreptul de a regla sitele spațiului în așa fel încât să permită două corpuri să se întâlnească. Două corpuri nu se mai întâlnesc în momentul în care spațiul este închis, iar acele site sunt la granulația cea mai fină și se interzice prezența acelor oameni în lumea noastră.

Propun o restructurare completă a felului în care oamenii privesc unicitatea, în sensul că noi avem spațiile programabile pe bază de amprentă spirituală. Dacă am o conexiune cu o anumită persoană, spațiul meu va permite acelei persoane să intre în lumea mea. Dacă am o judecată față de acea persoană, acea persoană nu va putea pătrunde în lumea mea. Cum știu că a putut sau n-a putut? Prin prezența corpului acolo.

Așadar, deodată putem vedea, prin prisma responsabilității citite cu multe volume în urmă, cum, dacă tu ești în spațiul meu, cu siguranță ți-am lăsat ușa deschisă. În așa fel încât, atunci când ajungem la dubii privind asumarea responsabilității, să înțelegem că unicitatea este ca acea ușă care se deschide pe bază de amprentă sau scanarea retinei. Dacă ești în preajma mea, iar asta se aplică la modul general, pentru orice cititor care se adresează oricărui participant din viața lui, dacă ești în preajma mea cu corpul tău, amprenta ta, retina ta, vibrația ta, toate au fost cerute, permise și li s-a deschis ușa. Cum putem închide aceste site? Prin judecată și critică. Atunci se închid, iar acea persoană nu mai are permisă intrarea în lumea altcuiva. Și acolo apare singurătatea. Singurătatea se reglează tocmai prin faptul că tratăm oamenii prin prisma bias-urilor noastre, ceea ce am discutat la *Neutralitate*, în volumul trecut.

Sitele, spațiul reprezintă cea mai clară dovadă că unicitatea este prezentă. Unii oameni intră, alții nu intră. Deci, este clar că este pe bază de senzori. Senzori la ce? La

amprenta energetică. Poate vreau în viața mea o persoană ca tine, dar poate o persoană care este aproape ca tine nu are ce căuta. Când noi mergem în lumea cuiva și nu ni se deschide ușa, putem să înțelegem că unicitatea acelui om a ales acest tip de distincții sau putem face ceva în legătură cu asta. Un om care are abilitatea și înțelege că unicitatea are posibilitatea de a-și modifica punctul de asamblare în așa fel încât intră în orice spațiu. Oricum te-ai modifica, eu pot intra în spațiul tău, pentru că am această abilitate de a muta punctul meu de asamblare în orice loc, în orice credință este nevoie. Mă voi transforma în acel lucru.

Nu există scăpare pentru acest tip de oameni. În momentul în care un om înțelege unicitatea sa, va fi în stare să accepte felul în care este și, la baza acceptării de mai târziu, din volumele următoare, va fi în stare să accepte apariția, dispariția, menținerea sau retragerea oamenilor din propria sa viață. Va putea fi cu acele lucruri sau, dacă este într-o formă mai puternică, mai cauzală, se va transforma în orice este necesar pentru a putea intra în orice spațiu. Și asta este puterea unicității: aceea de a deveni cheie pentru orice ușă. A fi unic înseamnă a deveni un om care descuie, prin conștiința sa, orice ușă.

Cum poate un om obișnuit să fie disponibil, să poată intra în orice spațiu?

Ultimele patru volume sunt exact pe acest proces de metamorfozare a punctului de asamblare. *Integritatea* înseamnă să-ți dai cuvântul pentru ceea ce vrei să devii și să ai puterea să devii. Ea se poate practica prin lucruri simple, cum ar fi punctualitatea, abundența, loialitatea, iubirea și, ulterior, puterea personală. *Puterea personală* înseamnă să închidem fisurile care ne risipesc energia în alte direcții decât cea în care dorim să devenim. *Neutralitatea* este să observăm acele bias-uri care ne cauzează să nu putem vedea, ne orbesc pentru că aduc judecată, disensiune, distanțare și să le dăm la o parte.

Următoarea carte, cea pe care o ții acum în mână, este *Unicitatea*: să înțelegem că putem să ne coagulăm, să ne închegăm într-o formă unică ce deschide orice ușă, să abordăm acele biasuri, acele paradigme, acele puncte de asamblare care deschid ușile după cum vedem că este construită cheia.

Viteza cu care oamenii construiesc ușile este mult mai mică decât viteza cu care un astfel de om construiește cheile. Este un proces obositor și, în momentul în care ne dăm puterea de a fi în neutralitate non-stop, a se citi *în completitudine*, descoperim că putem fi permanent într-o stare de dragoste și afinitate cu noi înșine, cu persoana respectivă și cu lumea în care trăim.

Acesta este procesul complet pentru cei care citesc, fără nicio etapă sărită, descris în volumele anterioare, pornind de la *Integritate*, prima trăsătură de bază și minimum necesară, care înseamnă să poți face din corpul tău ceea ce ai spus că vei face, să-l duci acolo unde ai spus că îl duci, să-l pui în posturile în care ai spus că îl pui, să cauzezi acțiunile pe care ai promis că le vei cauza. Integritatea arată un nivel de maturitate al relației dintre spiritul tău și corpul pe care îl ocupi, iar relația este la un nivel de maturitate atât de mare încât ceea ce spiritul intenționează se transformă instant în acțiunile corpului. Având o astfel de relație matură între spirit și corp, deodată intri în clubul oamenilor de putere personală. Pentru a putea să faci parte din acest spațiu, este necesar ca trupul tău să asculte de intențiile spiritului. Aceasta nu are de-a face cu ceilalți, ci denotă nivelul de maturitate care îți deschide noi uși și îți dă puterea de a găsi prima mare cheie, o lume care arată după cum ai zis tu. Asta este *Integritatea*, cea care deschide un nou univers. Acest univers nu poate fi aburit. Așa cum spuneam în volumul anterior, există un Sfânt Petru în pragul acestei porți, care nu poate fi dus de nas de un mincinos, nu poate fi aburit să deschidă porțile raiului, dacă cheia ta nu a descuiat. *Când descuie cheia ta aceste porți?* În momentul în care ceea ce spui și ceea ce faci sunt identice. *Cum putem vedea dacă oamenii sunt sau nu sunt acolo?* Ascultându-i cu ochii pe ei. Îi asculți ce zic, te uiți ce fac și acolo vei ști dacă acel om are capacitatea de a deschide

poarta succesului. Pentru că asta înseamnă succes și putere cu propriile obiective și, bineînțeles, putere personală.

Apoi se ajunge la detașare și *Neutralitate*: să nu fiu atașat, căci doar așa pot fi toată viața: vreau să văd cum pot fi în orice fel îmi declar. Având în vedere că sunt de cuvânt, orice aș declara devine realitate. Deodată, fiind neutru, mă pot descotorosi de cine am fost în urmă cu cinci minute și, azi, să devin un om nou, capabil să descui această ușă. Ulterior, bineînțeles, *Unicitatea* vine ca o înțelegere că lucrurile nu funcționează numai așa, cu mine, ci și între mine și ceilalți.

Traseul acesta este descris punct cu punct. Unul dintre lucrurile pe care vreau să le menționez la acest stadiu din seria *Spiritonomics* este că, și știu că am mai menționat și în cărțile anterioare, nimeni nu poate ascunde salturile de conștiință pe care le are. Cu alte cuvinte, nu este ceva ce eu să pot tăinui din cunoașterea mea și să nu iasă, în mod natural, prin limbajul meu. Nu este posibil. Ceea ce vezi este ceea ce este. Acest om este doar ceea ce este, nu mai este nimic altceva. Tot ceea ce iese din acel om reprezintă nivelul de conștiință la care a ajuns.

Un om nu poate tăinui, nu poate să o facă pe prostul, la fel cum nu poate să se prefacă că nu manipulează. Cum să o fac să nu se prindă? Cum să fac să nu se prindă omul din spațiul meu, că eu nu iubesc acolo? Nu există astfel de incidente în lumea spirituală, toate lucrurile sunt întotdeauna pe masă și sunt vizibile.

Iată cum procesul de producție este acolo: ultimele patru volume, pentru toți cei care au dubii în legătură cu a-și muta punctul de asamblare în direcția în care vor să întruchipeze o sumă de feluri de a fi, ce deschid ușile inimilor oamenilor din jur, *Integritatea, Puterea Personală, Neutralitatea, Unicitatea*.

Ești responsabil pe corpul tău și emoțiile lui

Da, nu este la întâmplare cuvântul „pe”. Ar fi fost normal să fie „pentru”, dar este „pe”. Felul în care noi suntem responsabili pe corpul nostru este că este treaba noastră să alegem ce experiențe urmează să aibă. Unii oameni aleg să-și pedepsească corpul, crezând că, în felul acesta, îi pedepsesc pe semenii lor. Este la modă, pe această planetă, să facem în ciudă cuiva cauzând suferință propriului corp. Se numește *tortură*, unii o numesc răzbunare, alții consideră că ar echilibra balanța în vreun fel.

Însă, a fi responsabili pe corpul nostru înseamnă, de fapt, că noi determinăm istoria personală pe care o aruncăm în spate, în aceeași jurisprudență de care vorbeam în cărțile anterioare, iar o istorie personală de vibrație scăzută ne va întârzia din evoluția noastră și va face ca drumul să fie și mai anevoios, și mai mic, și mai greu, cu și mai multe lipsuri.

În momentul în care înțelegem și devenim responsabili pe corpul nostru, practic, începem să devenim creativi cu istoria personală a corpului nostru. Începem să selectăm, cu

iubire și delicatețe, ce devine istorie personală, care este genul de oameni pe care îi las în spațiul meu, în viața mea, în corpul meu, în buzunarul meu, în lumea mea, în creația mea. Ce tip de oameni au permisiunea de a sta umăr la umăr alături de mine și de a cauza, alături de ei, istorie personală.

În momentul în care înțelegem asta, o să vedem că nevoia de a te răzbuna dispare, iar ceea ce rămâne este iubirea față de ceea ce tu numești acum prezent, dar care, de fapt, este viitoarea ta amintire din trecut. Când devenim iubitori cu amintirile noastre viitoare, începem să selectăm cu drag, cu inocență, cu impecabilitate ceea ce urmează să devină parte din trecutul nostru, pentru că devine ceva de preț, devine parte dintr-un templu mai degrabă decât dintr-un cimitir.

Având această abordare unică în raport cu felul în care noi ne creăm destinul ne face să devenim nu doar responsabili, ci capabili de a cultiva, în avans, istoria noastră personală care, de altfel, devine o pacoste și un blestem, dacă aruncăm acolo lucruri ca într-un tomberon. Însă, dacă ne permitem să cultivăm acolo lucruri de calitate, ea va fi o trambulină pentru ceea ce urmează să devenim, va accelera traseul nostru. Aceasta este unicitatea: să poți să selectezi ceea ce urmează să devină amintirea ta, mai degrabă decât să onorezi un trecut în care le-ai arătat tu lor că au fost nesemnificativi, că n-au contat. Îi pedepsim. Cum? Pedepsim corpul nostru cu hormoni, cu parteneriate neinspirate, cu alegeri care ne fac rău, cu lucruri care cauzează o istorie

personală ce înfundă unicitatea noastră și ne fac să ne învârtim în cercuri.

Străduința de a fi la fel - un trai în agenda corpului

Cea mai mare parte din oameni caută să fie la fel cu semenii lor pentru a trăi un sentiment fals de apartenență. Acea apartenență este cea în care, da, suntem la fel, că avem două mâini, două picioare, două urechi în jurul capului. Însă, în momentul în care un om duce acest trai, el aparține practic prin faptul că corpul lui face același lucru ca ceilalți.

Văd foarte des oameni care se întâlnesc pe tema grătarului, toți au în comun aceeași temă: fac grătar, joacă fotbal sau merg la cumpărături. Ei se aseamănă prin feluri de a face. Văd cluburi de oameni care dețin același tip de mașini, avem același tip de mașini, avem același tip de haine, avem același tip de afaceri. Se întâlnesc, socializează pe teme iluzorii în legătură cu apartenența.

Dacă vrem să mergem prin principiul *Unicității*, putem să ne asociem pe bază de feluri de a fi pe care le avem în comun. Și acolo este o experiență unică: trăim amândoi libertatea din care această carte poate fi scrisă. Trăim creativitatea din care putem face și crea noi abordări pentru oamenii din jurul nostru. Trăim puterea de a pune aceste lucruri cu zero regrete față de tot ce urmează să se întâmple.

Ce ar fi ca prilejurile noastre de unitate să fie prin feluri de a fi, mai degrabă decât pe ceea ce facem și ceea ce

avem? Să nu ne întâlnim pentru că jucăm fotbal, ci să ne întâlnim pentru că ne simțim bucuroși practicând sportul care ne pasionează. Să nu ne întâlnim pentru că avem cu toții aceeași mașină, ci să ne întâlnim pentru bucuria de a ne exprima în moduri ce ne aduc laolaltă. Iată cum a fi unic este la sursa unei transformări complete de paradigmă, de la a fi, până la a face și a avea.

Capitolul 3. Totul se îmbină perfect

Felul unic în care este creat Universul, realitatea în care trăim este că toate lucrurile sunt bine, asemenea unui puzzle într-o formă perfectă. Și fiecare piesă de puzzle, complet unică și diferită de celelalte, este permanent chemată și aparține exact în locația care este necesară. Trăim într-o realitate în care totul este perfect. Ulterior, a apărut ideologia conform căreia lucrurile este necesar să fie judecate, ca și cum nu noi le-am fi creat. Și atunci realitatea a devenit imperfectă, altcineva a creat-o, nu noi.

Însă, într-un loc în care preferențialitatea venirii laolaltă a oamenilor este dată de legea echilibrului, mai degrabă decât de „*ce trebuie să fac*” și „*ce mi s-a făcut*”, totul este perfect. Ca doi oameni să poată ocupa un spațiu apropiat este nevoie ca acei oameni să aibă intenții comune, interese comune, să existe un echilibru între cei doi, chiar dacă unul dintre ei este dominator și celălalt supus, chiar dacă unul este creator, iar celălalt susținător, chiar dacă acolo avem o persoană care suferă și cealaltă aduce compasiune.

Felul în care este construit echilibrul din acest univers este că unicitatea fiecăruia face ca noi să fim permanent la locul potrivit. Iar acest capitol aduce claritate pe această temă.

Reconstruiește-te în forma unificată. Pilda zeului spart în bucăți

Există un mit, cred că din Asia Mijlocie, parcă din zona Babilonului. Cred că se referă la zeitățile Enlil și Enkidu care, fiind un cuplu, la un moment dat el îi spune ei: „*Pot orice. Sunt orice. Pot face orice. Pot avea orice. M-am plictisit. Nu mai este nimic nou, nimic nu îmi mai dă pasiune. Vreau ceva care să schimbe jocul meu. Am nevoie de o rază de speranță, de noutate. Vreau ceva să mă provoace.*” Și atunci acea zeiță îl ia, îl trânteste de pământul aceluia mileniu și îl sparge în milioane de bucăți. Și îi spune: „*Adună-te.*” Aceasta este legenda omenirii de la acest moment.

Suntem 8 miliarde de piese unice dintr-o conștiință colectivă unitară. Și treaba noastră, înțelegându-ne unicitatea, fără a pretinde că suntem sau semănăm unul cu celălalt, este să ne adunăm laolaltă, acceptând că acolo este locul nostru, unde ne îmbinăm cel mai bine, unde suntem parte din ceea ce ne cheamă, acceptând prețul.

Când mergem la magazin găsim acolo produsul și, dedesubt, prețul. Orice lucru pe care vrem să-l consumăm, să-l devenim, să-l avem are un preț. Este dubios să mergem într-un loc și să nu aibă un preț, iar atunci inevitabil te întrebi: *oare, care este prețul?*

La fel este construită viața: conține tot ce vrei, la un anumit preț. Tot ce vrei aparține spiritului. Lucrul cu care plătești, moneda este corpul. Oriunde mergem plătim cu

vârstă, energie, timp, slăbiciune, boală, emoții, hormoni, lucrurile pe care noi le extragem din corpul nostru până când acesta expiră. Și atunci luăm un alt produs, la un alt preț.

Înțelegând acest lucru, treaba noastră aici devine foarte simplă. Dacă tot ne-am găsit locul, dacă tot am văzut că acea piesă unică se îmbină în spațiul respectiv și își are rostul, iar noi ne avem rostul în locurile în care am ajuns, nu ar avea sens să acceptăm prețul? Nu este o conveniență ca noi doi să ne dedicăm unui proiect de o asemenea anvergură? Oricât de harnici am fi, ne va lua probabil 10 ani, în care se pot întâmpla multe. Cu multă răbdare și creativitate. Cu multă viziune și putere. Cu multă muncă și susținere. Și atunci, oare putem pleca la drum cu a accepta prețul? Asta am și făcut în debutul acestei cărți. Nimeni, niciodată, nu mă va opri din ceea ce am de făcut acum. Acest proiect va ajunge, pe durata vieții acestui corp, să vadă lumina tiparului și să se ducă în zonele pentru care l-am creat.

Propun oamenilor, înțelegând caracterul lor unic și observând că în locurile în care ei au ajuns doar ei puteau ajunge acolo și că doar ajungând ei se putea genera ceea ce s-a generat, să își asume acea locație ca fiind perfectă. Cea mai mare parte dintre oameni petrec timpul judecându-se că sunt în locul nepotrivit și apoi restartează contextul, pleacă, și pleacă din nou, și pleacă din nou... și nu mai ajung nicăieri. Pentru că nu se opresc nicăieri.

Dar ce-ar fi ca oamenii să înțeleagă că sunt atât de unici încât nimic nu îi poate înlocui și nimic nici nu are cum să

încerce să îi înlocuiască și să poată să își păstreze răbdarea, puterea, resursele, spiritul constructiv, acceptarea, înțelegerea aceluia loc în care se potrivesc. Pentru că oamenii umblă într-un univers cu acea piesă de puzzle unică și încearcă să o potrivească în toate locurile în care nu intră. E ca și cum ai o mie de uși și o singură cheie care se potrivește la o singură ușă. Care este aceea? Ai ocazia să mergi și să te regăsești sau ai ocazia să le încerci pe toate.

A fi unic înseamnă să petreci, în interiorul tău, timp cu tine, să descoperi cine ești și care este contextul de unicitate și, ulterior, să te dedici aceluia loc în care ai rost. Cea mai mare parte din oameni fugăresc toate ușile.

Și în businessuri văd foarte mulți oameni făcând acest lucru. Chiar zilele trecute m-a sunat o persoană și mi-a spus: *„Cum pot să duc venitul la 2000, la 4000, la 6000 și la 8000?”* Și am spus: *„Cât timp ai dedicat acestei afaceri?”* „Păi, patru luni, dar nu mai pot.” Și i-am spus: *„Createrra e de 10 ani în existență. Ani în care a mers și ani în care n-a mers. Ani în care a fost greu și ani în care a fost ușor. Ani în care m-am plictisit. Ani în care am iubit ceea ce am făcut. Ani în care am urât ceea ce am făcut. Ani în care corpul meu a avut părere diferită de spiritul meu. Dar ce am făcut? Am dus lucrurile la capăt. Fă-le să se întâmple. Succesul va reieși.”*

Succesul este pentru o singură categorie de oameni. Succesul nu este pentru toată lumea. Succesul poate apărea doar la oameni cu integritate: dă-ți cuvântul pentru ceva și fă-l să se întâmple. Când atingi ceea ce s-a întâmplat, se

numește *succes*. Dar să renunți la 99%, pentru că nu s-a întâmplat 100%, acolo apare durerea unui om care fuge cu cheia în mână printre toate ușile. Și asta înseamnă că acel om nu vrea să mai fie unic. Propun celor care citesc această carte să meargă și să-și caute unicitatea în interiorul lor, mai întâi, și apoi în realitatea exterioară.

Cum să accepți teama de izolare? **Ea vine din dorința de unicitate**

Unul dintre lucrurile instinctive pe care corpul nostru le transmite este frica de a nu rămâne singuri, de a nu fi abandonăți, de a nu rămâne izolați, de a nu ne pierde de restul turmei, de a nu rămâne în urmă. Această frică, de fapt, are în spate un angajament, și anume, angajamentul de a avea un rost pe care doar noi îl putem avea, de a fi acea cheie unică pe care doar noi o putem livra, doar noi o putem reprezenta. Frica de a fi lăsat în urmă este teama de a nu fi semnificativ. Este teama de a nu fi suficient de important, relevant, indispensabil. Această frică apare ca urmare a unui angajament extraordinar, și anume, acela de a fi unic. Unic înseamnă că doar tu ești omul potrivit, doar tu ești piesa de puzzle, doar tu ai trăsăturile spirituale și fizice pentru a îndeplini acea misiune. În momentul în care omul petrece ceva timp cu acea frică, cu teama de a nu rămâne în urmă, cu teama de a nu rămâne izolat, el are ocazia să se reconecteze cu agenda sa luminoasă. *Ce doresc eu, de fapt,*

de îmi este teamă să nu rămân în urmă, să nu rămân izolat, să nu rămân singur, să nu fiu abandonat? Îmi doresc ca ceea ce eu pot face, ceea ce pot avea și ceea ce sunt, să fie complet unic și să nu mai existe altcineva care să poată reprezenta toate acestea împreună. Ghici ce? Ești în universul potrivit. Asta este deja o lege a ființei: nu este niciun singur om, niciun singur lucru care să fie identic cu celălalt. Răspunsul meu pentru fiecare om care trece prin asta este: stai liniștit, ai câștigat. Deja ești unic.

Nimic din corpul tău nu seamănă cu nimic din corpul altcuiva, nimic din intențiile tale nu seamănă cu absolut nimic din intențiile altcuiva, nimic din ceea ce tu poți face nu poate fi înlocuit de altcineva. În momentul în care un om înțelege aceste lucruri, deodată se așterne liniștea. Singurul fel în care oamenii ajung să se izoleze este pe baza propriilor lor judecăți, a propriilor comunicări sau a absenței comunicării și a izolării.

În momentul în care oamenii înțeleg că doar ei pot fi parte din acel context și doar trăsăturile lor pot cauza cea anvergură a lucrurilor, deodată ei se liniștesc, se opresc și pot lăsa iubirea să se manifeste, să existe, să o permită să se desfășoare. Cei care se văd doar drept corpurile lor vor intra în suferință până la transformarea paradigmei. Pentru că atunci când tu te vezi doar corpul tău, nimic nu mai este unic. Sunt o grămadă de corpuri cu aceleași trăsături. O grămadă de persoane care arată cel puțin la fel de bine. Cum mai adaug ceva distinctiv? Păi, cum ai zis tu: puțin implant, puțină

diferențiere între un corp și altul, ca nu cumva să semene. Aceasta, din start, arată iluzia în care se află omul respectiv. Și pe acel om nimeni nu-l poate convinge că va fi vreodată diferit.

Era o carte foarte frumoasă, *Psihocibernetica*, scrisă de Maxwell Maltz, care merge pe o serie destul de mare de cazuri, acest om fiind și chirurg estetician. Și observă cum, indiferent câte operații estetice au avut persoanele care se vedeau urâte, la finalul acelor operații se vedeau cu exact aceleași defecte, chiar dacă fizicul lor era modificat. Se vedeau la fel de urâte, nedemne de iubire și cu aceleași credințe.

În momentul în care aducem unicitatea, iar omul își ia acest salt, acea persoană înțelege o realitate odată pentru totdeauna: nimeni nu te poate înlocui vreodată. Iar asta cauzează un prag de liniște fenomenal, un sentiment extraordinar de apartenență și relevanță. Acolo se oprește această fugă din poartă în poartă, cu cheia în mână, întrebându-te unde ai loc.

Locul tău nu este unde îl găsești liber, ci locul tău este unde ți-l faci tu. Funcționează diferit de parcurile de pe planeta Pământ. Dacă pe Pământ este necesar să mergi cu mașina și să cauți un loc liber ca să o poți parca, în spirit îți creezi locul care să îți aparțină. Nu aștepti să îți fie dat pe tavă. Aceasta este *Unicitatea*. Altfel ești la mila destinului. *Nu mi-a creat nimeni loc, am venit aici și era ocupat, altcineva deja făcea asta sau sigur mă va înlocui cineva și este nevoie să*

facă într-un alt fel. Unicitatea aduce liniște totală la acest capitol. Pentru că nu este nimeni care să cauzeze dinamica lucrurilor dintr-un context anume să fie identică. Nu este nicio altă persoană care să facă lucrurile la fel ca tine, oricine ai fi.

Sunt oameni care stau în mijlocul oamenilor și sunt oameni care preferă să stea mai mult singuri. Și unii, și ceilalți se simt bine. Este o problemă că unul alege să stea mai izolat față de celălalt, care este înconjurat de oameni?

Este exemplul clasic de a privi la ceea ce am sau ceea ce fac. În momentul în care ne uităm la felurile de a fi pe care le trăim și ne simțim echilibrați, puternici, compleți în legătură cu activitatea pe care o avem, atunci, deodată, nu există o problemă.

În momentul în care oamenii identifică a fi laolaltă cu ceilalți drept bine și a fi singur drept rău, omul intră într-o cursă permanentă. *Trebuie să fiu într-o relație. Trebuie să am un job. Trebuie să fac parte dintr-o echipă. Trebuie să-mi găsesc prieteni. Trebuie să fiu parte dintr-o comunitate.* Omul intră într-o alergătură continuă. Însă, în momentul în care ne uităm la parametrii spirituali, și anume la completitudinea noastră în legătură cu felul în care ne simțim în acel moment, și acolo este vorba strict de starea noastră de aliniere, deodată putem observa că, dacă am ales un context pe care să îl reprezentăm și suntem compleți, oare putem alege și

altul? Toată viața noastră se bazează pe contexte pe care noi le creăm.

Eu am obiceiul să doresc să mă simt singur și sunt complet. Mă duc într-un vârf de munte, mă duc la cabană, stau acolo câte o lună și îmi satisfac pofta. Ulterior, am nevoie să fiu în mijlocul a mii de oameni. Mă urc pe o scenă și sunt acolo. Și iar îmi este bine. De multe ori, îmi este poftă să stau în preajma unei persoane sau a mai multor persoane și iar sunt absolut ok.

Unicitatea este ceea ce aduce omului reziliența, puterea de a înțelege contextul. Dacă stai cu ochii pe „*singur = greșit, laolaltă = corect*”, dacă stai cu ochii pe „*a avea un partener = corect, a fi fără partener = greșit*”, sau, la nivel de business, pe „*a fi angajat = greșit, a fi antreprenor = corect*”, deodată te uiți doar la a face și a avea. Însă, în momentul în care ne focusăm pe cine suntem, putem vedea dacă starea respectivă ne aduce completitudine. Și atunci, în unicitatea noastră, nu mai este nevoie de pedeapsă, de culpabilizare, de presiune, de grabă, nu mai este nevoie de schimbarea contextului, a partenerului, a jobului sau a businessului, ci putem fi în locul în care simțim iubire, putere, abundență, în locul în care simțim ceea ce ne dorim, indiferent de contextul diferit.

A cui este treaba să definească contextele? A ta. Este treaba ta să definești ceea ce este acolo. Cu cât un context implică mai multe persoane, cu atât este de mare susținere ca acel context să fie definit, per total, de oamenii care

participă, pentru că este de onorat un subiect cu mai multe direcții. Însă, atunci când ești singur, nu ai de ce să fii răspunzător pentru ceea ce faci și în ce scop. Se spune că ești al tău și faci cum vrei.

Sindromul impostorului este real. Minciuna că ai putea fi la fel ca ceilalți

Da, există, în bordul acestei mașinării numite *identitatea noastră* – corp și minte – un senzor care se aprinde în momentul în care „*furăm curent*”. În momentul în care încercăm să pretindem că suntem la fel ca ceilalți, noi mergem direct împotriva legilor de circulație pe autostrada pământeană sau universală, și anume legea de circulație ce promovează unicitatea ca regulă. În momentul în care noi pretindem că nu observăm unicitatea și încercăm să ne prefacem că suntem la fel ca ceilalți, în bordul nostru se aprinde un beculeț pe care scrie: „*Sindromul impostorului, lumea te va vedea când nu ești tu persoana despre care vorbești.*”

Sindromul impostorului apare doar atunci când imităm pe cineva. Atât. Când imităm pe cineva și uităm sau neglijăm faptul că noi suntem unici, deodată apare în interiorul nostru această suferință că am fi niște impostori. În momentul în care oamenii înțeleg că sindromul impostorului există tocmai pentru a ne reaminti că suntem unici și a ne reaminti că minciuna este chiar faptul că noi copiem de la ceilalți și nu

lăsăm creativitatea noastră să funcționeze în felul în care noi suntem construiți, deodată ne alinăm. Pentru că îndrumarea este: *fii unic. Creează ceva ce poate fi unic.*

Văd că sindromul impostorului apare foarte des. Mulți oameni mă sună și îmi spun: „*Vreau să pun în carte un citat de-al tău.*” Iar eu le răspund: „*Cu siguranță ai permisiunea mea. Fă-o, te rog frumos, este absolut ok. Și, dacă ai nevoie de o permisiune, consideră că a fost dată chiar în momentul în care am rostit citatul.*” Și persoana respectivă o face, apoi se întoarce și spune: „*Nu mă simt ok, chiar dacă mi-ai dat permisiunea.*” De ce? Pentru că, acolo, persoana ar fi vrut să pună acea idee în felul său unic. În schimb, s-a raportat la altcineva ca fiind autoritatea și a zis: „*Vreau să copiez pe cineva pentru beneficiile pe care le are acel om, fiind cum este în lumea largă.*”

Însă atunci când te readuci acasă și nu mai ai nevoie să copiezi ceea ce tu crezi că ar reprezenta apogeul dezvoltării umane, al abundenței sau al inspirației. Deodată poți fi tu însuși și poți străluci la fel de mult ca orice soare. Revenirea la unicitate este ceea ce șterge, pentru totdeauna, sindromul impostorului din oameni. Însă culpabilizarea acestui sindrom al impostorului îi face pe oameni să nu mai dorească să creeze deloc.

Este un motiv pentru care există o procedură prin care se detectează plagiatul, atunci când cineva copiază de la altcineva, există și o pedeapsă. Toate lucrurile pe care eu le rostesc aici sunt „*copiate*” din conștiința planetară. Nu este

nimic unic și nimic din ceea ce spun aici nu reprezintă informații nou-nouțe pe acest pământ. Însă felul în care le organizez, felul în care le rostesc, felul în care le construiesc, felul în care le pun în volume, în produse, în cursuri, în traininguri, în lideri pe care îi susțin să crească, acestea sunt complet diferite și unice. În momentul în care înțelegem asta, sindromul impostorului se dizolvă, iar creativitatea este în floare, explodează.

Cum să îți susții unicitatea în lume?

Prin lipsă de efort. A susține unicitatea în lume înseamnă a vedea că ești unic și a susține această unicitate pe care deja o ai. Nu este de a o apăra, nu este de a opri, în rezistență, nu este de a nu te lăsa invadat, de a proteja și de a supraviețui. Nu este despre a împinge în toți oamenii sau în toate spațiile, ca să nu-ți fie afectată unicitatea.

În momentul în care oamenii folosesc unicitatea drept un prilej de dominare asupra celuilalt, spunându-i: *„Puteam să fiu unic, dar tu m-ai oprit din asta”*, deodată ei intră din unicitate în dominare și din dominare în a fi un spirit răzvrătit. Răzvrătit înseamnă a copia autoritatea pe care o emiți și iată cum apare sindromul impostorului.

În momentul în care ne susținem unicitatea, nu o forțăm, nu o băgăm pe gât, nu o împingem în lume, iar acolo se întâmplă minunea pe care o dorim, și anume ne manifestăm fără efort, natural, firesc, curgător, bănos, social,

funcțional, inspirațional, carismatic în tot ceea ce avem de făcut.

Oamenii care nu au succes sunt cei care nu se cred unici, cei la care a funcționat psihologia inversă aplicată pe această planetă, cum că, dacă ieși din turmă, vei fi pedepsit. Oamenii care o fac pe-a lor sunt cei care sunt apreciați. Fără a rezista, fără a se opune, fără a face în ciudă, fără a se răzvrăti, fără a se răzbuna, fără ranchiună, fără aceste energii, ci punând acolo doar *„aceasta este intenția mea și am să o onorez”*.

Oamenii care adaugă incompletitudine peste faptele lor *„am să-ți arăt eu ție că o meriți și eu o să ți-o fac tocmai ca să-ți arăt, să-ți demonstrez”* sunt în suferință. Încă nu trăiesc o viață care să merite a fi completă. Deci, unicitatea, când o susții, îți permite accesul la o lume liberă, care se desfășoară cu ușurință și cu naturalețe.

Da sau nu, oricum ești tot tu

Indiferent de ceea ce alegem, când alegem din completitudine, nu face nicio diferență. Lucrul care este retribuit pe această planetă nu este mersul la stânga sau mersul la dreapta, ci mersul așa cum simți tu că te reprezintă, ca fiind un om liber și unic. Cea mai mare parte a oamenilor merg după o listă de *„așa da-uri”* și *„așa nu-uri”*, că se numește lista celor 10 porunci, că se numește un personaj magic din istoria dacilor, Deceneu, etc. În momentul în care

ne uităm la faptul că mergem după da-uri și nu-uri, după pedepse sau după recompense, deodată observăm că ne pierdem de la unicitatea noastră.

Eu aici nu îndrum oamenii să renunțe la principiile moralității. În această carte nu îndemn oamenii să săvârșească infracțiuni, ci spun că, cine înțelege unicitatea nu va mai avea nevoie să o facă. Nu va mai fi nevoie să se ralieze, să se asocieze cu moralitatea, „corect” și „greșit”. Eu pot oricând să plec din orice loc, să mă ridic de la masă și să plec, pentru că așa am ales. Și, dacă plec complet, la masă nu rămâne un loc gol. Nu rămâne regretul că am plecat, ci rămâne un loc plin cu prezența mea și cu diferența pe care am făcut-o în lume. *Acela este locul pe care a stat el. Îl respectăm și îl prețuim drept omul care a dus tot ce se vede în jur.* Dar există oameni care pleacă în incompletitudine. Se ridică de la masă, pleacă, regretă că au plecat, vin, se așază, nu pot fi acolo, ar trebui să fie în altă parte.

În momentul în care oamenii își înțeleg unicitatea, ei pot fi cu oricare dintre alegeri și nu va mai fi nevoie să sufere. *Orice ai face, oriunde te-ai duce, fă cine ești să fii și vei putea, în mod natural, să aparții prin faptul că onorezi unicitatea, libertatea și apartenența.*

Cei care sunt în suferință, oricum ar alege, le propun să citească măcar de două, trei ori acest volum și să își permită să se ridice de la masă sau să se așeze la masă, masa fiind orice context din viața lor, să plece, să revină, să se întoarcă sau să se ducă din orice context din viața lor unde să declare

cu ușurință și cu naturalețe: „Am realizat că ceea ce doream este asta. Putem adăuga acest lucru în lista de lucruri necesare pentru a fi onorate în acest context, în acest business.” De multe ori, businessurile se vor reconstrui ca urmare a faptului că se schimbă atitudinea pe piață, se schimbă mediul economic, se schimbă natura produselor, se schimbă nevoia oamenilor. La fel se întâmplă și în relații sau în familie. Totul este dinamic. În unicitatea lui, întregul context planetar este foarte dinamic, curgător, plin de viață. Singurul lucru care nu se mișcă este mort. Dar și acolo există o stare de degradare, care mișcă celulele dintr-o parte în alta.

Totul este în drumul tău

Ca al nostru corp să poată traversa prin viață este nevoie ca, la fiecare pas, noi să fim chemați în acel loc și să putem echilibra acel spațiu. Nu există loc în Univers unde echilibrul să nu existe. Cu alte cuvinte, dacă am putut pune piciorul acolo, înseamnă că am fost chemați. În momentul în care noi punem pas după pas în spațiile pe care le vizităm și putem să ne mutăm corpul prin acele locuri înseamnă că suntem chemați întru echilibrarea acelor realități și acelor contexte. Cea mai mare parte dintre oameni regretă, pentru că ei consideră că nu ar fi trebuit să meargă pe acolo, că nu ar fi trebuit să facă, că nu ar fi trebuit să fie, că nu ar fi trebuit să aibă, că nu ar fi trebuit să gândească. Văd oameni care își dau palme pentru gândurile lor: „Am gândit ceva. Regret.”

În momentul în care oamenii își permit existența întru totul, validând fiecare formă a manifestării lor și omnipotența ei, pot cu mare ușurință să reconstruiască, să restaureze relațiile cu tot ce înseamnă mediul extern, fără să transforme suferința în ceva obligatoriu. *Care este lucrul care, odată pus în acel context, se pot echilibra din nou mințile, trăirile, acțiunile și rezultatele celor 2, 3, 5, 500 de oameni, în așa fel încât relaționarea să funcționeze?*

Acest lucru se întâmplă frecvent. Cum se schimbă un guvern? Toată lumea sau majoritatea este de acord că acel guvern nu își mai are sensul, că nu mai face o diferență. Cum se schimbă un președinte? Cum se schimbă o prietenie? Cum se schimbă o carte? Prin înțelegerea și agrearea faptului că este nevoie de un nou context.

Împreună formăm adevărul

În momentul în care înțelegem unicitatea dispare conceptul de minciună. Nimic din ceea ce fac ceilalți nu mai este minciună, având în vedere că suntem unici. Minciuna este ceea ce nu corespunde cu părerea noastră. Dacă noi nu avem aceeași perspectivă asupra acestui pahar cu apă, cum putem stabili că adevărul este ceva anume, care să semene pentru amândoi cu același lucru?

Din start, în momentul în care două persoane înțeleg contextul de unicitate, acele persoane realizează că ceea ce reprezintă adevărul este suma adevărilor celor două

persoane, mai degrabă decât adevărul unuia sau altuia. Și așa apare logica trivalentă: iau în calcul adevărul meu, iau în calcul adevărul tău și iau în calcul adevărul lumii în care noi trăim. În momentul în care unul dintre adevăruri devine dictatorial, deodată apare contextul pentru energii joase și unicitatea dispare. Când un om se lasă pradă adevărului altcuiva, acel om se pierde pe sine și intră în vibrații joase și în suferință.

Până nu acceptăm că suntem la locul potrivit și că menirea noastră este tocmai de a aparține într-un loc în care ne vedem rostul, vom fi în suferință. Este necesar să vedem că al nostru caracter unic ne cheamă în toate locurile în care avem treabă. Dacă suntem acolo, ar fi bine să ne uităm în jur și să vedem de ce suntem acolo. Pentru persoanele prezente, probabil au creat în avans contextul de a fi acolo. Însă, pentru oamenii care se trezesc în locuri și consideră că sunt lipsiți de putere, scanati realitatea, faceți inventarul spațiului, cum am propus la *Responsabilitatea în spațiul personal*, și descoperiți care sunt premisele care cauzează prezența corpului vostru acolo. Astfel revocați.

Corpul fizic este semnătura digitală a spiritului uman. Practic, unde ne ducem cu corpul, ne punem consimțământul că am vrut să fim acolo. Ulterior, a apărut semnătura în sânge, cu penel, cu pixul, cu pana și, mai târziu, semnătura digitală, pe care o avem acum ca formă de a certifica o situație, un document.

Dar, pentru început, ești acolo? Înseamnă că ai semnat. În momentul în care înțelegem unicitatea acestei semnături, reactivăm responsabilitatea pe contextul respectiv. Dacă ai fost acolo, ai validat întreaga realitate. Unde să fugi de ea, considerând că ai fost o victimă în acel context? Nu se poate fugi. Din moment ce ai fost acolo, oare nu ai validat lucrurile așa cum au fost, în fiecare secundă? Și atunci, nu intri în suferință în momentul în care pretinzi că unicitatea ta nu a fost prezentă, semnătura ta digitală nu a validat, că lucrurile care s-au întâmplat acolo au fost abuzive, deplasate sau nemeritate?

În momentul în care un om devine prezent la această unicitate, el trece la niveluri de hiper-responsabilitate, cum vorbeam în capitolul final din cartea *Responsabilitatea în spațiul personal*. Iar la acele niveluri el nu mai trăiește viața la mod reactiv, constatat, „Aa, este în spațiul meu, prin urmare îmi aparține”, ci trăiește la modul proactiv: „Îl pun în spațiul meu, din interior, ca să-mi aparțină. Creez prezența unor oameni în viața mea pentru a mă bucura de ei. Creez prezența unor proiecte pentru a da rost unei relații. Creez prezența abundenței pentru a susține. Creez prezența unor tensiuni pentru a cauza starea de anticipație.”

Toate aceste lucruri sunt intenționale. În cadrul unui context hiper-responsabil, omul folosește responsabilitatea și unicitatea ca formă de a crea. Nu mai este o formă de a constata. Este un telefon pe masă, prin urmare, sigur este al meu, având în vedere că este acolo. Nu, ci îl pun acolo ca să

manifest intenția mea de conectare. Deodată, ele nu mai sunt constatative, sunt declarative. Ele descriu viitorul care urmează a fi creat.

Fără unicitate, nimic nu există.
Densitatea rețelei Planck este infinită

Ca două lucruri să poată să se lipească unul de altul, este necesar ca ele să fie diferite. Când ele nu sunt diferite, reprezintă unul și același lucru. Așadar, ca să existe o umanitate, este necesar ca noi toți să fim diferiți. Că altfel era o singură persoană cu probleme de personalitate, cu 8 miliarde de personalități multiple. Însă, în momentul în care noi acceptăm că suntem diferiți, de aici rezultă și magnetismul dintre noi, faptul că ne atragem. Acest lucru se aplică la doi, la două mii sau la două miliarde de oameni. Se aplică la o planetă, la cinci planete, la un sistem solar sau la o galaxie.

Dacă nu am fi unici, nu ar mai exista ceva, ci ar fi nimic. Nimicul este, de fapt, ceea ce există atunci când nicio intenție nu s-a manifestat încă. Rețeaua Planck, descoperită de Max Planck, reprezintă acea structură a realității care nu a fost intenționată încă. E materia primă a Universului. Arată că încă nu a venit o conștiință care să intenționeze și să creeze ceva unic. Deci, până să fi fost eu acolo, să intenționez în modul meu unic, ceea ce a fost acolo a fost... nimic.

Nimicul arată forma brută a materiei prime numită *spațiul cuantic* sau *rețeaua Planck*. Un lucru specific al rețelei Planck este că are densitatea plus infinit. Cu alte cuvinte, atât de magnetici suntem, atât de strânși, aproape unul de celălalt, încât niciodată nu putem să punem ceva nepotrivit în acel loc ca piesă de puzzle.

Șansele ca tu să fii în locul nepotrivit, unde ești acum, oriunde ai fi, oricine ai fi, sunt minus infinit, nu zero. Nu există nicio șansă ca noi să fim nepotriviți, în orice loc mergem. Cu alte cuvinte, dacă luăm această realitate prin reciprocare, șansele ca tu să fii în locul potrivit acum, în viața ta, sunt plus infinit. Adică nu există niciun alt loc în care ai putea avea mai mult rost decât aici, unde ești chiar acum.

Și asta este valabil pentru oricine, nu numai pentru tine. Tu mă asculți, dialoghez cu tine, dar pentru oricine citește această carte, oriunde ai fi, rostul tău este acolo. Pentru că echilibrezi realitatea, spațiul o spune prin intențiile tale prezente acolo, realitatea fizică o spune prin corpul tău prezent ca semnătură digitală. Semnezi cu corpul faptul că punctul tău de asamblare, conștiința ta a vizitat locul și a semnat cu prezența fizică, iar echilibrul de jur împrejur demonstrează faptul că toate lucrurile te cer acolo.

În momentul în care oamenii intră în război, iar războiul acesta este cu acea repetitivitate de care vorbeam în capitolele anterioare, omul are impresia că ar trebui să fie în alt loc. Și asta este una dintre manifestările unui spirit, a unor contexte, a unor paradigme arhaice, cum că locul nostru nu

este aici, trebuie să mai plecăm puțin, trebuie să mai mergem în alt loc, trebuie să ne regăsim în altă parte. Locul tău nu te așteaptă cald undeva în univers. Locul tău este ceva ce ai creat cu multă vreme în avans. Înainte de a ocupa acest corp, tu ți-ai creat locul tău și apoi ți-ai adus corpul în el. Deci, dacă corpul tău este acolo, tu ai creat de mult acel lucru prin responsabilitate și creație.

Studiem foarte cuprinzător acest lucru în programul *Puterea prezentului*¹ la distincția unității. În momentul în care ocupăm, cu spiritul nostru, un corp înseamnă că tot ce urmează pentru acel corp deja a fost ales de noi înșine, înainte de a ne naște, obținând ADN-urile, sample-uri de la cei doi părinți și cauzând o listă de *traume*, cum se numesc pe această planetă pentru a scăpa de responsabilitatea lor, plus salturile de conștiință necesare.

Și atunci poți observa cum, oriunde ai fi, este locul tău. Nu există un loc greșit în care să poți fi. Dar în momentul în care oamenii se confundă cu corpul lor sau consideră că corpul lor ar fi singurul lucru relevant pe această planetă, iar asta apare la oamenii care cred că acest corp reprezintă singurul lucru de valoare pe care îl au, deodată intră în suferința că sunt înlocuibili, că nu mai sunt unici și că vor fi, probabil, marginalizați, dați la o parte, eliminați. Vrei să închizi pentru totdeauna această confuzie? Realizează că ești unic.

¹ Puterea Prezentului este modulul II din Trilogia Puterii Personale, un program transformațional oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile despre program pe www.createrra.ro.

Ești un spirit unic, un corp unic, imposibil de înlocuit, în locul potrivit permanent, în locul potrivit chiar acum. Iar asta va face diferența pe care o cauți.

**De ce oamenii nu se simt în locul lor, acolo unde sunt?
Care este motivul pentru care, atunci când omul este
într-un loc, dorește să fie în altul?**

Când omul se vede drept doar un corp și consideră că doar corpul său este ceea ce ar aduce beneficii în lume, el este în pericol. Corpul este ceva mic, expus tuturor lucrurilor: vârstei, timpului, spațiului, autorităților externe. Când omul se identifică doar cu un corp, el este expus unor autorități externe care îi afectează bunul mers al vieții. Din această confuzie rezultă că ar trebui să caute un alt loc. Dar oriunde s-ar duce acești oameni cu această mentalitate, și anume că altcineva trebuie să le creeze destinul, viața, locul, să le facă loc ca ei să poată să încapă, ajung să se piardă. Mergând prin lume cu această paradigmă, oriunde s-ar duce, își cer voie să existe în loc să-și construiască propria realitate. Deși, chiar în acele locuri, ei sunt invitați să creeze noi realități.

În momentul în care îți creezi locul, mai degrabă decât să-ți fie creat de altul, deodată nu te mai identifici cu corpul tău, ca și cum altcineva ar trebui să îi facă loc asemenea unui copil „*Hai, vino și tu, că rămân și pentru tine firimituri*”. Omul respectiv își formează propriul spațiu, prin abilitatea de a crea

propriile semnificații, propria destinație, propriul vis, propriul rost în acel context.

Nu mai este doar un corp. Prin urmare, nu mai este înlocuibil. Nu se mai identifică doar cu abilitățile fizice. Dispare nevoia de a vedea restul oamenilor ca fiind o formă de competiție, trăind sentimente de sărăcie, faliment, gelozie, răzbunare. Acestea dispar. De ce? Pentru că știi că ești de neînlocuit, adică rostul tău este acolo. Rostul tău ți-l definești.

Cine vrei tu să fii în acel loc? În momentul în care o să vorbim despre metodele de creație, vorbim despre realitatea în 5D. Cine sunt eu aici? Care sunt felurile mele de a fi pe care eu le aduc ca acest proiect să se întâmple? Care sunt felurile de a fi pe care tu le pui pe masă, încât nimeni, niciodată, nu poate să le reproducă, nimeni, niciodată, să nu te poată face inutilă, detașabilă, redundantă, renunțabilă? Asta este o întrebare pentru orice cititor. Identifică-te cu intențiile tale, nu cu corpul în care locuiești. Corpul îl vei schimba întruna, ca pe pijamale.

Uită-te la adevărul tău și verifică cine ești tu aici, în proiectul acesta, de prezența ta are sens întruna de atâtea volume. E un dialog, da? A rămas că dialogăm².

² Scrierea acestei cărți a presupus dialogul cu persoana care se ocupă de centrare, Daniela Vulpescu, de aici și această formă de dialog ce urmează în paragrafele următoare. Această secțiune este menită să invite la acțiune și răspunsuri directe, fără ocolișuri sau amânări, începând cu prima conștiință la care a ajuns conținutul acestei cărți și până la tine, cel sau cea care ții în mâini această carte.

Daniela:

Da, înțeleg ce spui acum, că dialogăm. Însă așteptam să spui, nu răspundeam în locul tău. Credeam că nu este necesar să răspund și rămâne o întrebare către cititori, ca ei să-și dea răspunsuri, adică nu numai să stea pe gânduri.

Marius:

O să includem această conversație în carte. Intenția mea este ca cititorii să nu stea pe gânduri într-o întrebare retorică, ci să dea răspunsuri care sună adevărat pentru ei, în modul lor unic. Fiecare suntem o cheie unică ce deschide o ușă și nicio altă cheie conținută de nicio altă persoană nu deschide acea ușă. În momentul în care înțelegem asta, deodată apare puterea, acceptarea, se activează *unicitatea* și omul știe să rămână, să nu mai fugărească viața, să se caute sau să încerce să se regăsească ciocnind din poartă în poartă. Rămâne și face lucrurile să se întâmple. Tu ce răspunzi?

Daniela:

Eu consider că sunt în acest proiect ca susținere, ca implicare, cu tot ceea ce sunt eu ca feluri de a fi. Este un proiect care îmi place.

Marius:

Propunerea mea este ca oamenii să-și răspundă la aceste întrebări prin feluri de a fi. Feluri de a fi care sunt ca

ADN-ul. Deși avem un număr limitat de feluri de a fi, ordinea în care ele sunt puse te face inconfundabil.

Deși avem un număr limitat de cromozomi, câte combinații pot exista între aceste perechi? O infinitate. Încă nu avem calculatoare de asemenea putere încât să descifreze codul ADN-ului și secvența lor. Deci ideea nu este că avem materii prime limitate, ci procentajul, rafinamentul, felul în care acestea sunt îmbinate între ele îi fac pe oameni să fie complet unici și inconfundabili. Iar acest lucru nu se limitează numai la nivel de ADN, de exemplu, epigenetica a demonstrat că trăsăturile spirituale, gândurile, emoțiile, hrana, alegerile noastre în materie de nutriție, mediul în care trăim, anturajul determină deschiderea sau închiderea genelor din structura noastră genetică.

Și întrebarea mea este, în cauzalitatea corpului tău, care sunt felurile de a fi care te-au făcut așa? Care te recomandă pentru acest parcurs și care te fac de neînlocuit? Și provoc cititorii să se uite în locurile cu cea mai mare suferință. În locurile cărora le-au rezistat până acum cel mai mult și să se descopere „*Ce mă recomandă pentru această situație? De ce eu? De ce aici?*”

Bineînțeles, următorul nivel este când oamenii disciplinați ajung să nu își mai pună întrebările astea după ce se întâmplă, ci să își adreseze întrebarea înainte, ca formă de creație, „*Am la mine următoarele materii prime: susținere, putere, încredere, loialitate, creativitate, apartenență, unitate, abundență. Ce pot crea din astea?*” Deodată se construiește

un univers întreg pentru că am pornit de la ceea ce conțîn. Cine sunt eu aici? Este prima întrebare din creația realității 5D.

Tu acum ai ocazia să descoperi ce te-a recomandat pentru realitățile din care faci parte și poți să o iei pe sectoare, din comunități, din business-uri, din relații, din parteneriate, din prietenii, din dușmăanii. Cine ești tu? Ești parte din asta. Și răspunsul este complet unic, în procentaje și gramaje ce sunt imposibil de titrat (titrat în termeni chimici înseamnă procentajele fine din fiecare substanță pusă într-o soluție).

Daniela:

Continuăm atunci. Să-ți răspund la întrebare, consider că loialitatea, nelimitarea și libertatea mea mă fac să fiu astăzi aici. La care adaug susținerea, probabil. Bineînțeles.

Marius:

Este minunat. Este un debut extraordinar ca oamenii să nu se oprească la întrebări retorice, cochetând cu gânduri din mintea lor, ci să înceapă să noteze pe contextele la care participă, pentru ce au semnat cu semnătura lor digitală și au adus acolo corpul, spiritul, efortul, efemeritatea vieții, energia, vitalitatea, timpul? Pentru ce s-a semnat la acea masă? Se semnează pentru măreție sau nu? Ai ceva de spus în acel context sau nu? Simți că duci lucrurile la nivelul următor pentru tine, pentru ceilalți, pentru lume sau nu?

Deodată, începi să observi caracterul tău unic și, deodată, devii nu numai autentic, ci autoritate în raport cu a

șlefui acel context: lași urme ale faptului că ai trecut pe acolo să se vadă că doar în felul acela unic putea să apară și doar tu puteai să faci acea diferență, nu altcineva.

Unicitatea nu are nevoie de confirmare, doar de exprimare

În momentul în care începem să căutăm în lumea externă confirmare, rezultă că am renunțat la caracterul nostru unic și cerem de la ceilalți modele, declarații sau exemple de acțiuni, fapte sau rezultate model. Nevoia noastră de confirmare înăbușește contextul de unicitate prin faptul că cerem să fim la fel ca ceilalți sau cerem să ni se spună ce se cere de la noi. Când ni se cere să fim ceva, deodată nu mai avem libertatea de a da acele lucruri pe care le conținem, ci intrăm în strădania de a deveni după cum se caută în turma respectivă.

Momentul în care cerem să facem abonament la turmă reprezintă semnătura noastră că părăsim spațiul nostru de unicitate și intrăm într-o lume în care este necesar să corespundem. Dintotdeauna, cea mai mare luptă a oamenilor a fost cu nevoia de a corespunde. Cea mai mare pedeapsă, de la mediul educațional și până la mediul profesional, a fost că, atunci când oamenii nu au corespuns, s-au luat măsuri administrative pentru a-i face să corespundă. Oamenii au fost pedepsiți. Această carte va stinge nevoia de pedeapsă la un alt nivel. Poate când vom

ajunge la dreptate sau la justiție, în volumele avansate, vom vedea că însuși sistemul de justiție pe care se bazează planeta noastră, la acest moment, funcționează pe bază de pedeapsă: să facă oamenii să corespundă. Dar oare când a fost ultima dată când cineva, din devitalizare, a obținut un nivel de evoluție mai înalt, fără resurse să ajungă sus? Oamenii au nevoie să se umple, să fie umpluți în sufletul lor cu ceea ce au nevoie ca să poată să prospere. Scoțându-le și ceea ce mai au acolo, nu au șansa să devină oameni exemplu.

Iată cum sistemul juridic este pe ultima lui sută de metri. Tot ce funcționează sau încă mai funcționează, la acest moment, din vechile paradigme, din arhaismele ideologiilor sălbatice, ale omului doar înțelept, *homo sapiens*, va dispărea. Și va fi înlocuit de locuri în care plusul de vitalitate este moneda de schimb. Ai un plus de vitalitate? Deja mi-ai spus cine ești. Nu trebuie să mă uit în CV-ul tău, în cazierul tău, nu trebuie să îți verific istoria personală, să văd de ce, cum, când și cu cine. Ai vitalitate? Este cel mai bun semn că ești un om la un nivel înalt, pentru că ești responsabil pentru tot ce înseamnă a gestiona viața impecabil.

Vezi un om lipsit de vitalitate? Acolo stai liniștit. Acel om nu respectă nici impecabilitatea limbajului, nici legile spațiului, nici logica trivalentă, nici creația în 5D, nici responsabilitatea pe spațiul personal. Acel om, prin devitalizarea lui, spune tot: *„Am ajuns să semnez, dar mi s-a terminat pasta la pix. Aș semna, dar n-am cu ce.”* Pentru că singurul lucru de care era

nevoie era vitalitatea. Când te vezi devitalizat, ai ieșit din unicitate, reprezinți ceva sau te asociezi cu ceva și nu ești tu însuși. Când te vezi plin de vitalitate, îți strălucesc ochii, inima îți vibrează, corpul este plin de putere, imaginația funcționează, viața socială funcționează, finanțele funcționează. Stai acolo, ești în locul potrivit în viața ta, au cuplat toate paradigmele potrivite ca unicitatea ta să deschidă o supernovă, o stea care strălucește.

Deci, iată cum, pentru a putea înțelege la nivel practic unicitatea, dacă este sau nu prezentă, putem să ne uităm la locurile în care suntem plini de vitalitate, zglobii, plini de viață sau, dimpotrivă, retrași, obosiți, în burnout. Cele două sunt cel mai bun identificator al faptului că unicitatea este prezentă, înțeleasă și aplicată.

Pretind că sunt ca toți, într-un fel complet unic

Noi toți suntem la fel ca ceilalți, în modul nostru complet unic de a fi diferiți. Dacă avem o trăsătură comună ce ne aduce pe toți laolaltă este faptul că suntem complet identici în capacitatea noastră de a fi unici. Fiecare dintre noi este o piesă dintr-un puzzle de 8 miliarde de bucăți și suntem toți în locul potrivit pentru a crea imaginea perfectă a acestui Pământ, a acestei conștiințe planetare.

Înțelegând acest lucru, ne vom permite să ne manifestăm unicitatea, în timp ce aparținem. Ne vedem cu rost și, în același timp, susținem imaginea sau misiunea de

ansamblu la nivel colectiv. Oamenii care nu se identifică cu a-și manifesta unicitatea vor ajunge să încerce să reproducă sau să copieze persoanele din jurul lor care pentru ei sunt aspiraționale. În acest proces, vor dezvolta instant acele mesaje de eroare ale identității, și anume teama că pot fi înlocuiți, sindromul impostorului și teama că vor fi abandonați sau excluși.

Înțelegând aceste lucruri, oamenii pot să revină la caracterul lor unic și să-și permită să facă lucruri care sunt menite să-i ajute să-și înțeleagă rostul în jocul mare. Altfel, viața este o fugă reală a acelei piese de puzzle de jur împrejurul puzzle-ului propriu-zis, al mesei de joacă. Nu vor intra niciodată în joc, se vor învârti pe la colțuri și vor trage cu ochiul, așteptând să li se facă loc, așteptând ca cineva măreț, de sus, de acolo, să facă un loc pentru ei. Viața nu funcționează așa. Viața îți deschide, prin dreptul tău la unicitate și libertate, spații în care să te numești stăpân. Însă nu îți va da sceptrul în mână să îți spună: *gata, este rândul tău să fii stăpân*. Este treaba noastră să ne asumăm stăpânirea pe măsura imaginii noastre de sine.

M-am întâlnit zilele trecute cu un grup de investitori în imobiliare și fiecare a ajuns să discute despre obiectivul lui, despre ceea ce are și ceea ce dorește să aibă, să investească. Și am auzit oameni care au vorbit diferit. Unul a zis: „*Vreau măcar 60 de metri pătrați. Măcar să pot să ridic ceva.*” Altul a zis: „*Măcar 300.*” Altul a zis: „*Măcar 1000.*” Altul a zis: „*Măcar un hectar.*” Se pare că toți au răspuns la aceeași întrebare. De

fapt, asta era întrebarea zilei. Care este suprafața care te-ar împlini? Și, la cuvântul „împlinire”, în funcție de mărimea lor sufletească, de nivelul de putere pe care îl vede fiecare la el însuși, au răspuns cu un curcubeu atât de diferit de suprafețe: 60, 300, 800, 1000, 10 000. La ce anume s-a racordat acea întrebare, de au ieșit răspunsuri atât de diferite din identitățile lor? La unicitate, la valoarea de sine, ceea ce cred eu că merit. Deci, dacă este un lucru la care vrei să lucrezi, este suprafața pe care să o meriți? Este împlinirea pe care o cauți? Sau cel care o cere și o merită? Unde avem de lucrat?

Același lucru poate fi dus în lumea salariilor. În momentul în care un om semnează, prin prezența lui la lucru, cu corpul lui acolo, în câmpul muncii, pentru jobul pentru care a negociat, oare nu este confirmarea lui că între valoarea de sine la care se află la acel moment și salariul pe care l-a primit este un echilibru? Aud foarte des oameni: „*Nu sunt plătit cum trebuie.*” Ești aici? Da. Ești plătit cu suma la care ai zis „da”? Da. De unde apare nemulțumirea? Acel om este nemulțumit oriunde. Nu numai că este iresponsabil, dar continuă să meargă într-un loc care îl rănește și îl ține nemulțumit. Ce este necesar să crească la acel om? 1. Salariul. 2. Împlinirea. 3. Imaginea de sine. Care crezi tu că este un lucru necesar a crește acolo, ca omul respectiv să trăiască împlinire și, respectiv, un salariu în creștere? Este necesar să se schimbe cine este el ca om.

Pe unii oameni îi împlinește o anumită sumă în buzunar. Și am avut discuția asta cu multe persoane. Care este suma

pe care este necesar să o ai în buzunar ca să te simți bogat? Au venit oameni și au spus: „*3 mii de euro este suficient, este prea mult chiar.*” Altă persoană a spus de 5 ori mai mult, de 10 ori mai mult. Altul a spus: „*Păi, în diferite faze ale vieții va fi nevoie de din ce în ce mai mult.*” Culmea, cel care a răspuns așa, la final, este pedepsit drept lacom. Și i se spune să se ducă în banca lui, când cu toții știm că felul unic în care putem susține semenii noștri este doar dezvoltând noi abundența care poate să pună în viața lor abundența sau măcar supraviețuirea.

Deci iată cum lăcomia și contextul de apartenență la turmă, reducerea unicității cauzează pedepsirea creatorului ca fiind lacom sau zgârcit. Când, de fapt, pentru a putea susține alți oameni, tu ai nevoie să ai cu ce. Altfel nu se poate. De ce anume ai răni acea persoană care este în plutonul de creatori și generează abundența necesară îndeplinirii visurilor tuturor din jurul lui? De ce l-am răni pe acela? Pentru că, în momentul în care ne prindem că acel om determină destinul tuturor celor care fac parte din contextul respectiv, atunci realizăm că lăcomia și zgârcenia au venit de la cei cu acuzele. Niciodată n-a fost la cel care se trezește înaintea soarelui, se culcă după soare, este acolo și creează rost pentru mii de oameni.

De ce îl pedepsim pe acela? Turma. Cel care a ieșit în față este pedepsit. De ce? Ca să nu mai fie nimeni de pedepsit, să rămână o turmă și să se poată văicări pe teme comune. Este secretul victimizării: distruge excepțiile și apoi te

poți plânge pe seama asemărilor de vibrații joase. A fost formulată de cineva, la un moment dat în istorie, *divide et impera*. separă și apoi cucerește, că este mai ușor.

Capitolul 4. Zero comparații, 100% revelații

În momentul în care ne descoperim fundamentul unic al existenței noastre, dispare complet nevoia de a ne compara. Dispare complet nevoia de a ne uita în jur și de a vedea cine este necesar să devenim pentru a merita iubire, apartenență, încredere, rost, abundență. Și, odată ce facem acest lucru, rămânând noi cu noi, fără termen de comparație, producem acea introspecție, acea interiorizare profundă, în care descoperim revelațiile ce dau rost vieții. *Cine vreau eu să fiu în viață?* Vreau să mă simt un om împlinit, un om creativ, un om vesel, în primul rând. Vreau să râd și să mă bucur în legătură cu orice. Vreau să fiu inspirațional, charismatic. Și iată cum mi-am format eu lista, pe baza a ce am găsit uitându-mă în interiorul meu. Nu m-am gândit la absolut nicio persoană spunând „*vreau să fiu ca el, pe această direcție, ca celălalt, pe acea direcție.*”

În momentul în care ceea ce eu doresc se găsește pe galantarul altcuiva, deodată intru în reactivitate și, ca om, îmi pierd caracterul de unicitate, confundându-mă cu un corp care are de fugit până la destinația respectivă pentru a obține și a deveni. Și, deodată, viața se transformă din încântare în resemnare, din dorință de a evolua în reactivitate la ceea ce au ceilalți.

Înlocuiesc nevoia de a crea și de a fi suveran în viața mea cu ceea ce eu doresc la ceilalți. Mi s-a luat ceea ce eu voiam. Deodată, cantitățile din ceea ce eu vreau să fiu devin limitate, pentru că le-au luat ceilalți înaintea mea. Am ajuns acolo, dar se împărțise deja norocul cât am fost eu dus la lucru. Omul poate ieși din această nevoie de comparații care stă la baza principiilor competitivității, ale democrației, ale capitalismului în primul rând.

Această comparație se poate opri și omul intră în unicitatea sa. Cum? Prin faptul că mă uit după ceea ce vreau să pun în lume, în interiorul meu. De ce să mă uit la ceva ce nu sunt și să obțin un gram și apoi să încerc să dau, când mă uit la tot ce sunt deja și la cât de fain sunt ca om și pot să dau oamenilor din abundență, dintr-o fântână care nu seacă niciodată. Asta este puterea unicității. Mă uit în sufletul meu și văd în ce locuri sunt nelimitat și infinit și dau lumii de acolo cu cisterna. Pentru că este atât de mult acolo, încât niciodată nu voi intra în lipsă. Cei care se compară și care merg în lume pentru a obține aceste lucruri, permanent vor avea tonul dat de către altcineva, vor fi reactivi.

În reactivitate îți pierzi unicitatea și, fără unicitate, omul intră automat în acele frici despre care vorbeam: că nu va mai fi indispensabil, că își va pierde relevanța, că va fi exclus sau că va intra în sindromul impostorului. Mulți oameni nu creează de teamă ca ceea ce au creat să nu semene cu altcineva. De exemplu, cea mai mare panică a unei femei este să ajungă la o sărbătoare și să vadă o rochie identică pe alte

femei. Acolo este sfârșitul lumii. În timp ce, dacă se întâlnesc 2, 3, 10 sau 15 bărbați, deodată ei formează o gașcă și se bucură că au format o echipă.

Unicitatea ca formă supremă de manifestare a sinelui

În momentul în care lăsăm unicitatea noastră să fie vocea prin care vorbește spiritul nostru pe această planetă, toate lucrurile pe care le vom pune în lume vor ieși într-un mod firesc, natural, fără efort.

Oamenii care trăiesc cu efort în tot ceea ce fac, oamenii care nu trăiesc cu ușurință sunt aceia care se opun unicității lor, care se străduiesc ca produsul pe care îl creează în afacerea lor să nu semene cu produsul altcuiva, care se străduiesc ca vorbele pe care le spun să nu cumva să dea cuiva impresia că seamănă sau că sunt citate din altcineva, care se gândesc că relația pe care urmează să o aibă ar semăna cu relația pe care au mai avut-o sau pe care au văzut-o la altcineva.

Când omul iese din această manifestare a sinelui, el intră în acel egoism, într-un ghidaj cauzat dinspre realitate către el însuși la diateza pasivă: „*mi s-a spus, mi s-a făcut, mi s-a întâmplat*”. Atunci când omul își manifestă unicitatea, el poate să se lase liber și să descopere cum, la fiecare pas, lucrurile avansează cu ușurință, cu naturalețe, firesc.

Cum să îți permiți să fii unic fără autocenzură?

Autocenzurarea apare cel mai des pentru oameni în momentul în care ei consideră că ceea ce ar urma să iasă din interiorul lor este dăunător pentru semenii lor. „*Vai, dacă las lucrurile din sufletul meu să iasă pe masă și le-aș pune în lume, lumea ar suferi.*”

De fapt, frica este că voi fi pedepsit pentru cine sunt. Și iată cum oamenii ajung să se ascundă, să stea în sufletul lor, să pretindă că ceea ce ei aveau de spus nu merită spus, ci merită cenzurat, ascuns, nerostit, pentru că se tem că vor fi pedepsiți cu pedeapsa capitală la nivel social: excludere, eliminarea din apartenență. Acești oameni au așteptarea ca orice ar fi pus pe masă de către ceilalți să reprezinte meritul lor, fiind oricum mai mult decât ceea ce ar fi meritat ei înșiși.

De multe ori văd oameni cu asemenea nivel de valoare de sine încât merg prin lume, pun un produs pe masă și celălalt întreabă „*cât costă?*” „*Dă și tu cât crezi că face.*” Acest lucru nu apare din cauza că ei sunt niște oameni răi, ci pentru că ei s-au obișnuit să se vadă pe ei ultimii, că iubirea lor față de ei înșiși este atât de amânată, încât se ajunge la final. Nu au disciplina de a-și menține vitalitatea, pentru că nu au stat într-un cerc de oameni plini de vitalitate, ci în cercuri de oameni în care s-a furat unul de la altul: că este vorba de vampirism, de cronofagie sau alte lucruri despre care o să discutăm la metode de conectare, la volumul *Conectare*.

În momentul în care o persoană se autocenzurează, este tocmai pentru că această reținere apare din cauza fricii de a fi pedepsit pentru cine este cu adevărat. Și atunci, dacă mie mi-e frică să merg în lume cu ceea ce sunt cu adevărat, înseamnă că eu voi accepta firimiturile pe care celălalt mi le dă, sperând că acolo voi primi oricum mai mult decât ceea ce eu cred că aş merita.

Acești oameni au șansa de a reveni la unicitate, înțelegând că cenzura reprezintă, de fapt, felul în care ei nu pun pe masă din ceea ce sunt. *Vreau să mănânc la masa voastră, dar nu vreau să pun nimic. Nu am adus nimic de acasă. Nu am adus nici pâine, nici cuțit, nici unt, nici măcar o bucată de slană. Eu am venit, mă pun plocon și vreau să mi se dea cât credeți voi că merit.* Acel om este, de fapt, zgârcitul. Acel om din coada plutonului este lacomul și zgârcitul pentru că evită până în ultima secundă să pună pe masă ceea ce este necesar să pună ca să-și merite locul acolo.

Iată cum, dacă până acum era pedepsit cel din fruntea plutonului, care creează valoare pentru toți, vedem, de fapt, că lacomul și zgârcitul se ascundeau în coada plutonului și sunt cei care se autocenzurează, nu pun pe masă nimic, pentru ca la final să spună că n-au fost văzuți, că li s-a dat puțin. Acum rămâne alegerea pentru cititor: *cine vrei să fii în lume: persoana unică din fruntea plutonului, care creează și face lucrurile să existe sau persoana din coada plutonului, care ezită, evită, se autocenzurează, dar vrea să stea la masă cu toți și să primească roade egale cu fiecare? Nu vreau să*

muncesc, nu vreau să am idei, nu vreau să mă implic, nu vreau să comunic, dar eu vreau ca totul să fie împărțit frățește. Cine este lacomul? Cel din fruntea plutonului sau cel din coada plutonului? Vă las pe voi să descoperiți, poate chiar ca o provocare a acestui capitol, locurile din viața voastră unde stați pe bancheta din spate și așteptați să vi se cuvină marea cu sarea sau poate doar un pahar cu apă.

Găsirea canalului tău unic de expresie: artă, știință, leadership

Unul dintre lucrurile pe care oamenii le pot face pentru a-și descoperi unicitatea este să-și descopere activitățile care îi pun în pasiune. Să descopere acele dăruiri, acele acțiuni în mijlocul cărora simt că, alături de oboseală, care este natural să fie, este prezentă o stare de pasiune, de împlinire, de bine.

Cea mai mare parte dintre oameni se uită la activități la care nu obosesc și spun că, dacă nu obosesc, atunci aceea este menirea lor. Eu vreau să duc lucrurile puțin mai departe: uită-te la activitățile în care obosești cu zâmbetul pe buze și pe care le-ai face de o mie de ori la fel, ca urmare a acelui fapt. Ai alege de o mie de ori să fii la fel de obosit, să muncești la fel de mult, dar să simți gustul pasiunii. Să simți împlinirea, bucuria, să simți acea stare de a avea rost în acea situație și de a face lucrurile potrivite.

În momentul în care oamenii încep să descopere lucrurile din această perspectivă dispare nevoia zonei de

confort, care este educată prin a identifica activitățile care nu te obosesc. Se adaugă o granulație mai fină către a descoperi ce te obosește și ai mai face-o încă o dată. *Ce ai face și ai continua o viață întreagă acel lucru?*

Pentru mine, aceste lucruri includ a construi noi realități, comunități, businessuri, a comunica cu putere, a crea afaceri care dau oamenilor utilitate imediată și a duce oamenii laolaltă. Mă obosesc și le vreau. Aceasta îmi dă putere. Nu faptul că mă obosesc. Cu toții vom obosi, ca la magazin. Vrei produsul de pe raft? Da. Vezi care este prețul sub el? Prețul acela nu avem cum să îl evităm. Vom plăti prețul la ieșirea din magazin. Ideea este, dacă tot am plătit prețul pentru produs, este ok să și zâmbesc când îl mănânc? Văd oameni care mănâncă în silă. Plătesc prețul, iau produsul, îl pun în coș, îl duc acasă și mănâncă cu ochii în gol sau în telefon.

Ceea ce propun tuturor este ca, dacă tot plătești prețul, alege produsul ce te face să zâmbești. Cu toții vom plăti prețul respectiv: că se numește timp din viață, că se numește kilogram de banane în magazin, dacă tot îl plătim, ce-ar fi să luăm acel lucru care ne face să zâmbim, obosiți fiind? Niciodată nu mănânc ceva ce nu îmi place. Niciodată nu am un om în preajma mea care să nu îmi placă. Niciodată nu rețin oamenii în preajma mea doar datorită utilității lor. Mulți oameni nu sunt așa. Păstrează oameni în jurul lor doar pentru faptul că le sunt utili. Acei oameni se confundă cu propriul lor corp.

Spărgătorul ghețurilor tale

În momentul în care observăm că fiecare este unic, înseamnă că oriunde am merge în lume avem propria direcție în care să ne dezvoltăm. Imaginează-ți că, dacă suntem pe un teritoriu deja unic, deja spargem banchiza curajului și ieșim din zona de confort, a fi unic înseamnă a merge în direcția în care nimeni nu a mai fost vreodată. Cum știi că nimeni nu a mai fost vreodată? Banchiza nu este călcată încă. Nu este spartă. Nu văd urme că a trecut pe acolo un spărgător de ghețuri, cu atât mai mult nu văd urme de picioare de om pe gheață. Eu merg prin acele locuri unde nu a mai fost nimeni. Îndrăznesc în acele locuri în care nu a mai fost nimeni. Dacă văd o potecă, probabil că nu mă voi lua după ea. Probabil că voi crea abordarea mea unică și îmi place să fac asta.

În secunda în care oamenii identifică propria lor direcție în ceea ce înseamnă spiritul inovativ, unicitatea și o și onorează, acolo ei au șansa de a descoperi exact ceea ce am discutat în urmă cu câteva paragrafe: de a se simți nu numai obosiți să trăiască o viață în care doar îmbătrânesc și doar timpul se cheltuie, ci să fie obosiți, înțelepți, împliniți și plini de pasiune. Îmi place să trăiesc viața la un asemenea nivel. Eu nu fac lucruri fără pasiune. Nu le fac. Nu fac lucruri cu lehamite, niciodată. Dacă sunt văzut undeva, mai mult ca sigur, pasiunea este cu mine. Și dacă sunt acolo, cu siguranță este și integritatea. Nu sunt în locuri în care nu mi-am dat

cuvântul. Am dezvoltat puterea de a ieși instant din contexte în care oamenii mă bagă din asumare. Dacă sunt acolo, probabil că mi-am dat cuvântul. Iar acest reflex mă face să știu permanent viitorul meu. Pentru a vedea unde o să fiu într-o lună, într-un an, în 20, în 50 de ani de acum, mă uit pe agenda mea și văd pentru ce mi-am dat cuvântul.

Eliberarea de ideea că trebuie să fii perfect pentru a crea

Lucrând și creând programe de leadership, unul dintre lucrurile pe care le văd cel mai des la oameni este blocajul că ar trebui să fie perfecți ca să poată să iasă în lume, ar trebui să continue să pretindă că sunt la un nivel la care nu mai poate fi nimic de adăugat și nimic de scos, că deja este perfect.

Aceste lucruri apar din teama de judecată. Teamă de judecată înseamnă lipsa de responsabilitate că ceea ce ai creat te reprezintă. Și anume, faptul că nu ai creat din unicitate, ci ai creat ca să aparții, ca să iei ochii, ca să impresionezi. Cum știi că un om nu a creat încă o operă perfectă? Când acel om a încercat să impresioneze prin ceea ce a creat. A încercat să compenseze ca să inspire oamenii din jur la o imagine falsă. Adică încearcă să fie ca altcineva.

În momentul în care un om încearcă să fie ca altcineva, automat el retrăiește sentimentul că ceea ce a construit nu este încă perfect, că mai trebuie să mai depună timp, pentru că seamănă prea mult cu ceea ce l-a inspirat, în primul rând,

să devină așa. Și acolo apare acel timp în care se amână punerea în lume a procesului, produsului, cărții, businessului respectiv.

Atunci când oamenii se opresc din a-i imita pe ceilalți și își fixează propriile traiectorii, ținte și intenții pentru ei înșiși, deodată nu mai este nevoie să ajungă la a imita. Nu mai este nevoie să mai considere că judecata celorlalți determină starea lui de bine. Deodată poate fi ok cu a închide procesul atunci când zice că este ok. Cum închid eu acum paragraful acesta.

Mitul perfecționismului - secretul evoluției la unicitate

Dacă este un paragraf pe care vă propun să-l citiți întruna sau să-l ascultați, dacă intrați în posesia materialului video, acela este *mitul perfecționismului*, pentru că el va pune liniște în sufletul multor oameni.

În momentul în care ne asumăm să facem o activitate, înțelegând felul în care funcționează universul ne permite ca noi să transformăm pentru totdeauna cine suntem ca oameni. Și este foarte relevant ceea ce urmează în următoarele minute. Omul folosește vitalitatea corpului său fizic pentru a face acțiuni ce cauzează salturi de conștiință, cauzând astfel evoluția sa. Ceea ce înseamnă că, dacă ai făcut ceea ce ți-ai propus și ai dovedit integritate, urmează un act de evoluție, ca urmare a integrității tale. Ai făcut ceea ce ai spus că vei face, deci tu vei crește. Dacă mi-am propus

să alerg un maraton și l-am alergat, la momentul în care l-am finalizat devin un campion. Dacă mi-am propus să scriu o carte și am scris-o, cum este cartea de azi, la finalul acestei cărți eu voi fi împlinit în legătură cu energia unificării, că a ajuns în oameni și am făcut diferența pe care o vreau în lume. Ca urmare a folosirii energiei limitate a corpului tău, vei avea salturi de conștiință care te vor duce la nivelul următor, vei evolua. Acesta este primul punct.

Ajungând la acel nivel la care ai evoluat și uitându-te în urmă la ceea ce tocmai ai făcut, cum crezi că vei vedea acea activitate? Îmbunătățibilă. Einstein avea o vorbă, spunea că niciun om nu poate rezolva problemele din viața sa rămânând la nivelul de la care le-a cauzat. Doar evoluând dincolo de nivelul la care le-ai cauzat vei putea să te uiți, din perfecționism, la istoria ta personală și să vezi unde ai fi putut face mai bine. Perfecționismul este dovada că ai evoluat ca urmare a procesului de acțiune. Perfecționismul este ceva de dorit. Faptul că simți că acel lucru poate fi îmbunătățit arată că tu ai evoluat ca urmare a acțiunii pe care ai săvârșit-o.

Ai curățat casa impecabil și apoi vii, faci o verificare și vezi că ai fi putut să dai mai bine cu cârpa pe mobilă, să ștergi praful, ai fi putut să mergi prin colțuri să iei pânda de păianjen, vezi niște lucruri pe care nu le-ai observat prima dată. Acel perfecționism arată că tu ai evoluat de la simple detalii: fac paturile, mătur, aranjez hainele la detalii de mai mare profunzime, și anume, pânze de păianjen, fire de praf. Le cureți pe acelea tura următoare și apoi iar te uiți și vezi: se

putea și abajurul, și becurile mergeau lustruite, și pe geamuri mai este o pată. Le faci și pe acelea și, mergând înainte, iar simți perfecționismul uitându-te în urmă. Săptămâna următoare, când cureți, le faci și pe acelea, iar apoi descoperi un alt nivel de perfecționism în care vezi detalii și mai fine: paharele din vitrină, farfuriile pe care nu le-ai mai folosit, felul în care arată praful de pe cărți.

Deodată, perfecționismul vede detalii din ce în ce mai faine. Perfecționismul este o trăsătură care arată că ai evoluat ca urmare a acțiunilor pe care le-ai luat. Fără perfecționism – și o să subliniez asta – ai făcut treaba de mântuială. Deci, dacă nu trăiești sentimentul de perfecționism înseamnă că ai făcut o treabă de mântuială și că nimic nu putea fi făcut mai bine, adică ai fușărit-o.

Perfecționismul arată prezența în corp, în timp ce impecabilitatea arată prezența în spirit. Dacă vrei să aduci impecabilitate ca spirit, așteaptă-te ca al tău corp să scaneze permanent, după parametri săi unici de curățenie. Va scana după acele detalii care respectă impecabilitatea pe care ai stabilit-o din spirit. Perfecționismul este de dorit. Doar oamenii care lucrează de mântuială nu trăiesc starea de perfecționism. Eu, dacă recitesc această carte, cu siguranță voi vedea că va putea fi îmbunătățită exprimarea, declinarea, conjugarea, profunzimea. De ce? Pentru că mă voi uita după ce am terminat cartea, și după ce am terminat-o voi fi evoluat deja la nivelul unui om care a mai scris încă o carte pe o temă extraordinar de profundă și utilă. Luându-mi saltul de

conștiință al integrității mele, pornind de la faptul că am dus la capăt promisiunea de a scrie această carte, uitându-mă în urmă la istoria personală, voi vedea în mod clar cum aș fi putut să fac mai bine.

Iată motorul evoluției: Vrei să evoluezi? Iubește perfecționismul. Îți arată că al tău corp este acordat pe vibrația impecabilității.

Un perfecționist este și impecabil?

Doar dacă știe că este. Când un om este prizonier în perfecționismul său și nu este conștient încă de unicitatea sa, și anume, de intenția de impecabilitate pe care o pune în acel proces, el va fi doar veșnic nemulțumit, pentru că se duce în agenda lui întunecată și se identifică cu corpul lui, un corp nemulțumit, care nu a făcut treabă bună, care nu a făcut cum se cuvenea, care a fost superficial. Însă atunci când aduci unicitatea, vei fi setat prin impecabilitate și atunci știi: *„Eu fiind impecabil, nu este normal să mă uit după detalii?”* Și cum îți semnaleză corpul detaliile ce este necesar să fie îmbunătățite? Prin perfecționism. *Aici se putea mai bine. Acolo ar fi trebuit altfel. Acolo merge făcut diferit tura viitoare.* Deci, pentru a putea fi conștient de perfecționismul tău, este necesar să adopți în corpul tău unicitatea ca normă de lucru: să înțelegi că nimeni altcineva nu putea să facă diferit decât tine. Și doar tu vei observa acele detalii.

Vine cineva și spune *„Este deja perfect. Este deja curat de două zile. Este suficient de curat.”* Dar oare îl vei asculta? Dacă omul îți va spune *„Este deja curat, nu mai are rost”,* tu vei spune, *„Nu. Trebuie să fac asta ca să pot să plec de acasă.”* De ce? Pentru că perfecționismul este perceput ca o problemă, ca pe un defect. Adu unicitatea și înțelege că perfecționismul este acolo ca să arate că ai evoluat între timp, că ai crescut și ai putea să aduci recunoștință. *Cât am mai crescut de atunci! Ce om fain am devenit. Ce detalii fine observ acum. Ce lucruri fenomenale fac.*

A fi prezent la cât de unic ești

În momentul în care omul adaugă prezență unicității sale, deodată el poate fi cu toate sentimentele ce apar în contextele în care se alătură. Poate fi cu judecata celorlalți, care apare pentru părăsirea turmei. Poate fi cu emoțiile de perfecționist pe care le simte. Poate fi cu starea de stres în preajma izolării sau a lipsei de relevanță. Poate observa: *„Ok, mă simt lipsit de relevanță la această masă. Vreau să aduc ceva unic, care să fie indispensabil și care să susțină oamenii la o experiență diferită.”* Și atunci se întreabă, în mod creativ, *„Oare care este lucrul pe care eu l-aș putea pune pe masă, în așa fel încât să fiu binevenit și să pot să mă înfrupt și de la ceilalți?”*

Omul pleacă din coada plutonului și ajunge cel puțin în mijloc, dacă nu chiar în frunte. Cum face asta? Devine prezent

la unicitatea sa: „*Simt că nu aparțin, mă simt izolat, simt că nu sunt de pe aici, eu nu sunt la fel ca toți ceilalți.*” Minunat. Care este lucrul pe care eu, dacă îl pun pe masă, am rost între toți acești oameni? Și iată cum la inițiativa despre care vorbeam în volumul 4 putem adăuga nu numai spiritul antreprenorial, ci și originalitatea, unicitatea. Iar acesta este secretul abundenței de mai târziu. Oamenii devin abundenți luând inițiativa către lucrurile unice pe care le fac împreună. Nu ești bogat? Înseamnă că, într-una din cele două, „*furi curent*”, fie nu ai inițiativă, fie nu faci ceva unic. Iată cum omul nu mai poate fi sărac.

O să avem restaurarea unicității curând. Și oamenii o să înțeleagă cum au ajuns să fie săraci. Unde anume dai cu stângul în dreptul? Fie la capitolul inițiativă: nu o ai, vrei ca altcineva să acționeze, fie la capitolul unicitate: faci ca ceilalți și te miri de ce ești considerat un surogat sau o copie. Și acolo se așterne liniștea în domeniul abundenței când buzunarele încep să se umple.

Da, însă... majoritatea fac același lucru. Sunt meserii pe care fiecare dintre oameni le practică. Aceeași meserie, aceeași facultate, aceeași învățătură, aceeași materie

Sunt foarte mulți scriitori în această lume. Ce mă face pe mine să fiu unul de succes? Sunt foarte mulți comunicatori. Ce mă face pe mine să comunic inspirațional? Sunt foarte

mulți părinți. Ce mă face pe mine diferit? Sunt foarte mulți parteneri. Ce mă face pe mine perfect?

Ideea este de a ne uita dincolo de trivialitățile lumii de zi cu zi, în profunzimea felurilor de a fi. În momentul în care ne uităm la ce facem, este un număr limitat de acțiuni și este un număr limitat de rezultate. Toți sunt doctori, toți sunt îmbrăcați în alb, toți fac aceleași lucruri. Ce-ar fi să ne uităm la felul în care este acea persoană?

De curând am schimbat medicul de familie doar pentru că a fi doar „*medic de familie*” nu este ceea ce eu caut. Vreau să fie medic de familie plus un om care gândește la un alt nivel integrat, plus un limbaj de calitate, plus un om care să mă sfătuiască, nu să mă corecteze, plus un om care să mă educe, nu să mă pedepsească. În continuare caut un om în halat alb, cu facultatea de medicină. În continuare caut un om abil pe direcția lui. La fel și cu pâinea: cu ceva vreme în urmă am schimbat locul din care cumpăr pâine. Pentru că am vrut pâine gustoasă, la prețul potrivit, însă la care s-a adăugat și dorința de a primi un zâmbet pe buzele celui care mi-o vinde. Dacă acea pâine capătă trăsăturile spațiului în care este fabricată și comercializată, oare nu este natural ca și eu să vreau să zâmbesc? Și atunci, dacă iau o pâine dulce de la o persoană acră, oare este diferit față de a lua o pâine dulce de la o persoană dulce? Evident că da. Mi-am schimbat instantaneu traseul. Și asta nu este despre pâine.

Cum creăm întâlniri cu oameni unici?

Prin ce îi diferențiem că sunt unici pentru noi?

În momentul în care noi pornim căutarea din unicitate, din dorința de a respecta libertatea celorlalți în legătură cu cine sunt ei și căutăm oameni în preajma cărora noi să ne simțim liberi cu ceea ce suntem, facem și avem, deodată criteriile noastre de căutare vor fi foarte diferite, comparativ cu a pretinde că ești într-un anumit fel și a căuta oameni pe măsură.

Dacă pretind că sunt la un anumit nivel de abundență și mă duc să caut oameni la fel, voi continua să caut oameni prefăcuți sau opulenți. Dacă pretind că sunt sportiv și chiar nu sunt, voi căuta oameni cu care să vorbesc despre sport, nu să alerg. Dacă eu pretind că sunt un intelectual și caut oameni care și ei pretind că sunt intelectuali, nu voi fi într-un cerc academic, ci voi fi într-un cerc de simandicoși. Iată cum, în funcție de intențiile mele, dacă eu pornesc de la obiective incomplete, acestea devin compensatorii și voi crea doar un cerc de oameni prefăcuți. Sau doar bipolarari. Sau doar în compensare, doar reactivi, doar bârfitori.

Dar ce-ar fi să mă uit la ce sunt eu cu adevărat? Sunt un creator. De ce aș sta în jurul oamenilor care nu creează nimic? Sunt un om punctual. De ce aș primi în viața mea oameni care nu sunt punctuali? Sunt un om care respectă munca. Sunt un om care iubește să creeze oportunități de a

face bani. De ce aş sta în preajma oamenilor risipitori, care nu pun două paie cruce?

Cu alte cuvinte, pornesc de la ceea ce văd că eu sunt deja. Şi în felul acesta atrag oameni care sunt în manifestarea lor unică, iar alături de ei creez obiective frumoase către viitor. Ce doresc oamenii de genul acesta? Să creeze următorul nivel din afacere. Să creeze următorul nivel de conectare. Să creeze următorul nivel de socializare, de unitate. Acesta este felul în care un om unic alege.

Are legătură cu chimia?

Şi cu biologia, chiar. Are legătură cu fiecare dintre ştiinţe. Chimia apare prea târziu. Dacă oamenii se potrivesc prin principiul chimiei, înseamnă că ei se uită la ceea ce au, nici măcar la ceea ce au făcut. Hormonii din corpul unui om se schimbă ca urmare a faptelor lui, ca urmare a gândurilor lui. Deci, deja, dacă ne potrivim la chimie, înseamnă că noi suntem ceea ce facem. Niciodată.

Eu mă potrivesc pe ceea ce avem în intenţie. Mă întâlnesc cu un om, îl întreb din prima: Ce intenţie ai? Care este intenţia ta cu această întâlnire? Ce doreşti să obţii? Eu, la rândul meu, am opţiunea formată instant. Pentru ca cineva să fie parte din agenda mea, este necesar să avem intenţii comune. Eu nu am întâlniri fără agendă. Nu am niciun fel de întâlnire fără agendă. Nu există oameni care să ajungă la mine fără să am o intenţie manifestată unic, în așa fel încât

eu să mi-o îndeplinesc, ceilalți să-și îndeplinească intențiile lor, iar împreună să ne îndeplinim intențiile comune. Deci noi ne întâlnim într-un mod consensual, integru și creăm un cadru creativ în care să se manifeste unicitatea noastră, o creație comună. În fiecare întâlnire pe care o am, întotdeauna se creează ceva. Nu mă întâlnesc ca să socializez. Sau, dacă se întâmplă, nu pentru mult timp.

Cum să crezi din unicitate?

Crearea din unicitate presupune să te uiți la inventarul felurilor de a fi în care te simți abundent, pe care tu, permanent, le poți folosi la maximum, generând cantități mari de vitalitate și care se refac foarte repede.

Un moment în care ne putem descoperi darurile este posibil în Trilogia Puterii Personale, modulul 2, *Puterea Prezentului*³ în descoperirea misiunii personale. Misiunea mea personală este simplă. Am nevoie de patru ingrediente: Curățenie fizică și sufletească, Liniște, Putere cu oamenii și Transformare. Pe aceste patru ingrediente le creez în cantități nelimitate. Orice aș fi și orice aș face, voi găsi o cale să mă văd curat și impecabil. Apoi sunt liniștit, asta îmi dă putere și transform oamenii. Nu există nicio activitate în agenda mea care să nu îndeplinească aceste patru

³ Puterea Prezentului este modulul II din Trilogia Puterii Personale, un program transformațional oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile despre program pe www.createrra.ro.

ingrediente. Nu există. Nu le fac. Nu le aleg. N-au rost în agenda mea. N-au cum să ajungă acolo. Doar dacă aceste patru lucruri sunt îndeplinite, eu încep să creez: că este vorba de un curs, de o întâlnire, de o relație, de o afacere, de o comunitate. Toate pornesc pe această temelie.

Rămâi implicat în cine ești

În momentul în care focusul tău este pe unicitatea ta înțelegi de fapt că acolo le acorzi libertate celorlalți să se focuseze pe propria lor unicitate. În momentul în care te focusezi pe unicitatea altcuiva, devii critic: *„Ar fi trebuit să faci mai la stânga, mai la dreapta. Ar fi trebuit să faci așa sau așa.”*

Când vom ajunge la capitolul despre educarea copiilor, vom vedea cum anume impactează implicarea în unicitatea altcuiva. Unicitatea altcuiva se onorează atunci când nu intervii, când te dai deoparte și îl urmărești în propriile lui procese. Acolo ajungi să cunoști omul cu adevărat. Când faci doi pași înapoi și observi omul de la distanță, vezi ce face când este de capul lui. Cum anume procedează, ce anume creează, ce se întâmplă, pe ce drumuri alege să meargă. Acolo se dezvoltă și se descoperă adevăratul caracter.

Dacă tu te focusezi pe lucrurile tale, pe intențiile tale, ceea ce oferi din start este dăruirea nelimitată de libertate către oamenii din jurul tău. Practic le permiți celorlalți să se focuseze pe ale lor.

Dar când intrăm în structuri de micromanagement, dacă vorbim de companii, sau în structuri de critică, dominare, diminuare, manipulare și control către oamenii din jurul nostru (prieteni, parteneri, relații, cercuri sociale sau comunități), ne defocusăm de fapt de pe ceea ce ne face unici, de pe intențiile noastre. Încercăm cu de-a sila să-i focusăm pe ceilalți pe ceea ce noi credem că ar trebui să facă, conform instinctului de turmă și, deodată, se creează un compromis, nimeni nu mai poate să fie ceea ce vrea.

Când cineva mă critică, eu aleg să afirm, în modul cel mai autentic posibil, intențiile mele: *„Intenția mea aici este să creez o planetă nou-nouță. Intenția mea aici este să creez o relație nou-nouță. Intenția mea aici este să creez o carte nou-nouță. De asta sunt aici. Nu am nicio altă intenție.”* Și iată cum cea mai rapidă cale de a aduce pace într-o comunicare, într-o relație, într-o interacțiune nu este să combat pe celălalt cu *„ce ar fi trebuit”, „cum s-ar fi convenit”, „la ce nivel de profunzime ar fi trebuit să mergă”, „cum ar fi trebuit să acționeze”,* ci este doar reafirmarea unicității mele prin intențiile mele.

Intenția mea este asta și-l las pe celălalt să se regăsească în propriile sale intenții. Iar omul respectiv se va regăsi într-un astfel de proces: *„Intenția mea este să te pun pe tine la punct. Intenția mea este să-ți spun ție cum ar fi trebuit să faci. Intenția mea era ca tu să faci lucrurile cum îmi trebuie mie.”* Ei bine, acolo se separă neghina de grâu. Acolo încep să se închidă sitele spațiului. Oamenii respectivi nu își

mai au locul, pentru că realizează că ei aparțin unei lumi în care această abordare este moneda de schimb.

În lumea mea, intențiile mele sunt aici. Toate pe masă. Toate declarate. Primul punct din impecabilitatea limbajului, declararea intenției. Dacă nu există, îmi este clar cu cine stau de vorbă. Dacă există, sunt dispus să mergem la următorul pas.

Capitolul 5. Din neutralitate cu unicitate

Abia în momentul în care oamenii devin prezenți la paradigmele și bias-urile care le-au guvernat gândirea, acțiunile și rezultatele, ei pot descoperi unicitatea. Dacă *Neutralitatea*, volumul anterior, era despre a descoperi în stilul nostru de viață, în alegerile pe care le-am făcut, în istoria noastră personală care sunt paradigmele care ne-au guvernat și ne-au orientat acțiunile și rezultatele, în rezultatul acestui proces de descoperire intervine unicitatea.

Unicitatea este procesul în care ne oprim din a fi tot ceea ce sunt ceilalți. Ne oprim din a aspira să copiem și să devenim altceva doar pentru a aparține, pentru a fi indispensabili sau pentru a nu fi dați la o parte. Deodată se lasă liniștea. Când nu mai avem nimic de copiat, în sufletul nostru se așterne pacea, acea stare de interiorizare în care căutăm în interior ceea ce vrem să devenim, ca urmare a sincronizării acțiunilor și rezultatelor cu propriile noastre direcții. Despre acest lucru este acest capitol. Doar în urma obținerii saltului de neutralitate, un om poate acționa pe firul lui de unicitate. Altfel, va rămâne o copie ieftină a unei piese de puzzle de pe masa de joc.

Unicitatea vine din a trăi conform propriilor coordonate

În momentul în care busola se mută din exterior în interior, omul nu se mai uită la starea vremii pentru a putea să meargă în lume, ci se uită la starea personală și la felul în care se sincronizează cu propriile sale intenții, cu propriile sale obiective. Ca această persoană să poată să renunțe la coordonatele externe care îi spun unde ar trebui să meargă pentru a descoperi ceea ce are de descoperit este necesar să-și regăsească axa verticală.

A se regăsi pe sine presupune nu numai un proces de neutralitate, de oprire a reactivităților, ci și un proces de interiorizare în care omul descoperă acele resurse cu care vrea să-și alinieze viața. Ele vin din disciplinele și felurile de a fi existente deja și din locurile în care dezvoltă noi abilități, noi discipline, pentru că descărcăm și devenim în noi feluri în fiecare zi. Sau pot veni din lucruri pe care le urmează în mod intenționat. De exemplu, strânge excedent pentru a crea costul de achiziție a unor noi feluri de a fi și a unor noi trăsături.

Practic, momentul în care un om începe să-și facă agenda personală reprezintă eliberarea sa. El iese din agenda altcuiva și intră în propria sa agendă. Și nu spun că oamenii nu se vor întâlni în continuare între ei, însă vor fi în propria lor agendă. Vor fi capabili să-și urmeze propriul lor destin. Vrei să fii un om care-și manifestă propriile coordonate? Creează-ți o agendă cu ce vrei să faci în viața

ta și nu mai lăsa oamenii din jurul tău să definească valoarea secunde pentru tine. A avea o agendă plină de tine este primul pas către unicitate. Iar acea agendă, cu siguranță, va avea activități ce implică și alte persoane, cum avem noi acum.

Însă, în momentul în care ea stă goală, vei descoperi că lipsește puterea de a spune „nu” oamenilor care vin și îți dau ție rost. A fi la dispoziția cuiva, a te lăsa la dispoziția cuiva presupune, de fapt, propoziția prin care spui *„Nu sunt unic, sunt utilizabil în toate locurile în care sunt la fel ca ceilalți.”* Eu nu am nicio întâlnire cu nimeni care să nu fie programată, care să nu aibă intenție și care să nu aibă rezultat.

La fel am și disciplina de a nu lua prizonieri. Înțelegând că așa funcționează când oamenii se lasă luați prizonieri intenționat, în scopuri de victimizare sau de obținere a altor beneficii, în momentul în care văd disponibilitatea oamenilor la a se lăsa supuși în agende externe, eu refuz să-i supun acolo unde ei se manifestă disponibili pentru asta.

Când văd că un om, în mod repetat, își lasă goluri în agendă pentru a pretinde că timpul lui este liber și nu are ce face cu el și manifestă disponibilitate ca eu să-i dau rost într-una, eu refuz să lucrez cu acel om. Refuz să-l am în viața mea. Dacă este să setăm ceva în agendă, atunci o facem împreună, amândoi, conștient și asumat. Dar în niciun caz nu accept oameni care sunt la dispoziția mea. Nu am ce face cu ei. Îmi plac oamenii intenționali.

Acceptarea jocurilor comune

În momentul în care doi sau mai mulți oameni, echipe sau comunități se au în agendă unii pe ceilalți sau au împreună proiecte de anvergură se poate spune că ei acceptă jocuri comune. Joc comun înseamnă că, în acel joc, se îndeplinesc atât intențiile individuale, cât și intențiile evoluției comune.

În acest moment, noi avem, în acest proiect, intenții individuale. Eu doresc să obțin ceva, tu dorești să obții ceva, dar, în același timp, per total, împreună lucrăm unificat către un joc mai mare, comun, în care creăm seria *Spiritonomics* pentru a obține ceva. Faptul că fiecare dintre oamenii prezenți la această masă își îndeplinește atât agenda personală, cât și pe cea comună, face ca acest joc să aibă putere.

În momentul în care oricare dintre oamenii prezenți într-un joc de putere renunță la propriile sale intenții, acel joc nu mai este un joc de putere, ci devine un joc de forță, un act de vampirizare, cronofagie, pierdere de timp, un compromis. Ceea ce face ca un joc să nu fie compromis, ci să fie un joc mare, un joc de anvergură, un joc comun este faptul că fiecare își îndeplinește intențiile declarate. Pentru ca o intenție să devină realizabilă într-un joc comun, este necesar ca ea să fie cunoscută de cealaltă parte.

De exemplu, eu merg la echipă și spun „*Obiectivul nostru este ca, în următoarea perioadă, să avem aceste*

evenimente, acest număr de oameni în viața cărora aducem transformare.” Astfel, echipa știe. Ar fi dubios să ajung într-o sală goală și să spun „Am avut așteptarea ca aici să fie 500 de oameni” și să-i anunț abia în dimineața evenimentului. Nu este cinstit. Ce este cinstit, frumos și curat este să ne declarăm intențiile comune. Eu doresc asta, voi doriți asta, hai împreună să facem evenimentul să se întâmple. Oamenii care nu vin în proiecte comune cu intențiile personale pe masă sunt, în general, cauzatori de haos. Asta înseamnă că unicitatea lor va avea situații în care se dezactivează și cauzează dominare de tipul „Ar fi trebuit și așa fi avut așteptarea ca tu să te ocupi de ceea ce oricum nu ți-am spus și, prin urmare, oricum sunt dezamăgit când nu mi-ai îndeplinit ceea ce niciodată n-ai știut.” Acest tip de joc, mai ales când este repetitiv, denotă la acea persoană faptul că este într-o situație în care nu se regăsește, se identifică cu propriul corp și, mai ales, este obișnuită să se hrănească cu energii obținute prin vampirizare, vinovății sau prin alte moduri de transfer de tip compromis. Când această situație persistă, persoana respectivă va fi reglată prin sitele spațiului, unicitatea va fi pusă înapoi la nivelul de care aparține.

Toți oamenii sunt unici, în schimb sunt unici pe niveluri. În momentul în care oameni care ajung la un anumit nivel nu se împacă și nu se regăsesc la acel nivel, ei vor fi trimiși către nivelul la care se simt ca acasă. Și nu trimiși de ceilalți oameni, ci trimiși de lipsa de anduranță a rigurozității la niveluri înalte.

Foarte des aud persoane care spun „*Vreau un partener care să fie la nivelul ăsta de abundență, influență, putere.*” Însă, când ajunge acolo și vede că acel om este strict la reguli de integritate, că este precis pe calitatea întâlnirilor, că este ocupat pentru a construi acea abundență, că este permanent prins în proces, deodată descoperă că nu poate să susțină acele reguli și își află adevăratul nivel.

Într-o lume fără reguli, unde unicitatea egal „*nu sunt reguli*”, nimeni nu știe ce facem, ne întâlnim fără rost, nu avem nicio direcție și, în niciun caz, nu măsurăm rezultatele. Automat, oamenii se vor duce în zona de performanță cu care sunt obișnuiți. La fel se întâmplă și în lumea business-ului. Văd foarte mulți oameni care vor să fie parteneri de business cu anumite companii. Foarte des vin oameni către mine și spun: „*Vreau să reprezint Createrra.*” În acel moment le dau, pentru a-mi economisi timpul, un manual de branding pe care l-am creat și le spun: „*Înțelegeți condițiile de colaborare cu noi. Îndeplinește aceste lucruri, ești binevenit. Vom face un sampling pe baza proceselor pe care tu le oferi — să zicem fotografie, material video sau orice altceva creativ.*” Deodată acei oameni vin și îmi întind înapoi manualul de branding și spun: „*Noi nu facem asta. Nu putem fi atenți la atâtea detalii*” sau „*M-am uitat și nu ne reprezintă.*” Se retrag cu un pas înapoi pentru că acea realitate nu este un loc în care să poată fi prezenți la unicitatea lor, să înțeleagă de ce s-au nimerit la acea intersecție de spații. Pe de altă parte, nu pot fi prezenți la atâtea circumstanțe concomitent, în procesele de

producție. Nu pot fi atenți și la sunet, și la imagine, și la încadrare, și la context, și la nuanță, și la apartenență, și la obiectivul evenimentului. Ci pot fi atenți doar la un singur aspect. Ei, la fel se întâmplă și cu acești oameni care se vor duce la nivelul de care aparțin.

Zilnic trec prin viața mea persoane care vor să fie la un nivel înalt, însă livrează la unul mic. Fără să fac eu nimic, acele persoane, ușor-ușor, se autoextrag și se duc la nivelul de viață unde pot livra cu ușurință, în zona lor de confort.

Viața la nivelul unicității nu este ușoară. Este împlinitoare, dar nu ușoară. A fi unic înseamnă efort. Înseamnă să dai totul. Înseamnă să pui lucrurile pe masă. Înseamnă să-ți declari intențiile. Înseamnă să fii prezent la detalii. Înseamnă să poți fi cu perfecționismul. Să poți fi în fruntea plutonului. Să poți fi cu singurătatea de acolo. Să poți fi cu diminețile în care soarele nu-i încă pe cer când pleci de acasă și cu serile în care soarele este de mult apus când ajungi înapoi. Înseamnă să fii prezent în foarte multe zone în care atenția distributivă apare doar ca urmare a tuturor vibrațiilor despre care am discutat în volumele 1-12. Indiferent de domeniu, unicitatea îl va trimite pe om în locuri pe care le numește „casă”.

Unicitatea ca expresie a libertății depline

Libertatea deplină înseamnă să poți onora ceea ce visezi să devii, atât în conținutul acțiunilor tale, cât și în

intențiile tale, manifestându-ți libertatea deplină. A fi liber nu înseamnă a călca peste oamenii din jurul tău, ci înseamnă a avea un jurământ față de îndeplinirea propriilor tale intenții, a te observa în momentul în care pășești în exteriorul lor și a avea puterea să revii atunci când observi că te îndepărtezi.

Una dintre disciplinele pe care le am de foarte mulți ani este ca, la fiecare 15 minute, să mă recalibrez cu intenția orei. Deci, dacă am o oră în calendarul meu, din ceasul meu, oricând ar fi, de cinci ori în acea oră eu mă reglez, la început, la final și de trei ori în interior. Deci, într-un interval de o oră, la fiecare 15 minute, la minutul 0, 15, 30, 45 și 60, eu mă voi verifica să văd dacă am fost prezent la intenția mea. Aceasta este o disciplină pe care o practic de foarte mult timp, în unicitatea mea. De ce? Pentru că vreau să fiu loial intențiilor pe care le-am stabilit.

Vorbind cu cea mai mare parte din oamenii din jurul meu, observ cum un proces care ar fi trebuit să dureze 20 de minute ajunge să dureze 6 ore. O conversație care, inițial, ar fi trebuit să dureze 5 minute, ajunge să fie 50 de minute. Un obiectiv care era pus pe lista de rezoluții de Anul Nou, care ar fi avut nevoie de 3 luni, se prelungește la 30 și, chiar și așa, nu s-a mișcat nimic. De ce? Pentru că oamenii nu au ales să fie în unicitate, și anume, prezenți la propriile intenții, mai degrabă decât la intențiile altcuiva. Ceea ce înseamnă că ceea ce ei au visat nu a ajuns în calendar, cu alarmă, cu readucere în prezență, cu restaurarea responsabilității, cu revenire la cursul acțiunii.

Cum fac oamenii care sunt obișnuiți să stea în intențiile altcuiva să revină la intențiile proprii?

Impecabilitatea limbajului, și anume, declararea intențiilor către propria persoană și apoi planificarea lor în agendă sau către o persoană căreia ei îi permit, pe baza nivelului de integritate, a curăteniei relației, a puterii, a nivelului de inspirație, să le readucă la prezență. Există astfel de parteneriate în care un om îl centrează pe un alt om, având încredere în faptul că tu mă onorezi, te pot pune în fața mea, în viața mea, într-o postură din care tu să fii persoana care mă readuce la adevăr atunci când eu sunt în alte direcții. Iar asta se face prin prezența la intenție, prin prezența la intervalul de timp, prin prezența la rezultatele pe care doresc să le cauzez. A centra o persoană este tocmai despre asta.

Iată că pot să mă auto-cauzez prin folosirea mijloacelor tehnice sau pot să am o persoană în a cărei loialitate am încredere, care mă centrează pentru că i-am dat puterea asta. Aici este un loc foarte sensibil. Când oferi putere unei persoane care are judecată, lipsă de cuvânt sau lipsă de consecvență în raport cu ceea ce se urmărește ca proiect al unicității, acolo întregul proces se poate pierde. Acest lucru nu se dă pe mâna oricui. Se dă pe mâna oamenilor care au capacitatea de a onora acest lucru.

Deci, oamenii care au obișnuința de a nu se pune în propria lor agendă și de a se lăsa în agenda altcuiva, pentru a putea dezvolta puterea de a zice NU, este necesar să-și

umple agenda cu ei înșiși. Fiecare secundă din viața lor să fie dedicată unui obiectiv concret formulat, planificat, construit și declarat. Cea mai mare parte dintre oameni se blochează la a-și declara obiectivele. A-și declara ei către ei: *Intenția mea astăzi este să...* Intenția mea astăzi, după cum se vede și în agenda mea, este să scriu o carte și nu orice carte, ci cartea *Unicitatea*. Este pe întreaga zi. Am mai adăugat încă o intenție și am pus-o în lista mea, de a vizita biroul. Și iată cum, deodată, intenția mea este ajustabilă de către mine, pe baza unui consens.

Lucrurile nu apar la întâmplare. Când apar la întâmplare în viața unui om, denotă că relația dintre spiritul și corpul respectiv este imatură. Omul vrea multe, dar face puține. Este o legătură imatură între corp și spirit.

Practic, acel om are un nivel de maturitate fizică ridicat, este adult, în schimb, nivelul de conectare spirituală și emoțională este redus, copilăresc. Degeaba am o persoană de 36 de ani într-un corp fizic impecabil, dacă relația pe care o are la nivel emoțional este de 8 ani, iar la nivel spiritual este de 12 ani. Această divergență a vârstelor cauzează conflicte pe toate palierele, indiferent de omul care le trăiește. În momentul în care cauzăm o relație matură între spirit și corpul pe care îl avem în proprietate, deodată lucrurile încep să funcționeze.

Restaurarea unicității

Vorbind de restaurarea unicității, aceasta apare în momentul în care avem ocazia să creăm, din libertate, lucruri care se umplu de succes. Practic, avem cele două trăsături majore ce cauzează unicitatea:

1. Sunt responsabil.
2. Sunt de cuvânt.

În momentul în care ești de cuvânt, în integritate, adică faci ceea ce spui, de acolo rezultă o trăsătură numită *succes*, sau *puterea de a-mi atinge obiectivele*. Așa cum am discutat în cartea *Integritatea*, atunci când puterea de a-mi atinge obiectivele se îmbină cu împlinirea duce direct în pasiune.

Dacă o luăm pe partea cealaltă, la responsabilitate, aceasta apare la intersecția dintre ceea ce aleg și lucrul în care mă implic. Practic, eu îmi scriu agenda și eu o execut. Nu neapărat eu personal, poate eu prin delegați, prin oamenii din jurul meu, prin angajați, prin oamenii pe care îi inspir. Rezultanta vieții unui om responsabil este libertatea.

Ei bine, când punem laolaltă libertate și pasiune rezultă unicitatea. Această unicitate are drept trăsătură faptul că fac cu dragă inimă lucrurile care mă îmbătrânesc. Nu devin nemuritor, despre asta vom vorbi mult mai târziu. Lucrul despre care vorbim acum este să cheltui timpul cu drag, în timp ce construiesc către ceea ce am declarat, iar asta îmi dă șansa să pun unicitate. De ce? Pentru că mă simt liber.

Libertatea mea arată că sunt unic. Dacă nu mă simt liber, înseamnă că unicitatea mea este restrânsă.

Iată că putem înțelege cum anume unicitatea se poate frânge în momentul în care una dintre cele două nu este îndeplinită, și anume, fie:

1. Nu m-am ținut de cuvânt, nu am fost integru și, prin urmare, mi-am pierdut puterea de a-mi atinge obiectivele.
2. Nu am fost responsabil și, prin urmare, mi-am pierdut puterea de a mă simți liber.

Când se întâmplă asta, avem de făcut restaurarea unicității. În momentul în care observăm că nu suntem în unicitate, putem desprinde din această situație absența libertății sau absența împlinirii sau a pasiunii. Avem, deci, două valori care pot lipsi: prima este pasiunea, și a doua este libertatea.

Când faci un lucru doar din libertate și nu ai pasiune, rezultă că ești haotic. Am văzut foarte mulți oameni care confundă libertatea cu a face orice, îi calcă pe ceilalți, nu se simt conectați, intervin în libertățile altcuiva. Aceștia se numesc *tupeiști*. Mai există și categoria cealaltă, care sunt în pasiune, dar nu oferă libertate pe toate direcțiile, libertate către ei înșiși. De exemplu, cunosc destul de mulți oameni cu spirite artistice, care își exersează pasiunea pe pânză, însă nu au bani să plătească pânza, să o cumpere, pentru că nu și-au asigurat libertatea, implicându-se în ceva ce au ales. Încă mai sunt în virtutea unei provocări din copilărie: „*Ai să vezi tu că artiștii mor de foame*”.

Însă, atunci când readucem laolaltă pasiunea și libertatea, se manifestă unicitatea, iar unicitatea vine la pachet cu o energie extraordinară de puternică. Când ești unic, generezi în viață o vibrație inconfundabilă. Care crezi că este? A fi unic îți dă permanent sentimentul că tot ceea ce faci este bine primit și că ai un cuvânt de spus și o valoare de pus pe masă. Unicitatea se transferă în abundență.

Așadar, dacă la un om nu este prezentă abundența, înseamnă că fie a fost în pasiune și nu în libertate, fie în libertate și nu în pasiune. Dar când libertatea se întâlnește cu pasiunea, se manifestă unicitatea și apare abundența. Dacă ne uităm la o persoană, motivul pentru care și-ar restaura unicitatea este pentru că observă că sunt disfuncționalități. Disfuncționalități însemnând sărăcie. Mergând și restaurând pe cele două coordonate, omul poate să readucă în viața lui abundența.

Am creat în viața mea oportunități de a lucra cu pasiune, însă mi-am neglijat libertatea.

Sau

Am creat în viața mea acțiuni ce mi-au dat libertate, spirit artistic, însă le-am făcut fără pasiune.

Impactul asupra mea este că m-am simțit lipsit de abundență și, prin asta, nu pot să susțin oamenii din viața mea, propria mea viață sau obiectivele pe care le am.

Impactul asupra celorlalți este că mă observă în suferință.

Azi aleg să readuc pragmatism în aceste acțiuni, să mă implic în lucruri ce-mi dau libertatea și să le fac și din pasiune.

Oamenii care se regăsesc fără una dintre cele două vor avea lipsuri. Pentru că fie sunt furați de timp în procese lipsite de pragmatism, fie sunt în procese pragmatice, însă, nepunând pasiune, nu au cum să genereze inspirația de a pune în lume produsele sau serviciile pe care le creează. Dacă un om nu este văzut vânzându-și pâinea zâmbind, acel om își va pierde clienții. Chiar dacă pâinea este extraordinară, amărăciunea de pe fața lui va omorî clientela. Dacă un om este văzut zâmbind atunci când vinde o pâine de proastă calitate, își va pierde afacerea. De ce? Pentru că este o formă de prefăcătorie, trăiesc pasiune în legătură cu ceva ce nu îmi îndeplinește nevoile.

Deci iată cum se echilibrează cele două. *Ce-ar fi să fii bucuros de valoarea pe care tu o creezi, să-ți permiți să o pui în lume și, în felul acesta, să cauzezi abundență?* Absolut fiecare persoană la care m-am uitat și este abundentă are aceste două lucruri activate: este plin de pasiune și trăiește starea de libertate. Oboseala corpului nostru va fi prezentă în continuare, pentru că corpul nostru va fi utilizat. Dar iată că există o oboseală pe care ești dornic să o repeți în fiecare zi, de asta continui să te duci la birou sau să faci acele lucruri,

dar există o oboseală de care te-ai săturat, iar când o continui se cheamă că ești iresponsabil. Atunci îți pierzi și libertatea, eventual chiar și pofta de a mai face, se duce și integritatea.

În felul acesta recunoști un om, prin acțiunile lui, dacă el cuplează și unde decuplează. Îl observi. E obosit și continuă să facă, și nu zâmbeste, și-a pierdut zâmbetul de mult, este clar, nu are libertate. Mai apoi observăm că nu-și împlinește obiectivele dar nici nu-și dă cuvântul pentru noi obiective. Nu are cum să aibă succes. Nici succes, nici libertate. Este nevoie să construim lucruri care ating ambele dimensiuni.

Poți crea pasiune din orice? Din ceea ce ai la momentul respectiv sau din orice faci ca persoană?

Dacă ne uităm la ceea ce facem, deja nu mai contează. Eu mă uit la pasiune ca intenție de a genera. Înainte ca un om să aibă o activitate plină de pasiune, este necesar ca el să fie un om plin de pasiune. Adică eu zâmbesc, sunt pasionat și pasional în sufletul meu înainte să pun mâna pe orice. Pasiunea se creează prin a-ți da cuvântul în legătură cu următoarele episoade din viața ta. Un om trăiește pasiune în momentul în care felul în care relaționează cu viitorul lui este plin de iubire, când ești tu cel plin de iubire și de sentimente de bucurie, de pasiune față de ceea ce vine, când tu știi că ceea ce ai spus și ceea ce faci va face acel viitor să fie real.

Doar un om integru poate dezvolta linia succes, putere, împlinire, pasiune în viața lui, pentru că și-a dat cuvântul pe

ceva ce știe că o să facă. Orice spun eu este acolo. Dacă i-am spus pe nume, așa se întâmplă. Motivul pentru care pot trăi pasiunea este pentru că sunt un om de cuvânt. Și când am spus că viitorul meu va avea abundență, putere, carismă, inspirație, transformare planetară, colectivă, așa va fi. De ce? Pentru că știu cine sunt. Mi-am dat cuvântul și îl fac să fie. Doar un om de integritate poate să creeze certitudinea în legătură cu viitorul în momentul prezent.

Un om care nu relaționează cu cuvântul lui ca fiind ceva adevărat, nu numai că evită să-și dea cuvântul, ci îl va refuza sau va promite puțin, va fi un om de cuvîntel: „*Ce rost are să promit, că oricum nu se întâmplă. Lasă așa, vedem ce o să iasă. Să sperăm că cineva ne pune într-un plan mai mare și ne-am scos.*” Sau B. *Ce rost are să promiți 200 de capitole? Hai să fac măcar primele 10 pagini din prima carte din 200 de volume.*

Țintesc sus, țintesc departe, țintesc mare, țintesc total. Și, culmea, am încredere că voi face acest lucru. De ce? Pentru că mă știu. Când am spus lucrurile, ele acolo au înghețat. În acea poziție. Integritatea este cheia spre pasiune. Nu trăiești pasiune în momentul prezent? Este din cauză că nu ți-ai dat cuvântul. Sau, dacă ți l-ai dat, nu l-ai onorat. Trăiești resemnarea de a fi într-o zonă în care: *Ce rost are să mai zic ora X când, oricum, ceva se va întâmpla? Ce rost are să mai zic că asta este ceea ce caut în această relație, când eu știu că, pe parcurs, altceva va fi ceea ce caut în relație? Ce rost are să stabilesc în business ținte de business, când eu știu*

că voi da vina pe mediul economic, pe alegeri, pe inflație sau pe alte lucruri?

Iată că pasiunea este rezervată pentru oameni de cuvânt. Nu este pentru toată lumea. Așa se creează pasiunea. Și aici am să adaug un lucru pe care știu că l-am spus și în volumele anterioare, la un moment dat, dar are relevanță referitor la întrebarea asta. Emoțiile pe care le trăim acum sunt date de viitorul pe care l-am creat. Dacă am creat un viitor dureros, cu lipsuri, în care nu vedem cum o să ne descurcăm, nu avem un plan, nu ne-am dat cuvântul pentru nimic, suntem singuri, marginalizați, normal că emoțiile trăite azi sunt distructive. Un om poate zâmbi în fața incertitudinii doar când el și-a dat cuvântul pentru felul în care arată viitorul.

Dacă eu creez un viitor cu o populație trează, puternică, fiind susținut, chemat, dorit, iubit de ceilalți oameni, fiind alături în putere cu oameni care mă vor și pe care îi vreau, normal că azi zâmbesc în fața ta. Pentru că știu că, la ce fel de om sunt și la cantitatea de integritate pe care o pun în promisiunile mele, acele lucruri se vor întâmpla.

Dacă oamenii trăiesc în prezent lipsă de pasiune este din cauză că au creat în viitor incertitudine, nevăzându-se capabili să se țină de propriul lor cuvânt, știindu-se niște mincinoși. De asta nu au cum să acceseze pasiunea. Pentru că pasiunea lor depinde de altcineva. *Dacă îmi dădeai, dacă îmi făceai, dacă mi s-ar fi adus, dacă mi s-ar fi spus, dacă aș fi fost inclus, dacă aș fi fost...* O listă întreagă de așteptări

despre ce ar fi trebuit ceilalți să facă pentru ca ei să fie în pasiune. Acei oameni n-au nicio șansă.

Într-adevăr, seria *Spiritonomics* nu este despre șanse, ci este despre a deveni cheia care descuie fiecare volum. Aceste cărți și aceste materiale sunt create specific ca oamenii să descuie, în sufletul lor, chei către noi și noi universuri de evoluție. Nu au cum să fie meșteșugite, contrafăcute. Această ușă, aceste cărți, la fel ca oricare ușă din oricare carte, nu pot fi deschise cu șperaclul prin efracție. Hoții nu pot intra pe acolo. Ceea ce poate intra pe acolo este un om care se dedică, trăiește, visează și mănâncă pe pâine aceste lucruri, adică după o doză mare de practică pe aceste teme.

Impecabilitatea limbajului

Impecabilitatea limbajului reprezintă felul în care noi deschidem orice ușă. Impecabilitatea limbajului reprezintă felul în care noi putem vorbi cu viitorul nostru în așa fel încât, în prezent, să fim motivați, determinați și în acțiune către ceea ce este relevant pentru noi.

Ca un prim exercițiu practic de impecabilitate a limbajului, propun celor care citesc această carte să-și înregistreze conversațiile cu ei înșiși sau cu interlocutori din viața lor și apoi să le dea replay, să vadă dacă impecabilitatea limbajului este respectată. Iată care sunt pașii în impecabilitatea limbajului: primul pas este declararea

intențiilor. Dacă nu ți-ai declarat intențiile, fie funcționezi pe bază de așteptări, ai un motiv permanent la dispoziția ta să scoți ochii semenilor tăi când nu ți-au citit gândurile, fie este un prilej de a lăsa tot timpul mingea jos și a pretinde că oricum n-ai spus niciodată, așa că ce contează. Impecabilitatea limbajului susține din start, în primul pas, declararea intențiilor: aplanarea așteptărilor tale și ale celorlalți în relațiile cu fiecare dintre voi și între voi.

Al doilea punct este teoria nimicului sau logica trivalentă. Este necesar ca ceea ce comunicăm să crească propria persoană, cealaltă persoană și toate persoanele din jur, persoanele implicate în acel context. Eu sunt prezent aici respectând în proporție de 100% echilibrul, logica trivalentă. Ceea ce eu creez aici mă crește pe mine. Ceea ce tu faci aici te crește pe tine. Și ceea ce oamenii vor primi ca rezultat al acestei colaborări va fi o creștere nelimitată. Iată cum teoria nimicului sau logica trivalentă este respectată chiar acum.

Al treilea punct se referă la utilizarea de cuvinte de vibrații înalte, peste 200, peste curaj. De dorit este ca acele cuvinte pe care le folosești în comunicarea ta să fie la nivelul realității pe care dorești să o construiești. De exemplu, dacă eu doresc să creez o realitate de nivelul unicității, normal că în limbajul meu vor fi prezente cuvinte de tipul: unic, original, de necopiat, esențial. Toate cuvintele din această carte au fost selectate din dicționar prin faptul că ele se asociază cu nivelul unicității. Realitățile pe care eu le creez prin limbajul meu, chiar acum, sunt marcate de cuvinte selectate în timp

real dintr-un dicționar imens, pe bază de vibrație. Este necesar ca ele să aparțină vibrației la care eu doresc să creez realitatea. Dacă eu creez o realitate de nivelul unicității, la 255, voi crea selectiv cuvinte și propoziții din dicționarul limbii române pe care să le plasez în mod coerent, în așa fel încât să descriu unicitatea oamenilor și capacitatea lor de a-și îndeplini propriile instanțe, de a onora libertatea celorlalți, a lor și a lumii în care trăiesc.

Dacă mergem în realitate și dorim să cauzăm energia unității, să unificăm un grup de oameni sigur nu va funcționa cu cuvinte sub 200: *„nu puteți, nu aveți cum, ce rost are să vă unificați, ne oprim”, „de ce nu faceți asta împreună, ia băgați-vă, dacă nu faceți sunteți proști.”* Iată că aceste cuvinte sunt complet iresponsabile în raport cu nivelul de vibrație la care vreau să lucrez. Care este felul în care aș putea comunica? Pot integra în limbajul meu cuvinte ce generează unitatea: consens, comuniune, apartenență, contribuție, susținere, comunitate, conectare, acceptare. Deodată, limbajul meu va fi marcat de prezența unor cuvinte ce se regăsesc la acel nivel. Este aberant ca oamenii să dorească să construiască realități de acea vibrație folosind cuvinte de această vibrație. E ca și cum vrei să construiești o pâine albă din secară. Nu zic că secara nu-i bună, dar nu este albă.

Al patrulea element din impecabilitatea limbajului este legat de diferența dintre forță și putere. În momentul în care eu aduc putere în conversațiile mele, nu forță, înseamnă că ceea ce eu fac onorează viața. Degeaba creez un proiect, o

colaborare care nu onorează viața, care face rău oamenilor. Este necesar ca în proiectul meu, în tot ceea ce creez, în acea comunicare, în acea faptă, să fac o diferență pentru umanitate. Nu mă bag în altfel de proiecte. Eu însumi nu mă văd pe mine ca băgându-mă în chestii împotriva oamenilor. Niciodată. Deși unii oameni preferă sau doresc să vadă în felul acesta activitatea mea. Dar, în general, ei au în comun faptul că nu au scris nicio pagină, nu au creat niciun proiect, nu au adus doi oameni laolaltă, nu au creat nici măcar un eveniment, un retreat, o colecție de cărți, sau un curs. În general, cei care au forța de a-și exterioriza critica sunt cei care nici măcar nu au decolat, nici măcar nu au pus un obiectiv pe hârtie.

În impecabilitatea limbajului este important să fie putere și nu forță. Puterea presupune că onorează viața.

Ulterior apare capacitatea de a crea, în procesul de impecabilizare a limbajului, un context. Și anume: cine sunt eu aici? Care este felul de a fi pe care eu îl fabric din abundență și care mă va duce pe această direcție? Care este felul de a fi pe care eu îl pun în această carte și care îmi permite crearea realității pe care doresc să o creez? De exemplu, eu adaug în această carte, *Unicitatea*, trei feluri de a fi: disciplina, prezența și iubirea. Aceste trei lucruri îmi dau șansa, fiind în abundență, chiar acum, în spațiul meu, îmi dau șansa să construiesc către ceea ce vreau să construiesc.

Iar acesta este punctul următor al impecabilității limbajului, și anume: intențiile pe care vreau să le îndeplinesc.

Cine voi deveni eu ca urmare a scrierii acestei cărți, de exemplu? După cum este și titlul, este vorba despre *Unicitate*. Voi dobândi unicitate plus continuitate, pentru că voi avea ușa deschisă către următorul nivel, următoarea carte.

Și ultimul pas, bineînțeles, este cum mă voi simți pe durata acestui proces. Iată că, în procesul de față, este evident că voi simți pasiune, joacă și, bineînțeles, împlinire. Mă simt împlinit, mă simt pasionat, mă simt jucăuș, simt că fac lucrurile exact așa cum îmi doresc. Mă simt 100% aici, nu vreau să fiu în niciun alt loc decât aici. Poate să fie și sfârșitul lumii în afară, această carte se va finaliza azi.

Deci iată cum creația în 5D, care este exact pasul la care suntem acum din impecabilitatea limbajului, conține trei mari direcții:

1. Care sunt felurile de a fi pe care eu deja le conțin?
2. Care este felul de a fi destinație pe care vreau să-l obțin?
3. Care sunt emoțiile mele de până acolo?

Aceștia sunt pași din impecabilitatea limbajului. Când un om devine prezent la toți, în fiecare silabă a comunicării sale, deodată va deveni interesat, direct și complet, de a-și declara intențiile. De ce nu-și declară oamenii intențiile? Pentru că, la punctele următoare, au scopuri de diminuare. Fără nicio excepție, când un om nu-și declară intențiile, stă ascuns. Acel om viciază pasul 2, 3 și 4. Adică, fie ceea ce lucrează acolo în el este că diminuează una din părți, fie cuvintele pe care le folosește sunt iresponsabile și de vibrație

joasă, de unde denotă și intențiile sale ascunse, fie folosește forță și nu putere, fie nu a făcut o creație în 5D, adică se confundă cu propriul corp și nu cu intențiile sale. Aceasta este impecabilitatea limbajului.

Libertatea de a-ți schimba direcția oricând

În momentul în care o persoană își asumă libertatea, poate, cu ușurință, să-și modifice traiectoria ori de câte ori selectează. Libertatea apare ca urmare a responsabilității: aleg și mă implic în ceea ce aleg. Dacă nu mai aleg, mai are rost să mă implic? Nu mai are rost.

Așadar, în momentul în care o persoană nu dorește să mai aleagă o anumită situație din viața sa, este natural să dispară și implicarea. Dacă ar rămâne implicat fără alegere, atunci ar intra în burnout, s-ar consuma. Dacă ar rămâne într-o alegere fără implicare, atunci ar fi într-o situație în care ceea ce alege nu are consistență în lumea fizică.

În momentul în care omul își manifestă libertatea de a-și schimba direcția, practic el își manifestă responsabilitatea în legătură cu a-și schimba direcția. *E treaba mea să-mi schimb direcția dacă văd că lucrurile pe care eu le creez au ajuns la îndeplinirea obiectivului și îmi schimb direcția.* Când alerg un maraton, este normal să mă duc acasă după ce am încheiat, doar nu o să dorm pe pista de alergat sau în vârful muntelui. Dacă observ că ceea ce eu doresc acolo nu s-a aliniat, îmi restaurez responsabilitatea și opresc procesul.

Dacă observ că intru în presiune, că intru în burnout, dacă observ că lucrurile nu funcționează, realizez că merg într-un loc în care nu am libertate și atunci mă opresc și mă extrag. Nu mai este necesară prezența mea în acea situație, în acel business, în viața celui om. De ce? Pentru că observ că onorez niște direcții și niște valori care mă scad și atunci mă extrag, îmi permit să-mi schimb alegerea, să-mi transform promisiunile în altceva. Acesta este felul în care oamenii își pot schimba direcția în fiecare moment.

Oamenii, de cele mai multe ori, aleg să schimbe direcția fără a respecta responsabilitatea. Adică pleacă din senin, fără nicio comunicare, nu se ajustează sau pleacă incompleți. Pleacă și, deși au plecat, rămân cu conversații prezente. Alegerile lor sunt încă prezente în situațiile anterioare. Și aici sunt oamenii care se confundă cu istoria lor personală, cu trecutul lor, cu corpul lor.

Deși fizicul lor a plecat din tranzacție, mintea lor încă mai bodogănește pe acea temă. Ar fi trebuit? S-ar fi putut? Cum fac? Cum îl pun la punct? Oare ce rost mai are? Ce cuvinte se găsesc? Cum se remediază? Habar nu am. Aștept, poate apare din partea cealaltă, vedem ce o să iasă. A părăsit contextul, dar, fără a fi responsabil, cauzează suferințe.

Cum îți creezi un stil de viață care reflectă unicitatea ta?

Pentru asta există câțiva pași. Primul pas este ca eu, permanent, să fiu prezent la intențiile mele, să le onorez, în

timp ce îmi onorez nu numai libertatea mea, dar și obiectivele pe care le am.

Având în vedere că unicitatea apare la intersecția dintre integritate și responsabilitate, deodată devine evident cum este necesar să fii ca să fii împlinit, adică să am succes cu realitatea fizică, să transform pragmatic viața din jurul meu, dar, totodată, să mă simt și liber în acest proces, adică pasiune și libertate.

Deci, pentru a putea să mă simt în unicitate, este necesar ca acțiunile mele să fie declarate, să am șansa să le înfăptuiesc pe baza declarațiilor și a promisiunilor și, mai mult, să fie treaba mea să mă implic în ceea ce aleg și eu să fii cel care le-a ales.

Degeaba fac o promisiune pentru ceva ce altcineva mi-a cerut. Acolo nu am cum să manifest responsabilitatea. Când cineva îmi cere să promit ceva, în momentul acela eu nu am cum să fii responsabil. Este necesar ca eu să cuplez, să aleg eu acea promisiune mai întâi. Și se întâmplă de multe ori ca o persoană să-mi ceară să-i promit ceva. Nu promit decât după ce am internalizat acel lucru și am putut să aleg. *Aleg să transform realitatea mea pe baza a ceea ce tu mi-ai cerut. Și, prin urmare, voi livra și mă voi implica în acel lucru.*

În momentul în care se schimbă promisiunea din partea cealaltă, iar aici nu a fost livrată o nouă declarație, o nouă intenție se prăbușește întreaga structură. Deci, aceste lucruri funcționează doar într-o lume de oameni integri. Într-

o lume de oameni fără cuvânt, se prăbușește foarte, foarte curând, căci nu poate fi susținută prin fapt.

A fi unic egal a fi la fel cu ceilalți

Cea mai mare parte dintre oameni percep unicitatea ca pe o formă de dominare a semenilor printr-un aer de superioritate: *eu sunt unic, eu nu sunt ca tine*. Și acest tip de insultă reduce, deodată, unicitatea la aroganță, invidie sau răzvrătire.

În momentul în care o persoană înțelege că noi suntem la fel de unici ca oricine altcineva, iar a fi unic înseamnă a alocă timp, efort, resurse și acțiune către propriile tale obiective, în timp ce respectă ceea ce alții au de făcut, deodată acel om poate accesa această formă de unicitate. Însă, atunci când noi restrângem libertatea celorlalți de a fi unici în propriile aspecte, în propriile obiective și intenții, în propriile destinații, nu se poate spune că suntem unici, ci că suntem dominatori. Practic, unicitatea devine nevoia de a avea supremație, de a-i elimina pe toți ceilalți din context, de a pretinde că dorințele, visurile și nevoile celorlalți sunt mai puțin relevante, *ale mele trebuie să fie îndeplinite acum* și, bineînțeles, de a crea context în care ceilalți sunt restrânși din a fi cine sunt.

Așadar, pentru a fi unic și, în același timp, egal cu ceilalți, este necesar să permitem celorlalți traseele pe care ei le aleg. Și este ok, căci dacă ei au ales în felul acesta,

înseamnă că asta le oferă lor libertate. Întrebarea este: *este libertatea înțeleasă ca fiind la intersecția dintre ceea ce am ales și lucrurile în care m-am implicat sau mă implic în lucruri care mă scad de la o zi la alta?*

În momentul în care oamenii devin responsabili, este treaba lor să trăiască o viață împlinitoare. Ei devin atenți și la pulsul vieții în care se retrag. Este viața respectivă mai mică? Le cauzează pierderi de vitalitate sau de putere, singurătate, depresii? Dacă da, este timpul să realegi. E timpul să te întorci, să te implici în alegerea ta.

Discutam într-unul dintre capitolele *Responsabilității în spațiul personal* că avem două șanse de a cauza realitatea din jurul nostru. Unu: evoluăm la nivelul la care putem genera acea realitate sau doi: ne resemnăm la nivelul la care ne mulțumim cu ce merităm. Oamenii se află permanent între aceste două alegeri. Mă ridic, ca om, la nivelul de intenționalitate și putere la care se află realitatea pe care o visez: abundență, putere, inspirație, coerență, flow, carismă? Sau mă resemnez și zic: „*nu are rost, nu vreau și nu mă implic, așadar îmi reduc din mofturi.*”

Permanent, oamenii se află între una dintre acestea două. De ce aleg ei? E libertatea lor. Acum este important de descoperit dacă ceea ce aleg ei a fost libertate. În funcție de răspuns, când se alege resemnarea, posibil să nu fie aleasă libertatea.

Libertatea interioară este esențială pentru exprimarea unicității?

Unicitatea apare ca urmare a faptului că omul își dă șansa nu numai să se interiorizeze și să descopere feluri de a fi pe care le creează, dar, mai mult, are puterea de a le onora, puterea de a le face să se întâmple. Ce este magic aici este că acest lucru se întâmplă pe toate planurile deodată. Nu numai că eu îmi urmez acest traseu, dar permit oamenilor din jurul meu să își urmeze acest traseu. A fi îngăduitor, a fi în acceptare, a fi permisiv cu oamenii din jurul nostru în legătură cu aceste procese îmi dă șansa de a crea echilibru.

Un loc în care doar tu îți permiți să-ți manifesti unicitatea, iar restul oamenilor sunt inhibați nu se numește mediu de unicitate. Se numește mediu dictatorial. Un mediu în care toți ceilalți au libertatea de a fi unici, însă tu nu o ai, nu este mediu de unicitate. Acela este un mediu de suprimare, este un mediu în care se încurajează dominarea. Este necesar ca aceste coordonate să fie regăsite pe toate direcțiile teoriei nimicului. Eu sunt unicitate, tu ai libertatea să fii cum vrei, iar lumea în care noi dansăm hora are dreptul de a fi exact așa cum dorește.

Cum să îți manifesti unicitatea fără să te izolezi?

A te izola nu este un lucru negativ. În momentul în care ești complet cu intenția de a te izola te bucuri de izolare cu

zâmbetul pe buze. Sunt numeroase luni din an în care eu mă retrag la o cabană în munți și stau liniștit acolo, în izolarea aia totală, bucurându-mă de sunetul râului, seninul cerului, de ploaie, de dat la coasă, de muncă și efort fizic.

Însă a te izola într-un mod iresponsabil sau lipsit de integritate, oricare din componentele unicității le-am dat la o parte, presupune că omul respectiv fie este izolat împotriva voinței sale și atunci se numește detenție, fie este izolat pe baza faptului că generează conversații interioare ca urmare a procesului. Adică și-a dat cuvântul pentru libertate și conectare, dar ceea ce a făcut de fapt a fost izolare. Și acolo iar apare suferința. În momentul în care noi alegem izolarea, este bine să fim atenți ca acea izolare să fie în acord cu responsabilitatea și integritatea.

Cum știm că este?

1) Este o alegere a mea, prin urmare, este în agendă.

2) Mi-am dat cuvântul, prin urmare, are o dată.

3) Voi încheia acel context, prin urmare, are o dată la care se încheie.

Deci izolarea, dacă este în agendă, dacă are un început și un final și este asumată, atunci mă bucur de fiecare secundă. Însă, dacă nu respect acești parametri, înseamnă că fie sunt în detenție, izolat împotriva voinței mele, fie nu este ceea ce mi-am propus să fac, am ajuns acolo din greșeală, am călcat în străchini într-o relație și m-am trezit singur sau într-un business și m-am trezit că l-am distrus. Iată cum în niciuna dintre variante izolarea nu funcționează.

Așadar, pentru a putea să manifesti izolare lipsită de conversații interioare, este necesar să o programezi în agendă, să o alegi tu să existe, să-ți dai cuvântul pentru un început și pentru un final și să onorezi fiecare pas cu bucuria izolării, să-i înțelegi rostul. *Mă izolez pentru a internaliza, mă izolez pentru a mă reface, mă izolez pentru a mă conecta cu natura, mă izolez pentru a crea ceva.* Noi suntem izolați de restul lumii acum. Noi nu suntem în suferință. Suntem izolați de restul lumii într-un proces și nu suferim în legătură cu asta. De ce? Pentru că toți pașii anteriori au fost îndepliniți.

Capitolul 6. Conexiunile umane din spațiul unicității

Unul dintre cele mai frumoase lucruri care se întâmplă atunci când oamenii ajung la nivelul unicității este că se creează un mediu exponențial pentru nivelul de creativitate al acelor oameni. Acei oameni se regăsesc și au capacitatea de a crea în comun conexiuni de calitate, eforturi unificate, dar și forme de creativitate care se aplică la contexte largi, colective. Despre asta este capitolul acesta.

Conștient de unicitatea ta, dezvoltă respectul de sine

Oamenii deveniți conștienți de faptul că sunt unici, de puterea lor de a-și manifesta libertatea pe direcțiile responsabilității și integrității, de a se ține de cuvânt pentru ceea ce contează pentru ei, în timp ce permit altora să facă același lucru în propria lor viață, acești oameni au capacitatea de a-și selecta în viața lor obiective extraordinare, de a le implementa prin acțiune, de a se bucura de rezultatele obținute și, ulterior, de a dezvolta abundența.

Aceasta este dovada cea mai bună a respectului de sine: să trăiești la un nivel de trai pe care tu l-ai ales și tu l-ai cauzat. Oricine care este în absența acestor factori, acestei

unicități, fie trăiesc nesustenabil, cheltuind mai mult decât abundența pe care o au, neputând susține realitatea în care trăiesc, îndatorându-se, fie sunt în dilema opusă, în care nu au resursele pentru a întreține stilul de viață la care vor să fie.

În orice caz, atunci când un om creează echilibru între aceste valori, și anume, alege, se implică, execută și trăiește pasiunea și împlinirea respectivă, deodată ajunge în abundență. Omul care trăiește în abundență are capacitatea de a-și finanța stilul de viață la care dorește să fie și, în felul acesta, el are permanent saltul de respect de sine. Se hrănește cu ce dorește, socializează cu cine vrea, investește în ce vrea și poate să construiască permanent obiectivele pe care le dorește.

Dacă ne uităm la toți oamenii care nu au respect de sine, ei nu îl au nu din cauza faptului că nu pot consuma ceea ce doresc, că nu pot să cumpere bunurile pe care le doresc sau că nu pot să-și ocupe viața cu activitățile pe care le doresc, ci ei sunt acolo pentru că nu pot să-și țină cuvântul pentru ceea ce visează. Atât. Singurul lucru care se întâmplă la oamenii care nu au respect de sine este că degeaba își dau cuvântul pentru acest stil de viață, pentru că nu se vor ridica să facă pasul de a-l îndeplini. Integritatea și responsabilitatea, odată scoase din acest stil de viață, interzic accesul la abundență, iar omul respectiv nu are cum să dezvolte respect de sine, pentru că nu se poate finanța să construiască viața la care visează. Va trebui să facă diferite compromisuri, care

Îl pun în situații în care respectul de sine se va prăbuși și mai mult.

Așadar, în momentul în care omul se ghidează după: *îmi aleg, mă implic, zic și fac, trăiesc împlinire, pasiune și libertate, prin urmare unicitate și abundență*, normal că se respectă. *Orice vreau este realizabil. Orice visez pot obține.* Pentru mine, orice lucru din viața mea este la distanță de o promisiune. Orice vreau este la distanță de o promisiune. De ce? Pentru că știu că o voi îndeplini, știu că o voi face. Trebuie să fiu foarte grijuliu cu promisiunile mele.

Cum să creezi conexiuni bazate pe unicitate, nu pe compromis?

Exact ceea ce vorbeam la subpunctul anterior. În momentul în care creezi unicitate, ceilalți oameni vor avea libertatea de a fi cine vor ei să fie și, în felul acesta, se dezactivează premisele pentru un compromis. Cea mai bună cale să descurajezi compromisul să se întâmple este să oferi libertate celorlalți să facă ceea ce îi reprezintă. Iar omul respectiv își va regăsi accesul sau apartenența la nivelul de energie din piramidă la care, cu adevărat, viața lui poate fi susținută de cuvânt.

Vrei să afli nivelul la care o persoană se află în propria lui viață, nivelul de integritate? Uită-te la acțiunile lui și vezi cum face, ce spune și ce livrează, ce alege și în ce se implică. Și, deodată, exemplul realității este atât de grăitor încât va fi

evident unde este locul omului respectiv. Nu o să studiem toate cazurile, dar, în general, o persoană care nu poate implementa ceea ce a promis și nu se implică în ceea ce a ales, va încheia compromisuri prin care să atenueze lipsa de performanță din viața sa. Fie va crea compromisuri pe direcția banilor, fie compromisuri pe direcția performanței.

Sunt persoane care merg și creează compromisuri pe direcția performanței. De exemplu, angajatorul închide ochii la faptul că angajatul nu livrează performanță și face o treabă de doi lei la birou, în schimbul faptului că este ridicat în slăvi. Cum vei ști că acești oameni sunt în stare de compromis? Vor veni cu propuneri dubioase de fiecare dată. Din zona *„te văd ca pe un Dumnezeu, ești acolo sus, ești mentorul meu, tu îmi zici ce să fac, iar eu fac orice.”* Când vin propuneri de genul acesta, stai liniștit: urmează un compromis.

Într-un mediu în care se oferă libertate, aceste lucruri sunt identificate natural și fie demontate, fie acceptate autentic, cauzând omului respectiv fie să își pună la punct stilul de viață, gândirea și să evolueze, iar atunci îi va fi permisă creșterea la nivelul respectiv de unicitate, fie respingerea aceluia context. În oricare dintre cele două cazuri, se vor regăsi ambele situații, fie manifestarea de unicitate, fie compromisul.

Conștient de unicitatea celorlalți, dezvoltă conectare

Un om se poate conecta nelimitat, din respect și frumusețe, cu oamenii din jurul său atunci când este conștient că nu numai el este în unicitate, ci și ceilalți sunt și au, la rândul lor, ceea ce merită și ceea ce au creat în viața lor. Așadar, asistând cu respect la felul în care un om alege să-și construiască sau să-și distrugă viața este, de fapt, o formă de a-l lăsa să-și manifeste libertatea și să-și manifeste nivelul de unicitate la care este.

A nu interfera, așa cum s-a stabilit la neutralitate, nu este un act de nepăsare. Este un act de detașare. Detașare înseamnă că înțelegi că are nevoie să descopere niște lecții în viața sa și te retragi, așteptând, cu răbdare, respect, iubire și compasiune să-și dea seama cine este și unde se duce dacă continuă pe acel traseu. În momentul în care omul alege să se implice și îl duce pe acel om cu de-a sila la nivelul la care pretinde că ar trebui să fie, toate astea se vor realiza prin costul celui care nu a respectat libertatea celui alt de a fi acolo unde este.

Așadar, dacă vrem să creăm o conectare de calitate, este necesar să respectăm libertatea celui alt chiar și atunci când face tantrumuri, chiar și atunci când se îndepărtează, chiar și atunci când nu mai revine niciodată. Este necesar să-i lăsăm timpul să-și învețe lecția. Cine nu face așa, o face pe propria sa cheltuială și va fi, probabil, tras după celălalt în lumea în care este invitat.

Dar semnul cel mai bun de respect și de acordare de libertate față de semenii noștri este de a-i propune o dată sau de două ori: *hej, sunt aici să te susțin, îți sunt alături, pot să-ți fiu în vreun fel în sprijinul tău?* Și dacă acea persoană refuză domină, insistă, manipulează sau diminuează, atunci este clară manifestarea intenției, atât la nivel de impecabilitate a limbajului, cât și la nivel de vibrații, cât și la nivel de folosire a forței, nu a puterii, cât și la nivel de creație absentă în 5D. Deodată, omul respectiv și-a declarat nivelul. Ce spune el? *Lasă-mă să cad.* Cel mai bun lucru de făcut atunci este să-i acorzi timpul necesar și numărul de corpuri necesare să-și descopere viața. Interferarea cu acel lucru este un act de abuz și nu folosește nimănui.

Cum să elimini relațiile care îți limitează unicitatea?

Venind din partea cealaltă, că tot vorbeam despre a limita din direcția noastră către ceilalți, în momentul în care te trezești în spații în care unicitatea ta este limitată, înseamnă că tu, acolo, ai încheiat sau ești pe cale să dai palma pentru un contract de compromis.

Contractul de compromis înseamnă: *eu închid ochii la faptul că dominați și îmi restrângeți libertatea și voi închideți ochii la faptul că eu vă ridic în slăvi pentru anumite beneficii.* Iată cum, la baza fiecărui context în care lipsește libertatea, putem descoperi compromisul și resursele, felurile de a fi sau nivelul de vitalitate, care sunt compensate prin diferite acțiuni,

prin diferite contracte. În momentul în care permitem să fim în locuri în care să fim dominați, de fapt, asta va avea ca urmare imediată scăderea respectului de sine.

Când un om persistă într-un spațiu în care nu este recunoscut, văzut, iubit, respectat, nu este primit, își scade respectul de sine. Un om care este pe traseul puterii personale, ca să nu mai spun un avatar, va sesiza imediat aceste lucruri, va da una, două, trei șanse și apoi se va retrage, lăsând în urmă acel om sau acea comunitate, acel business, acel colectiv.

Este necesar să ne observăm: dacă ni se întâmplă așa ceva, suntem la sursa contextului și avem ceva de spus în legătură cu asta. De ce mi-am dorit să mă supun? De ce mi-am dorit să las să fiu dominat? Poate să observi calitatea omului respectiv. Dacă este un om intențional ca mine, cu siguranță că a avut un plan. Probabil că vreau să văd caracterul acelui om și să văd nivelul de dominare până la care se duce. În schimb, dacă este un om inconștient, va descoperi aceste lucruri prin simptomele ce apar ulterior, și anume: lipsă de vitalitate, lipsă de putere, picaj în respectul de sine, lipsă de resurse și așa mai departe.

Indiferent că omul respectiv este conștient sau inconștient, poate descoperi prin propria sa metodologie contextul în care se află. Din punctul meu de vedere, mie îmi place să fiu în contexte create de mine. De multe ori creez naivitate pentru a vedea calibrul oamenilor cu care mă însoțesc. De multe ori creez supunere pentru a vedea cum își

exercită puterea. De multe ori creez dărnicie pentru a vedea dacă lăcomia este prezentă. De multe ori creez singurătate ca să văd dacă inițiativa este prezentă. În felul acesta, descopăr la un cost minim calitatea oamenilor din jurul meu. Chiar și dacă creez energii joase, ele fiind create inocent, fiind create cu putere și autenticitate, îmi permit să nu absorb impactul energetic al acelui proces și el va fi facturat către contrapartidă, către persoana din partea cealaltă.

Cum știi nivelul lui?

Lansând invitații la un joc de vibrație înaltă, venind dintr-un nivel de curățenie, intenționalitate, dintr-o impecabilitate a limbajului și a acțiunilor foarte înaltă, las acelui om ocazia să se dezvăluie prin calitatea acțiunilor, rezultatelor, a comunicării și a intențiilor. Practic, omul se descoperă singur. Oamenii nu se pot preface că au un nivel mai înalt de vitalitate decât acela la care se află. Vitalitatea nu poate fi prefăcută. Un om nu se poate preface că are energie. Practic, omul respectiv își va dezvălui adevăratul nivel. Și adevăratul nivel este, probabil, prefăcător.

Puterea de a rămâne loial unicității tale în orice interacțiune

Singurul mare act de putere pe care putem să-l creăm în momentul în care abordăm unicitatea, inclusiv în tranșarea

conflictelor, a propunerilor de compromis, a situațiilor tensionate, este de a reveni la propriile noastre intenții.

Dacă dorim să fim facturați, să sponsorizăm acea pierdere de energie din propria noastră aură, din propriul nostru univers, cu siguranță putem intra în această luptă și să ne combatem unul pe celălalt. Însă, dacă avem respect și dorim să protejăm zestrea energetică a celui nivel, întotdeauna ne vom reanunța, redeclara propriile intenții. Orice ar spune celălalt, în momentul în care ne reiterăm propriile intenții, factura se întoarce la persoana care a propus, a stârnit sau a semnat compromisul.

De exemplu: a venit zilele trecute o persoană la mine să îmi spună că ceea ce fac eu, acțiunile mele nu au corespuns cu așteptările ei. Persoana respectivă mi-a spus că s-ar fi așteptat ca eu să o pun într-o anumită funcție, într-o anumită postură, în compania mea. În momentul acela, mi-am reanunțat intențiile. *Intențiile mele, în legătură cu această poziție din compania mea, sunt să pun acolo un om care îi poate ghida pe ceilalți, să creez un mediu în care oamenii să crească și să genereze, în lume, leadership.* S-a oprit. A înțeles, s-a lăsat facturată și a plecat. S-a dus într-un nou context. Ceea ce înseamnă că, în momentul în care eu nu mă implic în subvenționarea picajelor energetice ale oamenilor din jurul meu, de fapt le respect libertatea de a alege să fure. În schimb, nu mă las furat. Universul facturează instantaneu energia respectivă înapoi către cel care a inițiat contextul, iar eu rămân cu claritate asupra motivelor pentru care sunt pe

această planetă, în unicitatea mea. *Accept ca tu să mergi la furat. Nicio problemă. Însă eu, iată, despre asta este viața mea, despre leadership, despre putere, despre iubire și atenție față de oameni.* Acel lucru a tranșat, în zece secunde, conflictul respectiv.

Cum contribuie unicitatea ta la grupuri și comunități?

În momentul în care mergem în grupuri și comunități și suntem în unicitate, adică ne dăm voie să ne exprimăm liber, înțelegând că ceea ce avem de exprimat este primit la masa respectivă, știm că suntem piesa de puzzle potrivită pentru acel loc. Când ajungem la acea masă, nu numai că ne regăsim locul, intrând ca o piesă de puzzle în acel spațiu, dar știm și că acel context, din moment ce am ajuns și locul era desenat pentru noi, ne vrea. Suntem mănușă în acea locație, în intențiile, acțiunile și obiectivele ei. În momentul în care facem asta, regăsindu-ne, deodată vom simți că avem de dat, că suntem văzuți, că ceea ce facem contează, că suntem primiți și, mai mult, că aparținem.

Așadar, un om în unicitate va fi mereu, conform proverbului, omul potrivit la locul potrivit. De ce? Pentru că el vine din puterea de a-și manifesta intențiile, de a lăsa libertate celorlalți să și le manifeste pe ale lor, de a-și da consensul pentru intențiile mai mari, atunci când este vorba de un grup, de o comunitate, de a lăsa să se întâmple intențiile generalizate și, totodată, de a fi el însuși în misiunea lui.

Îmi doresc să exprim ceea ce sunt, ceea ce fac, ceea ce pot și, iată, mă simt parte din acest lucru. Mă voi implica acolo ca un om de cuvânt și un om responsabil. Acești oameni au permanent loc oriunde merg, la orice masă, pentru orice masă, din orice loc, din orice univers. Există un loc rezervat pentru un astfel de om. Permanent. Este lăsat liber, în caz că apare. Eu, oriunde m-aș duce, mă așteaptă întotdeauna o masă, un scaun, la loc de cinste. Pentru că... unicitatea.

Renunțarea la comparație. Fiecare are un drum unic

Comparația este folosită cel mai des pentru a submina, pentru a întrerupe unicitatea cuiva. Ea are rolul de a genera, în ceilalți, un nivel de conformare cu oamenii care îndeplinesc cel mai mult așteptările. Rareori ne comparăm cu cineva în legătură cu care nu vrem să avem dreptate: *„Parcă văd că n-ajungi ca ăla.”* Întotdeauna comparăm cu oameni în legătură cu care vrem să avem dreptate: *„Vreau să am dreptate că o să ajungi inginer, ca vecinul. Sau ca fratele.” „Iar dacă nu ai să faci facultate, o să ajungi măturător de stradă, ca celălalt.”*

Și iată cum comparația nici măcar nu are legătură cu a fi bine sau rău, ci are legătură cu cea mai mare nevoie și cu elementul central al importanței de sine: a avea dreptate. Comparația nici măcar nu este selectată pe criterii de moralitate sau corectitudine. Comparația se bazează întotdeauna pe nevoile ego-ului, pe nevoia de a avea dreptate. Deci, dacă o persoană aduce comparație în limbajul

său, în lipsa de impecabilitate a limbajului său, atunci înseamnă că acea persoană se află în ego, în importanța de sine, și anume la primul punct: „*Am dreptate. Ai să vezi tu că am dreptate. Ai să vezi tu ce se întâmplă.*” Fie că este de bine, fie că este de rău, nu contează, este o formă de validare a propriilor credințe. Este o formă de identificare cu propriul corp, cu propriile traume, cu propriul trecut. Nu mai este despre acel om care poate fi liber. Nu este nici măcar despre cel cu care se face comparația, ci este despre cel care are nevoie să aibă dreptate pentru a-și confirma ego-ul.

Pentru a trece dincolo de comparație, este necesar să oferim unicitate. *Unicitatea* înseamnă ca acea persoană să aibă libertatea să își aleagă traseul unic, cu bune, cu rele, pe care și l-a ales. Dacă acea persoană își manifestă libertatea pe o altă direcție decât a noastră, fie că este comunitate, iubire, relație, business, de ce am interfera?

Ieri îmi trimite mesaj o persoană omniprezentă în cursurile Createrra și îmi spune: „*Am hotărât și am ales să plec din această comunitate, pentru că nu mă mai regăsesc în acest moment și vreau să mă opresc din a fi aici. Îți urez la revedere și îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai dat.*” I-am spus, „*Cu drag, să ai mult succes oriunde mergi.*” Puteam să intru în comparații, puteam să intru în dominare, puteam să intru în regrete, puteam să intru în orice. Însă i-am spus „*Vaya con Dios. Du-te în lume și fă ce faci tu mai frumos.*” I-am spus „*mulțumesc*” și i-am urat drum bun. Asta manifestă unicitate, încrederea că drumurile noastre s-au despărțit, că am mers

împreună cât a fost nevoie și că este timpul să se ducă în lumea ei. M-a lăsat pe mine cu putere, a transmis putere din partea cealaltă și a creat o lume plină cu putere, în care oamenii nu sunt atașați unii de ceilalți. *Unicitate*.

Ce face comparația în sufletul omului?

Comparația inhibă unicitatea. Ea creează, în sufletul omului respectiv, o pedeapsă pentru a fi liber și o constrângere de a fi parte din turmă. Dacă faci parte din turmă, atunci ești iubibil, acceptabil și vei fi parte din beneficiile acestui context, fie că este relație, business sau orice altceva. Dar dacă calci pe bec, adică nu faci cum ți s-a spus, cum am zis eu sau cum este întruchipat în exteriorul nostru, în valori externe, atunci îți vei pierde cu siguranță beneficiile.

Deci, comparația inhibă unicitatea prin restrângerea libertății. Însă o persoană care acceptă să i se restrângă libertatea, oricum nu știe ce a fost aia de i s-a restrâns. Adică o persoană care nu poate detecta că libertatea este constrânsă și nu generează nicio reacție la faptul că s-a trecut pragul de libertate, dincolo de care granița este încălcată, era iresponsabilă oricum. Pentru că nu sesizează scăderea sau amplificarea libertății, este o persoană lipsită de responsabilitate. Nu se implică în ceea ce alege; alege, dar nu se implică. Asta denotă că, oricum, persoana respectivă nu avea ce căuta într-un context de o asemenea anvergură.

În copilărie, în generația în care eu am crescut, părinții aveau obiceiul să ne compare, pe noi, copiii, cu alți copii, în intenția de a ne dezvolta mai mult, de a învăța mai bine. Cum vezi tu genul acesta de educație, adică intențiile părinților și realitatea creată după?

Unul dintre lucrurile pe care le-am declarat chiar în debutul acestei cărți este că, la momentul 2025, cea mai mare parte din omenire, probabil 99%, este în paradigma „*trebuie să faci ca să ai ca să devii*”. Trebuie să faci facultate ca să ai o diplomă și ca să fii iubit și apreciat. Trebuie să faci nuntă ca să ai familie și ca să fii demn. Trebuie să faci o casă ca să ai unde sta și să fii stabil.

Oamenii au fost învățați că ceea ce doresc se regăsește în lume după eforturi de a străbate viața și de a face lucruri, chiar cu de-a sila. Această paradigmă încă mai este prezentă. Și, în cea mai bună intenție, oamenii au dat din ce au avut. După cum ai observat și tu, intenția lor a fost să te crească. Intenția lor nu a fost însă de a cauza un nivel înalt de spiritualitate sau de conștientizare. Intenția a fost de a fi într-o turmă care acționează la fel, în direcția cu cele mai mari șanse de supraviețuire.

Să fii în rând cu lumea

Într-o lume de genul acesta, unde ai o casă ca lumea, ai o familie ca lumea, te îmbraci ca lumea, ai un job ca lumea, arăți ca lumea, vorbești ca lumea, când mai este timp, într-o lume „*ca lumea*” să fii tu însuși? Niciodată. Pentru că, fiind „*ca lumea*”, ești absorbit în turmă.

Iată cum această lume nu a fost creată pentru unicitate, ci a fost creată pentru supraviețuire. Nu a fost creată pentru abundență, ci pentru găști de sărăcie. Pentru găști care împărțeau aceleași elemente centrale, care guvernează banda de jos a muncii, respectiv banda superioară a victimizării, adică oameni care se plâng de aceleași lucruri, oameni care au aceleași nevoi, aceleași dureri, oameni care au tras tare, care s-au sacrificat.

Iată cum, deja, impecabilitatea limbajului definește, prin cuvintele pe care le selectezi din DEX, trăsături ale acelor epoci. Ei bine, imaginează-ți că oamenii au ocazia să identifice că asta li se întâmplă și să devină prezenți la faptul că ceea ce am făcut nu a fost niciodată garantul a ceea ce simțim. Eu am construit o casă, o am și ceea ce am observat este că nu mi-a garantat fericirea. Am construit un business, mai multe businessuri chiar, dar nu pot să zic că asta mi-a cauzat instantaneu împlinirea. Am construit relații, le-am avut, dar nu pot să zic că asta mi-a cauzat starea de iubire. În momentul acela am realizat că rețeta asta nu funcționează, că am o rețetă de pâine, dar din 3-4 ori pâinea iese arsă și

doar o dată iese cât de cât crescută, dar nu tocmai gustoasă, am înțeles că, pe undeva, rețeta aceea nu funcționează.

Și m-am întrebat: de ce? Prima întrebare a fost: unde-i drojdia care crește pâinea? Că toți îmi spuneau că drojdia este la magazin. Nu era acolo. Drojdia este aici. Ceea ce este în sufletul meu este ceea ce crește pâinea, și anume, *energiile interioare pe care le pun*.

În acțiunile mele se reflectă ceea ce am pus. Acțiunile mele denotă determinarea. Am văzut oameni care acționau către ceea ce voiau în lehamite și, tot drumul, se victimizau. Dar apoi am observat că, dacă eu acționez din determinare, am șanse mult mai mari să reușesc. Apoi am observat oameni care iau inițiativa. Și mi-am dat seama că cea mai mare șansă să îmi îndeplinesc visul este să iau inițiativa.

Observ oameni, chiar și acum, care așteaptă ca ceilalți să ia inițiativa: „*Dacă nu iei inițiativa, nu ne mai vedem niciodată.*” Minunat. Înțeleg nivelul de evoluție al acelor oameni și realizez nivelul pe care îl reprezintă. Asta nu înseamnă că este necesar ca eu să îmi asum acele realități.

Ceea ce eu îmi asum este că sunt, fac și apoi am. Procesul de fabricație este necesar să fie pus în ordinea firească. Conform legii integrității, lumea interioară se transmite, prin acțiuni, în lumea exterioară. Adică tot ceea ce este acum aici a apărut ca urmare a intenției mele. Inclusiv această cămașă cumpărată ieri, pe care am ales-o special ca azi să fiu, în această conversație, cu o cămașă nouă. Am ales-o gândindu-mă la această carte. Inclusiv procesul de

cumpărare este intenția mea. Acea siglă, aceste pahare, discuțiile despre integritate, totul este intențional. Mai mult sau mai puțin conștient, însă întotdeauna intențional.

Cum atragi parteneri și prieteni aliniați cu unicitatea ta?

Prin oferta crescută de libertate. În momentul în care eu îmi doresc să mă simt liber, să pot fi lăsat să fac ceea ce mă reprezintă și să îmi trăiesc unicitatea, precum și onorarea responsabilă a promisiunilor mele, este necesar să fac același lucru și cu celălalt.

Dacă eu intervin în procesul lui de autodistrugere și afirm că *„nu așa ar trebui să faci, trebuie să faci cum zic eu”*, în primul rând, el nu va fi înțeleș. Dacă un om se autodistruge, este clar că diferența de nivel este imensă. De ce aș petrece timpul cu o astfel de persoană? În al doilea rând, dacă aș interveni ar însemna să subvenționez eu întreaga factură a evoluției. Și nu mă refer doar financiar, deși finanțele sunt și ele incluse pe masă. De ce aș finanța, la nivel energetic, acest *gap* de evoluție care ar putea să însemne o viață întreagă? Nu voi semna acest contract. Acea persoană va avea libertate totală să facă după cum îi priește, la nivelul la care dorește să trăiască.

Atunci când acordăm libertate celor din viața noastră să-și manifeste unicitatea prin direcțiile pe care le aleg, noi oferim cea mai mare șansa ca toată lumea să fie bine. Ori de câte ori subvenționezi o persoană să întrețină un nivel

artificial de evoluție, îi faci un rău. Creezi o iluzie că acea persoană este, cu adevărat, la acel nivel și stimulezi și mai mult iresponsabilitatea în sufletul acelui om, ca și cum acea viață ar fi viața de zi cu zi.

Cea mai bună soluție pentru a restaura unicitatea este ca acea persoană să aibă impactul absenței tale din viața ei și să descopere unde se află, cu adevărat, pe baza propriilor abilități, nivelului de evoluție, resurselor, conexiunilor și așa mai departe. Altfel, acea persoană trăiește într-o bulă de irealitate. Se numește *gaslighting* să dai impresia unui om că se află la un anumit nivel, dar să susții acel nivel fără ca el să fie real.

Există un film în care am văzut astfel de chestii, se numește *Kung Pao*, în care o școală de arte marțiale a antrenat greșit. Pe toți i-a antrenat corect, însă pe un anumit aspirant, pe un anumit om de arte marțiale, l-a antrenat greșit. Nicio poziție nu era corectă, nicio lovitură nu era corectă, era mascota grupului. Acea persoană avea respectul de sine construit eronat, bazat pe ideea că stilul în care luptă este eficient și dă rezultate. Și, oriunde mergea, ori de câte ori lupta, lua bătaie. Și s-a dus la maestrul lui și l-a întrebat „*De ce se întâmplă asta? Eu m-am antrenat, am făcut tot ce trebuie.*” Și el îi spune adevărul „*Noi te-am antrenat pe tine în mod intenționat greșit, pentru că aveam nevoie de un motiv să rămânem aici, neputând fi serioși toată ziua. Și te-am întrebat, la un moment dat, dacă îți place să zâmbești, dacă dorești să faci asta și tu ai spus că da. Așadar, iată cum s-a ajuns aici.*”

Eu prefer să nu duc ironia la un asemenea nivel. Adică voi lăsa aceluia om libertatea de a se extrage și a se duce acolo unde poate denumi locul respectiv drept casă, indiferent de domeniul despre care discutăm: în relații romantice, business, comunități, parteneriate de afaceri.

Voi da un exemplu: o persoană a venit la mine cu o ofertă pentru a participa la unul dintre retreaturi, la o ofertă intergalactică, la un nivel de zeci de ori mai mare decât există pe piață. Iar eu i-am oferit acces la adevăr prin tăcere. A mai trecut o perioadă și a venit cu jumătate de preț. Și a mai trecut o perioadă și ieri a venit și a spus *„Reduc prețul în totalitate, accept să contribui, înțelegând nivelul meu în ceea ce faci tu.”* La asta am zis „da”. Și nici măcar n-a fost o negociere. Mi-am dorit să-și afle nivelul prin tăcere și prin faptul că nu i-am restrâns libertatea. Nu i-am refuzat prețul. Nu i-am aprobat prețul. Ci, pur și simplu, am lăsat acea persoană să-și descopere nivelul și, ulterior, negociind cu el însuși în capul lui, a ajuns la prețul real. Și anume *„Îți mulțumesc că îmi dai voie să fiu în spațiul tău. Voi participa gratuit și voi face ceea ce fac fără să percep nicio plată.”* Și asta a făcut saltul de la un cost de mii de euro la zero într-o lună și jumătate de tăcere.

Calea cea mai bună ca un om să-și afle valoarea este să-i dai libertatea de a înțelege consecințele absenței din spațiul la care aspiră. Și acolo, omul va fi confruntat cu propriul stil de viață, cu propriile resurse, cu propriul nivel de evoluție, cu propriul nivel de integritate, cu propriul nivel de

responsabilitate. Se va autodescoperi. Pot alege, în continuare, să fiu detașat și omul se va autoregla. Sau pot alege să fiu eu facturat pentru inconsecvența aceluia om, ceea ce nu se va întâmpla. N-ar avea sens, ar fi *gaslighting*. Ar presupune să-i dau iluzia că, orice nivel de performanță ar aduce pe masă, eu sunt ok. Ar însemna să dau mâna pentru un compromis. Niciodată. Astea sunt cazuri reale de business și de relație interumană.

Unicitatea ca magnet pentru conexiuni profunde

Dacă dorim conexiuni profunde și dorim să existe o chemare care să aducă laolaltă oameni care au aceste intenții, lucrul pe care îl putem cauza acolo este tocmai acela de a merge și a ne exprima din libertatea noastră. Dacă simțim să dansăm, să dansăm. Dacă simțim să tăcem, să tăcem. Dacă simțim să comunicăm, să muncim sau să nu facem nimic, să o facem. Autenticitatea noastră, puterea de a ne lăsa liberi în legătură cu ceea ce avem de făcut, cauzează un magnet în care oamenii din jur simt să facă același lucru care le prieste lor, să fie unici, în felul lor.

Dacă vrei să fii, în lumea ta, un generator de unicitate, du-te și fii tu unic acolo. A fi unic înseamnă a face ceea ce ai spus că vei face, în timp ce alegi să te implici în ceea ce faci, și să o faci indiferent de starea vremii.

Iată și un exemplu pe tema asta: am fost invitat la Revelion într-un grup de oameni și îmi era evident despre ce

este acea întâlnire. Nu am invalidat acea întâlnire. Am felicitat acea întâlnire. Însă mi-am redeclarat propriile mele intenții. Am spus *„Intenția mea este ca mâine dimineață, la primă oră, când mă trezesc într-un an nou, să aleg un semimaraton în parc, la Herăstrău.”* Oare ce oi fi făcut? Am ales să beau apă, am ales să mă culc devreme, am ales să-mi onorez corpul și sănătatea psihică. Și, a doua zi, la 8, eram în parc. Alergam 21 km în 1 ianuarie. În jurul meu, o grămadă de oameni au văzut mesajul și, până seara, ei înșiși au ieșit, au postat propriile obiective, și-au stabilit și și-au trasat propria sală, alergare, creații și ce mai aveau. Dacă vrei să stârnești o avalanșă de unicitate, declară, implică-te și fă după cum ai zis. Du lucrul până la final.

Cum să rămâi ancorat în propriile valori în orice interacțiune?

În primul rând, folosind impecabilitatea limbajului în reiterarea și redeclararea propriilor direcții. În momentul în care o persoană găsește puterea de a se reconecta cu intențiile sale, atunci când vremurile sunt tulburi, acel om redevine lucid instant *„Îmi redefinesc intenția.”* Orice ar fi, îmi redefinesc intenția, de ce sunt eu aici.

Intenția mea aici este educație spirituală gratuită pentru toată planeta. Este de a face o diferență, de a contribui la spiritualitatea umanității. Este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Iar, în contextul în care

sunt aici, acestea sunt cele trei intenții ale acestei cărți. De asta sunt aici. Orice s-ar întâmpla. Când îmi crapă buzele de sete, când mă simt obosit, când mă simt deconectat, când apare vreo judecată pe fundal, mă întorc la aceste lucruri. Îmi reiterez motivul pentru care semnez această realitate cu prezența mea fizică. Iar acest lucru îmi dă o putere imensă de a mă ține de cuvântul pe care mi l-am dat și de a mă implica, cu toată inima, în realitatea pe care aleg să o creez. Nu judec mediul exterior, ci doar îmi redefinesc intenția. Iar asta îmi dă puterea de a sta conectat permanent.

Impecabilitatea limbajului, de la A la Z. Vrei să te reconectezi cu realitatea pe care o crezi? Redeclară-te din nou și din nou și din nou, folosind impecabilitatea limbajului.

Capitolul 7. Puterea unicității în lumea profesională

În momentul în care ne implicăm în mediul economic capacitatea noastră de a crea unicitate are un impact direct asupra abundenței. Dincolo de faptul că avem acces la propria noastră libertate, putem să ne dedicăm viața pentru a crea bunuri și servicii de utilitate publică, destinate consumului în piață. Această unicitate determină crearea unor medii de business funcționale, atrage echipe unite și, totodată, echipe care manifestă, la nivel de leadership, un leadership conștient. Nu doar influent, ci un leadership prin care oamenii din echipe cresc ca urmare a prezenței în aceste echipe. Acest capitol cu asta se ocupă.

Cum să îți valorifici unicitatea în carieră și în afaceri?

În momentul în care o persoană își permite libertatea de a-și onora propriile intenții, având în vedere că deja a existat saltul de inițiativă, cât și cel de responsabilitate, cel mai des fie va crea propriul său mediu antreprenorial, fie va onora propria idee, propria direcție, fie va face parte dintr-o echipă în care se regăsește cu adevărat și care îi oferă ceea ce nu ar fi fost posibil pe cont propriu.

O persoană care participă în afaceri din perspectiva unicității va crea un spațiu lipsit de judecată, în care oamenii respectă valori și principii ce, în mod clar, generează apartenență și unitate. Totodată, oamenii vor experimenta în viața lor propria creștere ca urmare a apartenenței la această echipă. În cea mai mare parte a afacerilor, oamenii fac parte din echipe orientate către creșterea business-ului. Însă atunci când creșterea business-ului vine la pachet cu creșterea personală a celor implicați, acolo se întâmplă unicitatea în toate direcțiile.

Unul dintre lucrurile pe care le facem în Createrra este că interacționăm doar cu antreprenori. Oamenii care sunt parte din echipele Createrra au propriile business-uri, pe care le onorează, iar asta le permite, fără a cere din partea noastră exclusivitate, să creeze contracte, interacțiuni și networking și cu alte persoane, în afara propriei noastre afaceri. Aceasta înseamnă că ei primesc impulsuri către dezvoltare atât din mediul economic extern, cât și din mediul intern, crescând ca oameni, crescând companiile în care își exercită influența primită de la noi și aducând noutate în compania noastră din experiența companiilor cu care interacționează. Această unicitate permite o redistribuire a valorilor în mod uniform. Practic, suntem la curent cu tot ceea ce se întâmplă în piață. Fără a fi nevoie să ne documentăm, fără a studia o presupusă concurență, putem fi la zi, pur și simplu, prin interacțiunea cu oameni care, la rândul lor,

interacționează liber cu restul pieței. Iar acest lucru oferă o stabilitate și un spirit de echipă fenomenal.

De ce oamenii unici creează transformări în industrie?

Oamenii unici au capacitatea de a onora ceea ce reprezintă intențiile lor. Intențiile, din câte am văzut în volumele anterioare, sunt îndreptate către zona dincolo de ceea ce înseamnă confort, către noutate, către inovație.

Secretul inovației este tocmai acela de a susține oamenii să țină dincolo de ceea ce a fost stabilit ca fiind posibil. Spiritul inovativ înseamnă să poți fi neutru, să renunți, să te detașezi de ceea ce a fost deja descoperit, de ceea ce a fost deja făcut, de produsele și bunurile prezente deja în mediul economic.

Așadar, în momentul în care avem oameni care acționează din unicitate, în diferite industrii, caracterul transformațional al bunurilor și serviciilor pe care le creează devine foarte relevant, pentru că își permit să meargă într-o zonă necercetată. Sunt spărgători de gheață pe direcțiile respective. Fiecare spirit inovativ, fiecare om care inventează și creează face aceste lucruri într-o zonă care nu a mai fost explorată. Noutatea se află dincolo de ceea ce, pentru noi, reprezintă disciplina fiecărei zile.

Așadar, acești oameni aduc noutate. În momentul în care sunt liberi și autentici în viața lor, inovează în industriile în care activează și, apoi, aduc toate aceste salturi într-o

singură echipă. Aceasta permite apariția aceluia *sharp edge*, acea putere inovativă a spiritului unificat, a unei congruențe și a unui consens foarte bine focusat pe principiile, valorile și obiectivele echipei respective. Oamenii care se identifică cu spațiul și cu ființa lor au capacitatea de a reforma, de a transforma, de a produce întreruperi inovative în toate domeniile în care activează.

Cum să construiești un brand personal autentic?

Singurul fel în care orice poate fi autentic este atunci când reprezintă ceea ce se află înăuntrul acelei persoane. Iar autenticitatea apare în momentul în care acea persoană nu urmează vreo direcție, nu se regăsește și nu este în competiție cu lucruri deja existente și își permite libertatea de a onora, satisface, îndeplini propriile sale intenții, prin propriile sale metode și chiar invită echipa la participare în acel act creativ. Efectul cauzat acolo este exponențial.

Pentru a cauza un brand autentic este necesar să fie făcut din oameni autentici. Este necesar ca oamenii să se regăsească în libertatea lor, în unicitatea lor și să își permită să pună în lume lucrurile pe care le au de pus, fără a interacționa în forme triviale cu ceea ce deja există. Practic, depășesc istoria personală a industriei respective, ceea ce s-a mai făcut, ceea ce se știe deja, cutumele, obiceiurile, limitările, blocajele industriei respective și abordează lucrurile într-o formă complet unică.

Putem vedea astfel de industrii în care oameni fără nicio clădire închiriază clădiri, oameni fără nicio mașină închiriază mașini și aici e vorba de exemplele clasice precum Airbnb sau Uber. Aceste lucruri determină împărtășirea de resurse la nivelul business-ului respectiv, fără a mai fi nevoie să se treacă prin „a avea”, ci doar prin „a împărtăși”. De exemplu, Uber nu a avut nevoie să cumpere toate mașinile, să formeze o flotă de nivel planetar ca să poată să desfășoare activități cu o flotă de nivel planetar, ci a creat un concept de unificare, în care fiecare participă cu propria sa mașină, servind obiectivele, principiile și valorile companiei. Este fenomenal!

Dacă ne uităm la mare parte dintre afaceri, ele se opresc sau au probleme de cash flow din cauza decapitalizării, din cauza faptului că nu ajung la nivelul de potență necesar pentru a-și putea desfășura activitatea la fluxul optim: *avem nevoie de 10.000 de mașini pentru a putea porni afacerea, dar mai avem încă 9.000 de obținut*. La fel se întâmplă și la Airbnb: *avem nevoie de 20.000 de locații pentru a putea porni o afacere la nivel mondial*. Au creat însă un concept în care oamenii și-au pus de bunăvoie locația la dispoziție și au cauzat, în familia lor, în afacerea lor, în viața lor, un venit pasiv, în timp ce celui care a creat ideea i s-a oferit o cotă parte din planul și inovația respectivă.

Dispare nevoia de a avea. Nevoia de a fi este cea care preia conducerea atunci când este vorba de unicitate. Mijloacele fixe nu mai sunt necesare și se observă acest trend

din ce în ce mai mult pe piață. Oamenii nu mai au nevoie să achiziționeze mijloace fixe, ci le împărtășesc cu alți oameni care le dețin deja. Și în acest proces toată lumea ajunge să fie împlinită, să aibă partea corectă din acea investiție și din acele rezultate.

Cum să îți monetizezi unicitatea fără compromisuri?

A monetiza este partea de implementare, partea practică a unui act de creație: *am ales, ne-am implicat, ne-am ținut de cuvânt că o să vindem și vindem*. Unicitatea are de-a face în special cu partea finală a procesului de vânzare. Procesul de vânzare presupune să le lași celorlalte persoane, terțe persoane, potențialului client, șansa de a valida sau invalida prețul, de a participa sau de a nu participa la o negociere. În momentul în care respecti unicitatea celui alt, îi permiți dreptul de a accepta sau de a refuza oferta.

Cea mai mare parte dintre companii sunt într-un proces de vânzare deficitar, pentru că domină părerea clientului. Consideră că acesta ar refuza și, apoi, aplică un preț sub prețul pieței sau, uneori, chiar aproape de profit zero, aproape de cost. Dar, în momentul în care se respectă unicitatea, înseamnă că se oferă clienților, chiar și celor potențiali, dreptul de a interacționa cu o ofertă reală de valoare, de a-și spune propria părere.

Acest lucru este foarte relevant, mai ales că o mare parte dintre afaceri și start-up-uri sunt activate de oameni

care ezită să comunice valoarea, utilitatea, prețul sau să aibă o deschidere spre negociere. În momentul în care le-au oferit libertate oamenilor cu care interacționează, înseamnă că își dau voie să își pună valoarea pe masă și să realizeze ei înșiși despre ce este vorba acolo. Când eliminăm dominarea din interacțiunea dintre cerere și ofertă, deodată apare cererea ca fiind diferită de zero. Adică oamenii vor să cumpere lucruri care îi lasă pe ei să-și exprime libertatea.

Cea mai mare parte dintre tranzacțiile care sunt refuzate sau a prețurilor care se duc în zona neprofitabilă apar atunci când clienții sunt dominați, când vânzătorii au un comportament insinuant și, cel mai des, în momentul în care apare o formă de răzbunare în tranzacție: *cumpăr doar dacă reduci prețul, îți vând doar dacă accepți prețul meu*. În această răzbunare, tranzacția nu se mai realizează sau nu cauzează fidelizare, nu cauzează dorința de a crea tranzacții repetitive.

Puterea de a atrage oportunități prin unicitate

În momentul în care noi ne manifestăm unicitatea, vorbind de acea masă la care toate piesele de puzzle creează spații pentru noutate, pentru ceea ce urmează să vină, dacă noi suntem nou-nouți și unici și ne dăm șansa de a interveni atât cu libertate pentru noi, cât și cu libertate pentru ceilalți, în contextul de libertate se naște întotdeauna oportunitatea.

Libertatea generează oportunități. Lipsa libertății gestionează constrângeri și condiționări. Așadar, atunci când oferim un context de libertate, permanent va fi un loc la masă pentru inovații și pentru oportunitate. Dacă vrei să creezi oportunități, creează libertate, oferă șansa oamenilor din jurul tău să participe la masa abundenței, la masa creației, la lucrurile pe care le dorești a deveni realitate acolo.

Fără această unicitate, posibilitățile se restrâng și din centru de inovație sau centru de alegeri se transformă într-un centru decizional. „*Centru decizional*” este un concept utilizat atât de des în mediul de afaceri, alături de *organe de decizie*, *centrul decizional*, *managementul deciziilor*. Din start ne arată domeniul timpului față de care există atașament și anume: felul în care a mai fost este necesar să fie felul în care va fi.

Practic, acești oameni prezintă acel *bias* de recență în care este necesar ca, pe baza trecutului, să formulăm direcția de creștere a viitorului. Un viitor ancorat în trecut va fi lipsit de posibilități de inovație, poate chiar de adaptare, va fi constrâns de cercuri vicioase și, în mod clar, va fi afectat de repetitivitatea și transmiterea pe axa viitorului a tuturor *bias*-urilor și erorilor din trecut.

Așadar, eu aș trece de la un centru de decizie la un centru de alegeri, de inovații: să fie permanent o porție de aer proaspăt, o briză de aer curat în companii, marcată de libertate totală. În general, acest departament este departamentul de *Research & Development*, care studiază

impactul noilor produse, al noilor nevoi din piață și creează lucruri noi, în funcție de ceea ce urmează a fi satisfăcut în mediul economic respectiv.

Utilizarea sindromului impostorului ca proces de creație și de apartenență

Ori de câte ori creez ceva nou, sunt atent la mesajele pe care mi le oferă identitatea mea, iar aceste mesaje, în momentul în care vin dintr-o zonă de sindrom al impostorului, sunt indicii prețioase în legătură cu faptul că acolo aș putea aduce un nivel mult mai mare de noutate, mult mai mare de inovație sau că sunt atașat de unele cutume, obiceiuri, discipline sau paradigme pe care le-am mai auzit de undeva, care au venit de undeva.

Sindromul impostorului arată că copiez din ceea ce există deja. Lipsa acestui sindrom înseamnă că mă aflu pe un teren inovativ, în care nu există niciun termen de comparație, iar ceea ce eu creez va cauza un domeniu inovativ. Așadar, propun oamenilor din mediul de business să folosească sindromul impostorului ca pe un indicator de noutate. Cu cât indicatorul de noutate este mai înalt, cu atât sindromul impostorului va fi mai mic. Cu cât sindromul impostorului este mai înalt, cu atât nivelul de noutate este mai mic, adică încercăm să redefinim, să reconstruim, să reinventăm roata.

Aceste trăsături se transmit nu numai în felul în care produsul arată, în funcționalitățile lui, ci și în felul în care

oamenii vorbesc. Am văzut oameni lipsiți de puterea de a reprezenta propriile produse, pur și simplu pentru că ei știu că acele produse copiază alte funcții din produse deja existente pe piață și, atunci, ei înșiși, ca oameni de vânzări, ca reprezentanți, intră în sindromul impostorului. O astfel de organizație va avea probleme de comunicare, probleme în vânzări și probleme în reprezentarea liberă pe piață.

Un om care știe că reprezintă ceva unic, ceva legitim, ceva puternic și inovativ va avea puterea de a se conecta natural, organic cu clientela sa și, mai mult, puterea de a reprezenta, în fața mediului economic și a mediului de business, produsele și serviciile pe care alege să le valorifice.

Este foarte important să folosim acest sindrom al impostorului în forma sa constructivă, ca un feedback al nivelului de noutate. Practic, ele sunt invers proporționale, cu cât avem mai multă noutate, cu atât este mai mic sentimentul de sindrom al impostorului.

Când o persoană merge la anumite cursuri de specializare și creează un produs similar cu ceea ce a învățat acolo, se creează sindromul impostorului? Sau este necesar să îți asumi ceea ce ai învățat și să mergi mai departe să oferi, fără un astfel de sentiment?

Ce se creează și ce este necesar nu au nicio tangență una cu alta. În momentul în care acea persoană, indiferent că i-a fost menționat sau nu, că a fost delegată, împuternicită

sau nu de creatorul aceluia produs să acționeze liber, dacă nu poate să facă asta și intră în sindromul impostorului, înseamnă că ea însăși are o judecată față de ceea ce urmează să facă.

Nu se vede în stare, nu se vede capabilă, are judecată față de creatorul respectiv, nu dorește să susțină, nu dorește să fie parte din echipă, evită să arate în lume că ar putea fi mesajul aceluia creator, evită zeciuiala și recunoașterea descendenței sale dintr-un influencer sau un creator care și-a marcat amprenta prin prezență și prin stilul său de abordare. Acea persoană are de revizuit responsabilitatea. Într-o astfel de situație, recomand citirea volumului despre responsabilitate, pentru că acolo va învăța să își asume că acea realitate este în spațiul său și că este un act de respect de sine să îți asumi că ceea ce este acolo îți aparține.

Am văzut în lucrul cu oameni că sunt persoane care vin și spun că nu își asumă acele învățături, că nu sunt ale lor, că nu vin din interiorul lor și, datorită acestui fapt, nu pot merge să predea mai departe ceea ce au învățat

Foarte clar. În același timp, dacă ar fi să creeze depozitul propriu, acolo vor observa propria reținere, care este și motivul pentru care s-au alăturat aceluia creator: ei înșiși, în viața lor, nu au avut puterea să se exprime și să pună în lume ceea ce conțineau, fără a fi alterat, influențat, „îmbunătățit” de prezența aceluia creator.

Cum să ai succes fără a urma drumul tradițional?

Drumul tradițional, numit și „*calea ca acasă*” sau „*a face parte din turmă*” sau „*a face lucrurile ca lumea*”, presupune să nu ieși prea mult din cutumele, paradigmele și restricțiile impuse de trecut, în așa fel încât să ai supraviețuirea asigurată. Dar dacă eu nu sunt interesat de supraviețuire? Pentru mine, cel mai puțin relevant lucru este să supraviețuiesc, să trăiesc așa, pe muchie de cuțit.

Mie îmi place o viață în care sunt pe val permanent. Îmi place să trăiesc energia la maxim, să fiu creativ, să fac lucruri permanent inovative. Așadar, în momentul în care ne dorim mult mai mult decât supraviețuirea, iar asta are legătură, din nou, cu integritatea, cu determinarea, cu perseverența, când dorim mai mult decât supraviețuirea, oamenii devin interesați să-și arunce cuvântul mult mai departe decât zona de confort. A fi un supraviețuitor înseamnă că îți dai cuvântul doar pentru a reuși, a reuși să îți plătești facturile lunii respective. A reuși să ai în frigider de mâncare până mâine. A reuși să ai exact minimul necesar ca să poată să se întâmple viața la forma la care este. Singurul lucru necesar aici este determinarea, adică saltul imediat următor după curaj. Volumul *Determinarea* susține omul să arunce promisiunea sa dincolo de marginea zonei de confort, adânc în noutate și să își permită riscurile de a o urma prin perseverență. Bineînțeles, are de-a face și cu integritatea.

Așadar, pentru a ieși din spiritul tradițional, este necesar să poți să țințești dincolo de tot ceea ce s-a țințit vreodată, să poți să țințești, la început, dincolo de ceea ce ai țințit vreodată. Iar acest lucru să cauzeze în lume un impact puternic, conform impecabilității limbajului, adică să aducă unicitatea ta, să permită celorlalți să se bucure de această unicitate, să permită lumii întregi să cumpere. Pentru a ieși din spiritul tradițional este necesar să-ți permiți să îți manifesti ideile într-o formă care reprezintă ceea ce, cu adevărat, îți stârnește pasiunea și libertatea.

Acceptarea unicității naște lideri?

În momentul în care trăim și trecem prin viață ca fiind mult mai mult decât zona noastră de confort, deja se poate înțelege că avem disciplina de a ținti, prin curaj, dincolo de marginile vieții noastre, dincolo de marginile supraviețuirii. Fiind în unicitate, avem capacitatea și de a fi responsabili și liberi, și de a fi integri și puternici cu obiectivele noastre. Prin urmare, apare pasiunea. Dacă este un singur lucru care întărește oamenii mai mult decât integritatea, acela este pasiunea.

Un om văzut îndeplinindu-și promisiunile cu zâmbetul pe buze este magnetic, este la debutul carismei, este inspirațional. El cauzează celor din jur, nu numai să perceapă că este posibil, dar că vor trece prin acel proces transformator zâmbind și într-o stare de bine. Cea mai mare

parte din obiective nu sunt abordate datorită faptului că sunt considerate imposibile. Însă, dacă oamenii văd nu numai că este posibil, dar și că zâmbești în timp ce faci acel lucru, că îndeplinirea obiectivului te încarcă, te împlinește și îți stârnește pasiunea, oamenii vor intra pur și simplu în zona „*dacă se poate așa ceva, pot și eu*”. Și vor fi atrași. Acest lucru cauzează leadership: un om văzut făcând ceva ce a spus că va face este un om de cuvânt. Un om văzut făcând ceva grandios, zâmbind, este un leader și el va fi urmat de semenii săi.

Cum să te menții unic într-o piață competitivă?

Competitivitatea apare în momentul în care ne batem pe felul de a avea și de a face. În momentul în care ne batem pe produse, începem să ne batem pe rezultate finale și apare competiția. În momentul în care oamenii insistă pe procesul de fabricație al produsului, pe cum s-a făcut acel lucru, unii l-au făcut printr-un proces care nu a generat poluare, alții printr-un proces cu amprentă energetică minimă, alții printr-un proces care nu a implicat forță de muncă minoră, iar alții printr-un proces care a cauzat reîntoarcerea în natură sub formă de proiecte sociale, competitivitatea dispare.

Când insistăm pe „*a face*” este puțin mai inspirațional decât varianta finală anterioară, însă nimic nu este mai atractiv decât atunci când se insistă pe cum sunt oamenii în procesul de creație, cum sunt în acel proces în care lucrurile

se întâmplă. Când sunt văzuți oamenii zâmbind, unificați, dansând, cântând, fiind veseli, devenind, având impact în lume, fiind ei înșiși împliniți ca oameni, competitivitatea dispare cu totul.

Cu alte cuvinte, competiția este valabilă, mediul concurențial este valabil doar când oamenii se bat pe resurse limitate. Ele se găsesc doar la nivelul lui „*a avea*” și al lui „*a face*”, adică pe produse finite și pe modul de producție a acelor produse. Când oamenii sunt orientați pe acele lucruri, deodată mediul devine concurențial, pentru că este vorba de resurse limitate.

Pentru ca dispariția competiției să se întâmple, este necesar să ne implicăm în locurile în care resursele nu sunt limitate, iar acestea vor fi întotdeauna felurile de a fi. Vor fi paradigmele interioare, vor fi nivelurile de conștiință ale celor care participă la construire. Au fost văzuți oameni veseli, cântând și dansând în timp ce comunicau, în timp ce scriau o carte, în timp ce construiau o casă, în timp ce dădeau la coasă, în timp ce livrau servicii de curățenie.

Nimic nu este mai valoros decât să vezi oameni trăind visul lor, făcând doar ceea ce fac. Acolo competiția dispare, timpul dispare și rămân oameni împliniți, făcând ceea ce iubesc să facă.

În momentul în care deschizi un business și vrei să fii unic în domeniul tău, cum reușești să ai ideile acelea unice? De

unde vin ele? Ce spațiu ai nevoie pentru a crea unic în această lume vastă?

Nu mai există nimeni la fel. În corpul meu nu există două celule identice. Pe această planetă nu există două corpuri identice sau două ADN-uri identice. Prin urmare, nu are cum să existe două spirite identice. Așadar, orice aș crea, când mă las liber în unicitatea mea, vor ieși lucruri extraordinare.

Extraordinarul este rezultatul unicității. A urma ceva, a copia, a compensa, a reinventa, a renova, a remodela, toate acestea conțin vechiul în nou. Un trainer din vechime a spus, *nu puneți vinul nou în burdufuri vechi*. Aceea era definiția unicității.

În momentul în care ne permitem să punem în lume ceea ce suntem, fără a dori să aparținem, fără a dori să facem bani, și asta nu înseamnă a neglija să facem bani, fără a dori să luăm fața cuiva, să distrugem competiția de pe piață, să ne băgăm în fața cuiva, în momentul în care suntem în stare de unicitate, practic ne descoperim libertatea de a face lucrurile care, în interiorul nostru, ne împlinesc, ne susțin să ne ținem de cuvânt și pe care le asumăm cu ușurință, implicându-ne în ele.

Doar responsabilitatea și integritatea determină unicitatea și, ulterior, abundența. Adică promiți că nevoia cuiva va fi satisfăcută și apoi găsești o cale unică de a o satisface. În momentul în care oamenii acceptă unicitatea, ei

devin foarte atenți la ceea ce vorbesc ceilalți oameni. Și devin interesați să creeze produsul care le astâmpără nevoia pe care au identificat-o. Deodată, când ești un bun ascultător, auzi în fiecare moment idei de bunuri și servicii ieșind din gura oamenilor: *„Dacă aș avea... dacă aș face... dacă mi s-ar da... dacă aș putea să...”*

Aș dori să creez o întreprindere care să îndeplinească nevoile tuturor. Și am realizat că singurul loc în care, cu adevărat, pot face asta este cauzând omul să devină cine vrea să devină, de unde și sintagma *„trăiești viața în termenii tăi”*. Iar de acolo, omul poate să facă ce vrea. A fost calea cea mai simplă, căci altfel era necesar să creez o mie de afaceri, o mie de produse și servicii. Prefer să reglez singurul loc în care pot da putere omului, și anume cine poate el să devină, ca să poată să genereze viața pe care dorește să o trăiască.

Unicitatea ca sursă a abundenței

Unicitatea este sursa abundenței în momentul în care se realizează echilibrul între responsabilitate și integritate. În momentul în care se unesc libertatea și succesul, puterea de a face lucruri, de a atinge obiectivele, se naște împlinirea și pasiunea.

Împlinirea și pasiunea, de fapt, sunt la baza unicității. În momentul în care facem lucrurile pe care le facem și, în ciuda nivelului de oboseală cu care, oricum, suntem toți datori, trăim acea stare de împlinire și pasiune avansată, putem face

acel lucru pentru totdeauna, iar acolo se naște abundența. Un om văzut creând lucruri din energii înalte va genera în oameni pofta de a consuma acele lucruri.

În Createra noi nu avem o procedură de vânzări, noi nu vindem lucruri, în schimb, permitem oamenilor să cumpere. Creăm un spațiu în care oamenii recunosc viitorul lor în ceea ce noi trăim, așadar ei doresc să participe, să obțină și să primească ceea ce este acolo. Oamenii aleg să pună abundența lor pe masă, înțelegând că ceea ce au de primit este atât de rar întâlnit și atât de puternic, încât ar fi păcat să treci pe lângă lucrul respectiv. Iar asta este prezent în toate programele.

Un om văzut în unicitatea sa generează în ceilalți oameni dorința de a încorpora și de a consuma tot ceea ce radiază acea energie. Toată lumea vrea tot ce creăm. Orice am creat, lumea vrea. Și asta vine pentru că, de fapt, ei doresc să se simtă unici, după cum a fost și echipa din care a rezultat acea categorie de bunuri și servicii.

Capitolul 8. Unicitatea în educația copiilor.

Cum să creștem oameni autentici?

În momentul în care unicitatea este încurajată la nivel de familie, copiii reușesc una dintre cele mai mari performanțe ce pot fi realizate pe această planetă: păstrarea inocenței. În momentul în care își păstrează inocența, un copil ajunge să meargă prin lume cu încredere că felul în care este construit nu numai că îl onorează pe el însuși, ci și fiecare loc în care merge se simte protejat fiind inocent. A fi inocent nu mai este o slăbiciune pe care trebuie să o piardă, a fi inocent este un dar care deschide drumurile oriunde ar merge. Acest capitol este despre cum părinții pot să încurajeze, în educația copiilor, prin jocuri, comunicare, activități, spirit de familie, această păstrare intactă a inocenței.

Fiecare copil este unic.

Cum să-i vezi cu adevărat așa cum sunt?

Pentru a putea să vedem oamenii așa cum sunt este necesar ca noi să fim, în sufletul nostru, liberi cu cine suntem noi înșine. Cea mai mare parte din educația oferită de părinți copiilor lor vine din restricțiile, limitările, blocajele și suferințele pe care ei le au nerezolvate din propria lor copilărie și,

simțindu-se acolo limitați, vor cauza o impunere către noua generație.

De exemplu, dacă un părinte nu a avut șansa să își îndeplinească visul de a deveni balerin, va impune copiilor să devină ceea ce n-a devenit el niciodată. Și se vor trezi copiii, care de fapt erau construiți pentru arte marțiale, că fac balet. Este cazul meu personal. Așa am ajuns să particip la lecții de pian, vioară, flaut, acordeon și nu știu câte alte instrumente care nu mi-au plăcut și nu le-am dorit. Puterea mea mare a fost să le refuz pe loc, nu le-am dorit, nerecunoscându-mă în ele. Eu, indiferent de vârstă, am avut această trăsătură: nu mă conectez, nu vreau. În schimb, am putut vedea, de-a lungul timpului, cum bunica mea, trecând printr-o viață în care nu a putut să facă asta, cel mai des repeta *„Eu n-am avut șansa, dar poate că tu ai să reușești.”*

În momentul în care noi, ca părinți, înțelegem și readucem libertatea în interiorul nostru să ne manifestăm unicitatea, înțelegând că ne priesc lucrurile pe care ni le asumăm și le executăm în mod responsabil, ca urmare a prezenței pasiunii, deodată o să se oprească această impunere a trecutului peste capul copiilor noștri, într-o viață pe care ei nu și-o doresc, dar e necesar să o facă pentru a aparține, pentru a fi *„ca lumea”*, pentru a se regăsi sau pentru a fi parte din turmă, pentru a supraviețui, pentru a avea spiritul de supraviețuitori.

Așadar, fiecare copil este unic și o să realizăm acest lucru când noi avem, în suflet, libertatea de a le acorda

această prezumție de unicitate, să le oferim șansa să demonstreze că sunt unici. Când noi înșine suntem captivi într-un trecut ce ne ține acolo, în istoria personală, pierdem acest dar. Vrem să oferim copiilor șansa de a se simți, de a acționa și de a cauza rezultate specifice unicității? Este necesar ca noi să fim liberi cu tot ceea ce avem în viața noastră.

Aici este vorba de inventarul spațiului, de aducerea completitudinii, de acceptarea lucrurilor pe care noi le-am avut în viața noastră ca fiind alese și implementate de noi înșine. De acolo va rezulta acea stare de curgere, de normalitate, în legătură cu tot ceea ce ceilalți participanți în cercul nostru de familie urmează să facă.

Eliberarea de dorința de a-ți modela copilul după imaginea ta

În momentul în care oamenii se văd lipsiți de posibilități, ei consideră că tot ce se poate deveni este ceea ce au ajuns. Și asta pentru că nu au existat oportunități. Oportunitățile nu au existat datorită lipsei de abundență. Abundența lipsește datorită absenței unicității. În momentul în care oamenii își pierd unicitatea, acest fenomen rezultă ca urmare a lipsei de responsabilitate. A cui este treaba să modifice destinul meu dacă vreau ceva diferit? Adică, dacă există suferință, lipsuri, dacă există o abundență precară, dacă există o stare de

sănătate șubredă, a cui este treaba să influențeze aceste lucruri? Nu este tot a noastră?

În momentul în care un părinte nu își asumă că este treaba lui să acționeze direct către acele lucruri, să cauzeze niveluri de performanță dorite, această lipsă de posibilități se manifestă prin faptul că începe să devină restrictiv cu propriul copil. Începe să-i spună că viața este doar așa, că nu se poate altfel, că viața este dură, că oamenii sunt răi, că lumea este tristă, că cerul este negru. Iar acești copii vor crește cu o formă de unicitate inhibată sau inconștient dirijată într-o perspectivă păguboasă, de vibrație scăzută.

Însă pentru ca părinții să înceapă să regleze relațiile lor cu responsabilitatea, cu cuvântul lor, să stabilească obiective în afara zonei de confort, să facă lumea să se întâmple doar pentru că și-au dat cuvântul este necesară doar o relație solidă cu propria promisiune. Iar acolo copiii încep să trăiască într-o lume a posibilităților. În această lume a posibilităților, ei nu numai că descoperă propria direcție, propriul ritm, ci descoperă și faptul că ei pot avea visuri care sunt dincolo de tot ceea ce au visat vreodată părinții sau, chiar mai mult, în direcții complet opuse și diferite față de ceea ce părinții lor au visat vreodată. Astfel, există familii în care nu toți copiii, nepoții, strănepoții este necesar să devină contabili. Poate unul dintre ei ar putea deveni public speaker, autor, influencer sau om de spiritualitate.

Când această conștientizare este însoțită de acțiune cauzală din partea părintelui, acel părinte poate să își

redefinească prioritățile, să redevină un om de cuvânt și să cauzeze în viața lui, a lor, a ei, o realiniere cu integritatea și responsabilitatea obiectivelor de viață. Poate să reordoneze prioritățile, poate stilul de viață, poate stilul de nutriție, poate comunicarea, poate domeniul de activitate, poate felul în care se raportează la obiective. Are o nouă șansă să promită lucrurile și apoi să le facă să se întâmple.

Acest stil de viață va fi transmis copiilor ca posibilitate de a reconstrui fluxul vieții, lucru extrem de util într-o realitate în permanentă dinamică unde oamenii pot alege să meargă cu fluxul vieții mai degrabă decât să se opună. În momentul în care părinții își asumă, cu responsabilitate și integritate, direcțiile de a cauza un impact, nu numai în propria lor viață, ci și în viața copiilor, copiii vor fi inspirați și vor înțelege că se poate. Se poate să te reorientezi, se poate să fii de cuvânt, se poate să faci ce ai zis, se poate să creezi o viață abundentă, se poate să îți asumi gestionarea propriilor tale stări.

O mare parte dintre copii, la momentul actual, își văd părinții în depresie și fără să știe cum să iasă de acolo. Dar să vezi un părinte care se observă, devine prezent la tristețe, se regenerează, se autogenerează și devine responsabil în legătură cu propria sa stare de spirit este rar și frumos.

Același lucru se poate realiza și în finanțe. Adică să vezi un om care, timp de decenii, a fost în stări de abundență precară este doar zona de confort. Dar cum ar fi să creezi niște obiective atât de mari, atât de puternice, încât tot ceea ce ai promis devine realitate? Și asta nu are nimic de-a face

cu piața financiară, ci are legătură cu relația dintre cuvântul omului și el însuși. Este legat de nivelul de integritate.

Descoperirea pasiunilor copilului fără impuneri externe

Oferind copiilor libertate de exprimare pe domeniile care, pentru ei, sunt naturale și firești, când ei văd la noi că am trecut din procesul de decisivitate în procesul de efectuare a unor alegeri, că nu mai suntem coordonați de istoria noastră personală și că *„tot ce putem face este tot ce am putut face”*, deodată ei încep să cocheteze cu a fi spărgători de ghețuri, cu a merge în locuri în care nu s-a mai mers, cu a se lăsa inspirați în legătură cu ceea ce este posibil. Iar acest lucru generează, în interiorul oamenilor, în interiorul copiilor, care nu sunt decât spirite dotate cu corpuri mici, nevoia de a se lăsa ghidați de propria intuiție, de a-și urma propria pasiune, de a descoperi acele activități cu care se conectează.

Pentru acest lucru este nevoie doar să le oferim abundență. Un astfel de loc este unul pe care l-am vizitat chiar duminică. Se numește *Destiny Park*, un loc cu 43 de meserii în care copiii intră și au ocazia să se conecteze cu ceea ce doresc. Am vizitat și pompieri, și ambulanțe, și farmacii, și spital, și pizzerii. Acolo sunt ghizi care trec copilul prin fazele necesare aceluia proces. Și, la final, fie sunt plătiți, fie ei plătesc pentru experiență, dar, oricum, ies de acolo marcați. *„Mi-ar plăcea, când sunt mare, să sting focul”*, mi-a

zis fiul meu. Allegria mi-a spus „*Mi-ar plăcea să fac pizza, să fac mâncare bună, de calitate, pentru oameni. Sau să salvez oameni, să lucrez la spital.*” Dar a avut ocazia ca, pe durata unui interval, să aibă de ales, într-un univers plin de meserii și de oameni care le fac cu dedicație, ceea ce a inspirat-o cel mai mult.

Asta este ce au nevoie să vadă copiii, un inventar infinit de posibilități, o abundență totală de direcții în care să poată să meargă. Nu doar ceea ce părinții au devenit, nu doar ceea ce în familie este vizibil, ci să vadă că lumea este un loc mare și că acolo unde se recunosc și simt că dansează, să se ducă și să onoreze.

Crearea unui mediu educațional care respectă ritmul copilului

Unul dintre lucrurile cele mai puternice pentru copii este un mediu educațional care să creeze un fundament de posibilitate. Este ieșirea din acel tipar în care ceea ce este propovăduit de educatori, de profesori reprezintă singura cale prin care se poate ajunge acolo. Un mediu care inhibă creativitatea poate determina, în acel copil, alegerea de a se retrage din unicitate și de a intra în rând cu lumea, adică pierderea inocenței.

În momentul în care un copil se oprește din a visa, inocența se pierde și atunci acel copil trăiește cu permanenta frică și dorință de a se încadra, de a aparține, de a cauza ceva

pentru care o să fie validat, recompensat, iubit, de a avea o meserie prin care să devină un „*om ca lumea*”: să devină cineva, să fie dorit de ceilalți, să poată să nu-și piardă niciodată relevanța pentru ceilalți.

La polul opus se află genul de educație în care copilul este susținut să descopere propriul său adevăr, să descopere locurile în care se regăsește și, mai mult de atât, să-și clădească puterea de a face o diferență cu propriul său cuvânt și direcția pe care o alege. Este locul în care adulții se adresează copilului cu întrebări sau vorbind despre propria lor experiență. O astfel de educație, în care regula de bază este „*vorbesc despre mine sau pun întrebări*”, cauzează copilului același proces de interogare a realității, în care el descrie propria lui experiență și descoperă, în propria lui conexiune din inocență, ceea ce dorește, visează sau este pasionat să facă.

O astfel de educație determină, în interiorul omului respectiv, găsirea unor modalități de învățare alternativă, astfel încât să nu mai fie nevoie să urmeze procesele de învățare ale generației anterioare, ale părinților și să poată descoperi procese de învățare care sunt complet intuitive, complet alternative.

Acum copiii pot ca în 2 luni, din cursuri online, din videoclipuri, din experiențe în realitatea virtuală, din experiențe în discuțiile cu inteligența artificială, să învețe lucruri pe care adulții generației anterioare le-au învățat în 10 ani. Acest lucru este absolut fenomenal. A scrie o carte pentru

un copil este mult mai facil decât a scrie o carte pentru un adult, pentru că nu este necesar să depășească toate constrângerile mentale referitoare la cine sunt sau nu sunt, dacă acea carte este perfectă, ce-o să zică lumea. Ei pur și simplu sunt în lume și zic „*Asta este ce am de pus, o pun în lume să se ducă să-și facă treaba.*” Ei nu mai sunt preocupați de ce o să zică lumea, pentru că în momentul în care își pun unicitatea acolo dispare nevoia de a se conforma.

Acest lucru este absolut spectaculos de văzut la un copil: cum își permite să creeze dăruirea sa, să o pună pe masă și să le lase oamenilor libertatea de a se înfrupta sau nu. Un adult are, de multe ori, nevoia să-i forțeze pe ceilalți să-l accepte toți, la unison, ca să-și permită el să pună în lume creația sa. Acest lucru poate fi cauzat în copii să se transforme încă din start, prin păstrarea inocenței, într-o unicitate frumos și elegant manifestată.

Învățarea prin experimentare. Copilul își descoperă unicitatea prin explorare

Singura cale de a dezvolta, de a transforma vitalitatea în salturi de conștiință și în înțelepciune este prin crearea de istorie personală. De asta avem un corp creator permanent de istorie personală. Atât timp cât trăiește, acest corp va crea istorie personală. Unul dintre lucrurile cele mai frumoase care se întâmplă la un copil este că nu are istorie personală. Sunt atât de devreme în viață, cu o istorie personală atât de mică,

cu o gravitație atât de redusă, încât nu se văd datori să fie fideli unei istorii personale care să le șoptească în ureche că lucrurile pot fi doar așa. Ei sunt permanent într-o zonă de descoperire.

La adulți, pe de altă parte, apare tendința de a rămâne fideli acelei istorii personale: *lucrurile se vor întâmpla cum s-au mai întâmplat, relația va decurge cum a mai decurs, banii se vor cheltui cum s-au mai cheltuit*. Ei sunt constrânși de o jurisprudență consistentă și un trecut grăitor din capul lor.

Copiii, nefiind tributari acestui lucru, au ocazia ca, prin învățarea lor, să experimenteze noi paradigme, noi feluri de a aborda viața, iar acest lucru le dă puterea să încerce lucruri noi, să devină experimentați devreme și să observe foarte devreme relația dintre acțiune și rezultate. Înțelegerea relației dintre acțiune și rezultate înseamnă de fapt descoperirea timpurie a integrității.

Unul dintre felurile masive în care încurajez copiii la astfel de procese de integritate este „*magazinul micilor antreprenori*” din programele Createrra. În fiecare duminică, la fiecare program de cel puțin 3 zile, la ora 11.30, copiii sunt invitați cu produse pe care ei le creează la domiciliu: podoabe, desene, sculpturi, picturi, să le expună și să observe legătura dintre creativitate și abundență. Ei vin acolo cu unicitatea lor, o pun pe masă și le permit oamenilor să-și manifeste interesul, dorința și nevoia de a cumpăra. Practic, ei își pun acolo creațiile, apoi fac un pas înapoi și răspund la întrebările adresate sau oferă oamenilor ceea ce au hotărât să ofere. În

cele mai multe cazuri, acei copii epuizează stocurile. De cele mai multe ori, când vin la magazinul Createrra, duminica la ora 11:30, ei vând tot ce au creat și trăiesc fericirea de a pleca acasă cu certitudinea că tot ce au avut de făcut a fost să se lase liberi și au fost plătiți pentru asta. Prima dată când vin, copiii sunt complet uimiți, pentru că au fost învățați în case unde „*bani se fac greu*”, „*câinii nu umblă cu colaci în coadă*”, „*bani nu se fac cu barosul în beci*”. Ei vin acolo și observă relația dintre „*eu doar am făcut ce mi-a plăcut*” și transformarea acestui lucru, pe neașteptate, într-un morman de bani pe masa lor. Deodată, ei șterg în timp real, fără a mai trece printr-o viață lipsită de împlinire, toate paradigmele pe care părinții le conțin. Le șterg, nici măcar nu le mai dau crezare și spun „*Nu este așa cum a zis mama, este atât de simplu să faci bani. Tot ce faci este să te lași liber, creezi ceea ce vizezi tu, pui frumos în tot ce faci, te distrezi, zâmbești, dansezi și creezi produse, iar ele se transformă în bani.*” Este fenomenal să văd sufletul copiilor cum dansează pe acele mese și cum își permit să fie liberi și să facă legătura între abundență, utilitate pentru ceilalți, hărnicie și creativitate. Este fenomenal să pui cele două la aceeași masă și să observi cum copiii își permit să lase învățarea și experiențele să le sculpeze spiritul și creativitatea.

Cum să încurajezi un copil fără a crea presiune?

Presiunea apare în momentul în care adultul nu înțelege perioada de germinare. Dacă ne uităm la felul în care funcționează realitatea adulților, cea mai mare parte dintre ei sunt presați de timp. De ce sunt adulții presați de timp? Pentru că nu sunt responsabili în legătură cu procesul de implementare. În momentul în care aleg și mă implic, este normal ca înțelegerea procesului de fabricație să îmi permită răbdarea de a vedea cum crește acel produs, acel proces. Când plantez astăzi grâu, este normal să vin în șase-șapte luni să-l culeg. În cea mai mare parte a situațiilor, adulții doresc ca grâul să răsară și să fie recoltat a doua zi.

Presiunile apar dintr-o înțelegere sumară a relației dintre vibrație, integritate și timp. În momentul în care se desfășoară lucruri la o vibrație joasă, timpul necesar pentru a se întâmpla procesul final este foarte mare. În momentul în care vibrația este înaltă, timpul scade. Dacă eu am de gătit pentru 300 de persoane, iar echipa la bucătărie este de 40 de persoane, mâncarea va fi gata într-o oră, o oră și jumătate. Însă, dacă aș face singur acea mâncare, adică aș scoate unitatea ca vibrație înaltă, dacă eu aș fi doar singur, izolat, atunci timpul necesar pentru a face mâncare pentru 300 de persoane va fi de două săptămâni.

Prin urmare, unitatea pusă în contexte, fiind de vibrație înaltă, generează ca timpul necesar îndeplinirii contextului să fie mult mai scurt. În schimb, în momentul în care scad

vibrația și aduc acolo singurătate, resemnare, neputință, deodată timpul necesar îndeplinirii aceluiași task este foarte, foarte mare.

Așadar, presiunea când se naște? În momentul în care educația spirituală a părinților este redusă, pentru că ei nu înțeleg relația dintre vibrație și timp. Odată înțeles faptul că cu cât folosim vibrații din ce în ce mai înalte din această piramidă a devenirii umane, cu atât mai repede se realizează lucrul respectiv, putem să aplicăm presiune pe copii sau putem să-i inspirăm prin exemplu personal. Hai să vedem care dintre ele va funcționa. Putem să le spunem copiilor că „trebuie” sau putem să cauzăm un dans, o joacă, un act de inocență. Putem să le spunem copiilor că trebuie să reușească singuri, că ei trebuie să poată fără noi sau putem să cauzăm un joc de echipă și să vedem cât de repede se realizează. Iată cum folosirea diferitelor vibrații în educația copiilor le permite lor să înțeleagă că lucrurile se pot realiza fără presiune, ci în energie înaltă.

Presiunea denotă sărăcie de timp, de bani, de resurse, de energie. În schimb, dacă generăm din abundență: „*hai să încercăm*”, „*hai să facem un joc*”, „*hai să dansăm*” sau „*hai să construim un proces cu răbdare și măsurători în următoarele două luni*”, deodată aducem abundența. Abundența de resurse, abundența de posibilități, abundența de timp, abundența de vibrații.

Autenticitatea părinților ca model pentru copii

Autenticitatea oamenilor din spațiul în care cresc copiii, că este vorba de părinți sau că este vorba de cei care ghidează sau sculptează comportamentul copiilor: educatori, învățători, cadre didactice, le permite acestora să își manifeste unicitatea. A fi unic înseamnă a aduce unicitate ca părinte, a-ți permite libertatea de a fi cu ceea ce copiii vor să înfăptuiască. De puține ori un părinte se duce la copii și le spune *„Iată ce vreau eu să faceți”* în momentul în care există unicitate. Cel mai des se întreabă: *„Ce vreți să realizați? Care este intenția voastră? De-a ce vreți să vă jucați acum? Am câteva idei, care dintre ele este preferata voastră?”*

Deodată se transformă felul în care abordăm copiii respectivi și nu mai este pe direcția unui trecut în care noi suntem cei mai buni la jocul respectiv, ci poate suntem interesați de ce joc nou putem să învățăm. De multe ori mă duc la copii și le spun: *„Vreau să învăț un joc nou azi, ce aveți pentru mine?”* Și ei zic: *„Am o idee, hai să ne jucăm de-a mama și de-a tata, hai să ne jucăm Dobble, hai să ne jucăm un joc în care ghicim, hai să facem un cort, hai să mergem prin pădure.”* Le las inițiativa ca ei să aleagă direcția în care vor să-și dezvolte și să-și îndeplinească intențiile, eu urmând să mă las cuprins în dansul lor. Treaba mea este doar să mă alătur.

Așadar, în momentul în care părinții sunt autentici, ei oferă copiilor șansa de a dezvolta încredere că vor reuși să

dezvolte curaj spre a îndrăzni, să dezvolte perseverență către noi direcții și să dezvolte inovație către exteriorul zonei de confort. Dacă vezi un copil care nu iese din zona de confort, stă tăcut, izolat, singur este din cauză că a fost educat de un părinte care i-a spus că asta nu este voie, cealaltă nu este voie și că este necesar să se oprească din a face ceea ce face, că nu îi este convenient. De unde și expresia: *„Să nu fii obraznic, să fii cuminte”* care în traducere liberă înseamnă: *„Nu fi o inconveniență pentru mine, vreau să depun cât mai puțin efort în educația ta, eu vreau să stai în acest pătrățel unde efortul meu este minim.”* Cum se soluționează acest lucru cel mai des? Prin tabletă, prin tăcere, prin liniște, prin lumina stinsă, prin pedeapsă.

În momentul în care oferim copilului ocazia să se dezvolte, el se va duce singur la culcare. În interacțiunea mea cu copiii mei, eu întotdeauna cauzez jocuri până adorm de oboseală. Ei niciodată nu adorm pentru că au fost trimiși la culcare, ci adorm de oboseală, zâmbind că au dat maximum și au trăit la maximum acea seară. Niciodată nu îi duc în pat să-i legăn, să-i adorm. Întotdeauna adorm acolo unde i-a prins somnul. De multe ori adorm în mașină, în leagăn, sub pat, oriunde sunt ei prin casă. De ce? Pentru că i-am lăsat să-și manifeste pasiunea până le-a obosit corpul, i-am lăsat să descopere experiențe noi.

Cum să sprijinim emoțional un copil în procesul de a-și găsi unicitatea?

Sprijinirea emoțională nu presupune reglarea emoțiilor copilului. Nu presupune să-i arătăm o direcție, ci presupune a fi acolo, încurajându-l și asigurându-l că suntem cu el la fiecare pas al procesului, că avem încredere în luciditatea lui, că avem încredere în alegerile lui și că ceea ce urmează să facă este binevenit, iar noi ne dorim ca el să dezvolte încrederea în ceea ce urmează să fie făcut.

A sprijini emoțional nu înseamnă a compensa emoțional. Nu înseamnă a-l considera neputincios și a-i face temele în locul lui. Inclusiv în procesul de ieșire dintr-o supărare, nu înseamnă că trebuie să ne ducem și să-l convingem că ceea ce a perceput nu a fost real sau că reacția lui a fost deplasată. Ci înseamnă că, pur și simplu, ne punem lângă el și-l asigurăm că suntem acolo, în caz că are nevoie să ne adreseze o cerere.

Practic, de câte ori copiii se află în astfel de situații, eu creez un joc. Avem un joc al clepsidrelor: clepsidre de 1 minut, 3 minute, 5 minute, 10 minute. Iar copilul alege, când este supărat, nivelul lui de supărare. Ia clepsidra de 1 minut și spune: „*Sunt puțin supărat.*” Se duce într-un loc, așteaptă să se termine clepsidra și se întoarce repede, gata de joacă. Sunt ocazii în care spune: „*Sunt foarte supărat.*” Și atunci alege clepsidra de 5 minute și se duce. Îl văd bătând din picior, așteptând să treacă timpul respectiv. Deja se plictisește și are

chef din nou de joacă, dar copilul înțelege că și-a rezervat timp și are răbdare cu ceea ce se întâmplă acolo. De multe ori deschid ușa, mă uit și-l văd că numără firele de nisip din clepsidră. Îl asigur că totul este ok și continui să accept procesul prin care trece, pentru că este perfect.

A susține emoțional copiii nu înseamnă a-i considera neputincioși și a trebui să le recadrezi tu ceea ce simt sau felul în care se comportă, ci înseamnă a le fi alături și a-i încuraja să proceseze informația. Cel mult, poți să le adresezi întrebări: *„Cum te-ai simțit? Ce a însemnat asta pentru tine? Care sunt emoțiile pe care le trăiești?”* Dar în niciun caz nu înseamnă să le spui ce ar trebui să simtă, cum ar trebui să se comporte și care este felul în care ar fi adecvat să se poarte pentru a-ți merita iubirea.

Odată creat acest raport, la un moment dat devine disciplină. Deseori vine Alegria la mine și mă anunță: *„Azi am fost supărată vreo 3-4 ore.”* Și eu o întreb: *„Și acum cum ești?”* *„Foarte bine.”* *„E ceva despre care vrei să discutăm?”* Și zice: *„Nu, am trecut ușor prin toate.”* *„E minunat, hai la joacă.”* Deodată, acele lucruri nu mai sunt folosite ca prilejuri de victimizare, ci sunt transformate în lucruri care devin parte din istoria personală, ca victorii ale inițiativei, ale puterii, ale creativității, ale unicității. Copiii respectivi ajung să se recreeze singuri. Nu mai au nevoie de ajutorul părinților, ci doar de susținerea lor.

Renunțarea la comparații. Cheia unui copil încrezător în sine

Cea mai frecventă cale prin care se anulează unicitatea unui copil este a-l convinge că ar trebui să fie „*în rând cu lumea*”, că ar trebui să fie ca ceilalți, că nu este corespunzător și adecvat la nivelul la care se află, acolo unde se află. Acest lucru se întâmplă pentru că, la rândul lui, părintele nu a avut de ales. La rândul lui, părintele, chiar devenit adult, nu și-a asumat responsabilitatea că este treaba lui să-și sculpteze relația cu istoria sa personală.

Când vezi un părinte care compară, acolo ai un om care are lista de așteptare nerezolvată. Un om simte nevoia să compare pentru că, la rândul său, are lucruri neîncheiate asupra cărora nu și-a asumat responsabilitatea. Dacă tu, ca părinte, observi că trăiești frecvent emoții de lipsă, depresie, supărare, singurătate, sărăcie, neputință, oare a cui este responsabilitatea să dezvolți o disciplină prin care să poți adresa eficient sau transforma cu totul acea situație? Oare nu este a ta?

Când un părinte este iresponsabil în mod repetat, ani la rând, atunci și copilul va căpăta aceleași trăsături, același profil energetic. Va crește depresiv pentru că mama a fost depresivă. Va crește violent, abuziv sau dependent pentru că asta a văzut la tata. În momentul în care părintele își asumă în serios rolul de transformare a propriilor paradigme, copilul are un exemplu viu de... „*Se poate!*”

De multe ori, vin Allegria și Andrei la mine, iar Allegria îmi spune: *„Când o să am un iubit, vreau să fie puternic ca tine, să fie un bărbat capabil, să poată orice, să fie infinit”*, îmi zice ea. Iar când vine Andrei, îmi spune: *„Mâine, când o să fiu bărbat, am să fiu ca tine.”* Neînțelegând încă domeniul timpului, ce înseamnă mâine, poimâine sau peste 10 ani, el numește *„mâine”* tot ce nu este acum încă. Este un lucru spectaculos să văd astfel de dorințe puse pe masă, dar cel mai mult îmi place să văd cum nu se compară cu alți copii, ci sunt interiorizați pe propriile lor dorințe. Ei nu spun *„vreau și eu ca...”*. Este treaba mea, în primul rând, să asigur acea abundență, să fiu sigur că tot ceea ce își permit fie au creat din propriile lor resurse, fie au primit ca urmare a faptului că au muncit pentru acel lucru. Cel puțin în privința Allegriei, care deja are șapte ani, nici nu mai țin minte ultima dată când i-am dat bani pentru ceva.

Mă uit la adulți în jurul meu care au nevoie de bani tot timpul. Însă pentru un copil să vrea bani și să se ducă să pornească cuptorul, să creeze cercei, lănțișoare, picturi, decorații sau tot felul de lucruri ce țin de *arts and crafts* și apoi să facă bani ca urmare a faptului că are nevoie să-și cumpere niște lucruri, mi se pare fenomenal. Uitându-mă la adulți care încă n-au descoperit relația dintre promisiunea *„voi face bani”* și apoi acțiunea de a face bani, căci acolo există o prăpastie între a promite și a face, este cel puțin distractiv să vezi un adult care încă se confruntă cu probleme pe partea de integritate. *„Promit să mă trezesc la ora X”* sau

„să ajung la întâlnire la ora Y” sau „să fac suma pe care mi-am propus-o”. Este clar că aceste lucruri este necesar să existe la nivel de câmp electromagnetic, distribuite în cadrul familiei respective, în mediul care crește copilul, pentru ca el să vadă că este posibil și că orice se poate. În momentul în care acest lucru este transmis – că orice se poate – acel copil va avea permanent șansa de a face lucruri.

Unicitatea ca fundație pentru un viitor adult puternic

Primul mare salt de conștiință pe care l-am oferit Allegriei, la modul intenționat, a fost cel de unicitate. A fost o durere pentru ea, dar i-am explicat felul în care se întâmplă. În momentul în care noi înșine suntem capabili să ne luăm salturi de conștiință, putem începe să dăm și oamenilor din jurul nostru salturi de conștiință. Și aici apare marea bucurie de a oferi copiilor, după cum cer și ei.

La momentul respectiv, când i-am oferit Allegriei saltul de unicitate, am lăsat-o să mă audă rostind propoziția: „*Mai vreau un copil exact ca ea.*” Și ea a apărut foarte contrariată de după ușă, din camera vecină: „*Cum adică, exact ca mine? Adică putem face oricâți ca mine? Și cu mine ce se întâmplă?*” Nici nu înțelegea cuvântul „*unicitate*”. Iar acolo am luat-o, am pus-o pe picior și i-am spus: „*Nimeni, niciodată, nu poate fi ca tine. Ești unică și absolut tot în legătură cu tine este de nerepetat. Nu există nimic la fel, nu se va repeta niciodată și n-a fost vreodată.*” În momentul acela a dat ușor în lacrimi, a

înțeles și, de atunci, tot ce face este complet unic: felul în care se îmbracă, felul în care vorbește, felul în care își ia timp cu ea. De multe ori își ia timp să se interiorizeze, să se ducă și să mediteze puțin.

Andrei, de multe ori, vine acasă, se pune pe mijlocul covorului în sufragerie și spune: *„Am nevoie să mă interiorizez puțin.”* Și stă acolo două-trei minute, meditează în lotus și își permite să se uite, să rememoreze, să retrăiască unele lucruri care au nevoie să fie procesate.

Aceste lucruri, descoperite atât de devreme, le permit copiilor să-și onoreze propriul univers. Asta a venit din faptul că unicitatea a fost încurajată, iar comportamentul lor ca oameni unici, irepetabili a fost confirmat, reafirmat și susținut în imaginea de sine. Crescând, ei au certitudinea că viața este așa. Iar atunci când vine cineva și spune că *„nu se poate”*, ei se uită oarecum scurtcircuitați la omul respectiv: *„Cum adică? Tu adult spui că nu se poate? Tu poți orice.”* Iar în momentul acela, ei au capacitatea de a motiva și de a susține oameni chiar de multe ori mai în vârstă decât ei.

Unicitatea în viața unui copil este extrem de relevantă, pentru că denotă nu numai influențarea relației dintre spirit și trupul acela micuț, la o vârstă fragedă, dar, mai mult, denotă și nivelul de maturitate al celor care îl cresc. Denotă nivelul de integritate, de responsabilitate, gradul de cauzalitate și de autogenerare din interiorul oamenilor însărcinați cu creșterea lui. Iar un astfel de lucru este absolut fenomenal într-o societate care se bazează pe inovație și din ce în ce mai puțin

pe trecutul din care venim. Cauzează niște spirite libere și un consens imens în legătură cu felul în care arată viitorul. Viitorul arată nou-nouț, cu astfel de copii.

Capitolul 9. Unicitatea în comunități. Construirea unui mediu aliniat cu adevărul tău

În momentul în care un creator de comunități alege să aducă oameni laolaltă, conform propriei sale libertăți, acei oameni este necesar să aibă permisiunea de a se manifesta, în timp ce onorează contextul creat și energia unității și a apartenenței, pentru a-și descoperi propria lor evoluție, ce rezultă din capacitatea lor de a se exprima liber. Ceea ce determină perenitatea, trăinicia unei comunități este faptul că oamenii nu numai că se recunosc ca fiind capabili să își spună propriul cuvânt, să facă o diferență prin unicitatea lor, dar, mai mult, sunt primiți, invitați și chemați să-și pună amprenta în locul respectiv.

Unicitatea, astfel lăsată liberă să fie exprimată, cauzează în oameni atât dorința de a face pași către evoluția, construcția și clădirea acelei comunități, cât și dorința de a deveni, în propriile lor vieți, creatori de comunități, având exemplul că este posibil să le lăsăm oamenilor libertatea de a fi cine sunt ei, fără a cauza o inconveniență pentru lume.

Unul dintre principalele lucruri peste care este nevoie să treacă oamenii, înainte de a crea comunități, este nevoia de a suprima ceea ce alții reprezintă, în așa fel încât ceea ce

creatorul reprezintă să nu fie afectat. Acest lucru înlătură din oameni posibilitatea de a-și marca, de a-și pune amprenta asupra comunității respective și, prin urmare, ei nu dezvoltă un simț al apartenenței.

Apartenența este esențială, este sângele din venele comunității, este ceea ce susține oamenii în a contribui și în a dori să-și facă simțită prezența acolo. Și, în momentul în care oamenii au permisiunea de a contribui cu ceea ce sunt în mod unic și nu sunt forțați să facă ceea ce „*ar trebui*” să facă, aceasta le dă lor puterea de a se simți parte din acel loc.

Unicitatea ca bază pentru conexiuni autentice în comunități

Având în vedere că unicitatea este o lege a spațiului, în mod natural, fiecare om reprezintă și este construit unic pe tot parcursul vieții, de la sistemul său fizic, de la ADN, sistem cromozomial, genetică, până la gândire, experiențe, istorii personale, intenții și planuri de viitor. În momentul în care un om primește încurajarea și permisiunea de a se manifesta și de a-și da voie să facă astfel de lucruri, se naște conexiunea naturală. Pentru că fiecare îl vede pe celălalt drept un om în propria sa libertate.

În mediul în care fiecare face ceea ce simte și este încurajat să comunice ceea ce simte, oamenii se conectează. Pentru că, deodată, în baza unor intenții declarate, dispare nevoia de siguranță, aceea că, dacă ai comunica lucrurile

care cu adevărat îți trec prin gând, ai putea fi pedepsit, marginalizat sau exclus.

Oamenii care simt că ceea ce au ei, ceea ce trăiesc, experiența lor, este încurajat să se manifeste și să fie comunicat dezvoltă nu numai sentimentul de siguranță, ci și sentimentul de dărnicie, dorința de a oferi din experiența lor, înțelegând că ceea ce au ei de oferit este unic și ireproductibil. Nimeni nu mai are nimic de acel tip de dat, iar atunci când tu dai ceva unic, acel lucru devine prețios. Deodată asta crește mult respectul de sine, nu doar la fiecare individ, ci și respectul de sine al oamenilor din comunitate.

De multe ori merg prin locuri și aud oameni zicând: *„Am auzit pe cineva vorbind acolo și era foarte Createrra după felul în care vorbea.”* Au o denumire pentru aceștia, după felul în care comunică, în felul în care se poartă, prin absența victimizării, prin diferite trăsături. Bineînțeles, există și excepții, dar întotdeauna se va găsi cineva care va puncta acel lucru și va spune: *„Revino-ți, scutură-te, am înțeles, istorie personală. Ce dorești acum? Care este următorul pas?”*

Cum să îți găsești tribul, oamenii care îți recunosc și apreciază unicitatea?

Știm că suntem în locul potrivit atunci când, imediat după alegerea de a onora spațiul respectiv cu corpul nostru, trăim sentimentul de incluziune, de utilitate, dar, mai mult,

dorim să facem o diferență și ni se permite să facem o diferență în acel loc.

În toate comunitățile trainice există un cod de apartenență, un lucru pentru care este necesar să ne dăm acordul, în așa fel încât să devină clar și să fie declarate atât intențiile noastre acolo, cât și intențiile comunității grupului și intențiile individuale ale fiecăruia. Nu există o singură interacțiune în Createrra care să nu aibă la bază intențiile declarate. De aceea, în momentul în care oamenii au capacitatea de a-și susține, prin unicitatea lor, ceea ce vor să reprezinte, ei se vor conecta cu oameni care au intenții similare. Și nu mai devine despre ceea ce facem, ci despre cum ne simțim. Deodată, focusul este pe experiență, pe ceea ce trăim, pe felul de a fi. Asta nu înseamnă că avem o adunătură de oameni cu simț pur artistic, aerieni, lipsiți de pragmatism, ci înseamnă că oamenii acționează în timp ce trăiesc emoții similare. Iar asta e ceea ce stă la baza unității, felul în care se simt oamenii într-un anumit loc, nu neapărat ceea ce fac.

Construirea unei comunități fără compromisuri. Cum să atragi oamenii potriviți?

În momentul în care unicitatea este încurajată, permanent va rămâne un loc liber la masă pentru persoana care alege să vină. Acel loc este păstrat liber, persoana știe că ceea ce are de spus este relevant, cei de la masă știu că

acel loc a rămas liber tocmai pentru că lipsește cineva. O comunitate lipsită de compromisuri înseamnă să susții oamenii să vadă în propria lor existență o sursă de putere, de creativitate, o sursă de dărnicie, de generozitate, cât și o sursă de reconfirmare a respectului de sine, prin recunoștință, prin incluziune, prin apartenență.

A veghea la un circuit echilibrat între ceea ce se oferă și ceea ce se primește este, de fapt, ceea ce reglementează codul de apartenență. Unicitatea înseamnă că fiecare om vine cu ceva absolut diferit de orice ar aduce alt om. Și în acest fel oamenii sunt încurajați să pună pe masă lucruri care să stârnească în ei și în ceilalți sentimentul de libertate. Când libertatea lipsește, acela este un indicator că acolo sunt îndeplinite premisele unui compromis.

De aceea oamenii sunt încurajați să spună lucrurilor pe nume. De aceea există în comunitatea Createrra termeni precum restaurarea responsabilității, autenticității sau DTG-ul, a integrității, a coerenței, a unității, pentru ca oamenii să poată observa compromisul și să-l regleze instant prin adresarea dezechilibrului care a fost permis, inițiat sau trecut cu vederea în acel loc. De aceea, unul dintre cele mai vehiculate instrumente în această comunitate este DTG-ul, restaurarea autenticității, despre care vom vorbi în volumul *Autenticitatea* în curând.

Puterea de a susține diversitatea și unicitatea fiecărui individ

Această putere vine din capacitatea creatorilor comunității de a sta ei înșiși liberi în ceea ce au de făcut. În orice comunitate am arunca o privire, fie că este vorba de comunități de business, cluburi de afaceri, comunități sportive sau comunități de copii, în momentul în care se creează o comunitate, axa de valori este necesar să fie susținută de valori pragmatic prezente la oamenii care au construit acea comunitate. Așadar, o comunitate nu poate da dovadă de libertate decât dacă creatorul ei este un om liber. O comunitate nu poate da dovadă de integritate decât dacă creatorul ei ajunge la timp acolo unde promite, la fel cum nu poate da dovadă de creativitate, de putere de muncă sau de inspirație decât dacă creatorul acelei comunități este văzut trăind astfel de lucruri.

Inclusiv proiectul de astăzi, ceea ce facem noi aici este parte dintr-o promisiune către comunitate, și anume că aceste cărți vor apărea mai întâi în interiorul comunității, că aceste lucruri sunt posibile cu oameni din comunitate, cu tine, cu echipa care lucrează la a scoate din suport video în text, în carte, în social media. Deci iată cum, pentru ca noi să putem face acest lucru, noi înșine este nevoie să fim un exemplu de promisiune, de integritate, de punctualitate, de creativitate. Lucrurile pe care noi le facem sunt construite să alimenteze puterea creativă a oamenilor din această comunitate. Ele nu

se pot întâmpla fără noi aici, ele se întâmplă cu noi în mijlocul acestui proces. Este cât se poate de real și inspirațional.

Cum să creezi spații în care fiecare se simte liber să fie autentic?

Pentru ca oamenii să simtă dorința și încrederea de a putea spune lucrurilor pe nume, este nevoie ca ei să înțeleagă că unicitatea lor nu numai că este dorită, ci este și încurajată să se manifeste. Ca un om să se simtă liber să spună lucrurilor pe nume, este necesar să observe în jur o coerență între faptele oamenilor și reacțiile celor care observă aceste fapte.

Cea mai mare parte a oamenilor nu sunt autentici sau nu spun gândurilor pe nume din cauza unei pedepse virtuale pe care ei cred că ar primi-o dacă și-ar manifesta ceea ce conțin în interiorul lor. În momentul în care acești oameni descoperă, prin exemple, că alții au putut spune ceea ce sunt, au putut simți ceea ce simt și au fost în continuare incluși, iubiți, respectați, acest lucru determină încrederea că acest obicei nu numai că poate fi încurajat, dar merită dus chiar mai departe, dincolo de granițele comunității.

Observ oameni care iau restaurările din Createrra sau obiceiurile de a crea, de a comunica, procedeele pe care le descoperim chiar în aceste cărți și le duc acasă, în business-urile lor, în casele lor, în prietenii lor, la copiii de la grădiniță. Am văzut copiii în păduri, la Retreat-ul Wisdom, făcând DTG-uri: *Mă simt un hoț, am zis că o să mănânc o ciocolată și am*

mâncat două. Și acum nu a mai rămas niciuna pentru tine. Impactul asupra mea este că sunt zgârcit, asupra ta este că te uiți la mine cum molfăi. Mă duc să mai aduc una. Aceste lucruri au devenit discipline în casele lor, în lumea lor, în viața lor și se răspândesc la grădinițe, în mediul educațional, în prietenii lor, la blocuri, în sate, în locurile în care ajung. Este complet viral. De ce? Pentru că este pe frecvența vieții, este pe frecvența unei vieți frumoase, este un loc în care sufletul este încurajat să trăiască, să se simtă liber, să pulseze viață în piept și inima să fie încurajată să se arate la vedere știind că va fi ok. Este ceva spectaculos de văzut.

Liderii conștienți de unicitatea lor creează comunități puternice. Cum să fii unul dintre ei?

Traseul unui lider conține de fapt cea mai puternică devenire pe care poate să o aibă un om, și anume aceea de a se lăsa observat în fruntea plutonului, știind că ar putea da greș. În fiecare secundă, știind că aș putea avea eșec în tot ceea ce fac, în tot ceea ce spun, în felurile în care fac lucrurile, am puterea să continui, să mă expun și să fiu acolo, fiind văzut în posibilitatea de a rata sau în posibilitatea de a fi judecat, fără ca asta să-mi afecteze capacitatea de a acționa în continuare. Eu cred că asta este trăsătura unui lider: a putea să treci peste importanța de sine, a putea să anulezi impactul asupra acțiunilor tale din partea celor patru trăsături ale importanței de sine, și anume, a avea dreptate,

a supraviețui, a arăta bine și a nu arăta rău și nevoia de control versus iubire. În momentul în care reușești să te decuplezi de la ceea ce definește ego-ul unui om, asta îți va da șansa să poți fi în fața oamenilor și să-i inspire prin nonșalanță și detașarea de rezultate. Un om detașat de rezultate transmite oamenilor libertatea că măcar se poate încerca, fără a trebui să cauzezi în primul rând succes și, de aici, să ajungi la esența vieții. Ce au în comun toți oamenii de succes este o cantitate imensă de eșec.

Eu, ca să ajung un om de succes în afaceri, a fost nevoie să falimentez foarte multe companii. Ca să pot să ajung să vorbesc pe scenă cu nonșalanță în fața a zeci de mii de oameni, a fost nevoie să fiu ok cu toate bâlbele, incoerențele și momentele penibile. Ca să pot să ajung să vorbesc fluent pe o temă, pe o vibrație, pe un cuvânt ales pentru întreaga zi, a fost nevoie să fiu ok cu toate momentele în care am bătut câmpii și am ieșit din intenția mea. Ca să pot fi văzut iubind, acceptând și susținând oamenii să crească, a fost nevoie să trec prin durerea de a-i pierde mai întâi.

Toate lucrurile astea cauzează în viața unui om detașarea de lucrul final, de obiectivul final, de rezultat și nasc dorința și curajul de a încerca măcar. Dacă încerc de zece ori, eu sunt ok ca nouă să fie eșecuri. Cam asta este rata de succes la un lider de calitate: Nouă din zece eșecuri, un succes. Ca un business să fie de succes, a fost nevoie să îngrop nouă. Ca o ieșire pe scenă, ca o interacțiune, ca o susținere a unui om să iasă dintr-o zonă întunecată a vieții

sale, a fost nevoie să stau cu durerea de a nu face o diferență pentru alte nouă persoane. Acum lumea vede doar zece după zece după zece, vede succes după succes, dar niciodată nu a luat în calcul că mare parte din viață am petrecut-o într-un loc în care aceste lucruri aveau rată inversă.

Ceea ce propun celor dornici să devină lideri este să formeze o toleranță extraordinară la a ieși în fața semenilor lor și a se lăsa afectați de orice feedback, critică sau judecată, care survine pentru succesul sau eșecul lor. De a putea fi cu pierderea unui om drag, unui prieten, pierderea iubirii, a apartenenței, a prestigiului, în fiecare secundă. Acesta este leadership-ul. Pentru că, dacă noi stăm pe bancă cu gândul că am putea pierde tot și deci nu are rost să riscăm, nu ar mai exista șansa să ne călim sufletul și inima și să ne aruncăm în orice ne-am arunca. Cea mai mare parte dintre oameni stau jos pentru că nu sunt dispuși să piardă totul în acea secundă. Un lider de calitate este dispus să-și dea viața, nu afacerea, nu familia, nu prestigiul, nu like-urile, ci viața pe acea faptă. Asta înseamnă leadership.

Cum să îți menții echilibrul între individualitate și apartenență?

Trecerea fină de la importanța de sine la unicitate se realizează în momentul în care vedem că indicatorii principali ai libertății dispar: apare burnout-ul, nu mai dorim să ne implicăm, facem lucrurile pentru că trebuie, alegem, dar

amânăm, procrastinăm, lenevim și apoi ne dăm palme în legătură cu toate aceste procese.

În momentul în care eu aleg să lenevesc, pot fi cu starea de lene, pentru că probabil este pusă în calendar. Sunt sigur că este într-o zi de porceală și, în mod clar, urmează după o zonă de efort fenomenal în legătură cu niște proiecte pe care le-am realizat. Mi-am disciplinat identitatea să merite momentele de relaxare și regenerare ca urmare a unui efort extrem de intens pe care l-a depus.

Propun oamenilor să construiască în viața lor această menținere a echilibrului. Individualitate înseamnă că planurile mele se îndeplinesc, unicitate înseamnă că planurile tuturor se îndeplinesc. Individualitate vs. unicitate egal egoism vs. unitate.

În momentul în care pentru un lider capabil de unicitate devine țință ca toată lumea să își îndeplinească destinul, ca lucrurile să meargă bine pentru mine, dar și pentru tine și pentru toți din jurul nostru, când viața ta devine o prioritate pentru mine fără a uita eu cine sunt și ce am de îndeplinit, acolo este clar că unicitatea este prezentă. Individualitatea nu ar permite niciodată așa ceva. Individualitatea ar cauza: *de aici până aici sunt eu, de aici încolo ești tu*. În momentul în care eu devin interesat de bunul mers al celor din jurul meu, sunt un om care încurajează să se creeze în jurul meu spații de libertate pentru ca celălalt să devină. Nu mai sunt responsabil doar pentru libertatea mea, ci, dacă ești în prezența mea, cu siguranță ești într-un context de abundență,

cu siguranță ești într-un context de libertate, cu siguranță vei face ceva ce iubești și te vei regăsi. Devine treaba mea să asigur un spațiu extraordinar în care destinul oamenilor să se întâmple. Acesta este un lucru foarte puternic și, ori de câte ori îl regăsim în comunități, în business-uri, în grupuri, în relații este un lucru de păstrat.

Nu este la ordinea zilei pe această planetă, ba dimpotrivă, este foarte rar. În momentul în care identificăm astfel de locuri în care putem să aparținem și, cu ochii închiși, știm că vom fi ok, aruncă ancora acolo. Regăsește-te, dedică-te și fă viața să se întâmple pentru tine în felul în care îți priește și îți trebuie.

Rolul unicității în evoluția colectivă a comunităților

Comunitățile evoluează prin evoluția separată a indivizilor din cadrul lor și este un lucru spectaculos să vezi vârfuri de performanță în interiorul unei comunități. Însă cel mai important indicator al nivelului de coeziune și de unitate este să vezi comunitatea în sine că ea crește, că oamenii sunt dedicați spre susținere, spre creativitate, spre a lucra împreună, spre a crea lucruri împreună, spre a genera rezultate împreună. Aceasta denotă o maturizare a nivelului conștiinței colective al acelei comunități. Este una ca, dintr-o comunitate, să iasă un vârf de performanță, să vezi un om că a reușit, un om din satul X a reușit, a ajuns primar, a ajuns politician, a ajuns om de afaceri. Dar, în momentul în care vezi

că într-o comunitate devine o regulă: ești din Createrra, deci ai scris o carte. Ok, ești din Createrra, ai urmat leadership, cu siguranță ai fost la Wisdom, cu siguranță ai gătit și știi ce e aia Beci, cu siguranță tu ai făcut Puterea Trecutului. Înseamnă că știi ce este acela RAICU, știi ce este restaurarea, știi ce este aia DTG. Deja această apartenență denotă că, la nivel de conștiință colectivă, acești oameni sunt într-o zonă proactivă de menținere și îmbunătățire, de creștere a vibrației lor și a celorlalți.

Când vezi un om trist în Createrra, nu-l întrebi de ce ești trist. Îl întrebi dacă a făcut curat după el. Îl întrebi dacă și-a făcut DTG-urile. Îl întrebi dacă este complet pe acea temă. Îl întrebi ce anume îl ține incomplet. Îl întrebi care este comunicarea pe care o evită. Adică însuși limbajul pe care oamenii îl folosesc este împuternicitor. Acest lucru cauzează oamenilor să privească viața cu optimism, *Optimismul* fiind subiectul unei cărți viitoare. A privi viața cu optimism înseamnă a merge într-o viață în care știi că ești iubit. Știi că ești primit, luat în calcul, văzut și susținut.

De ce comunitățile bazate pe autenticitate sunt rezistente și armonioase?

Termenul de rezistență, în ceea ce privește comunitățile bazate pe unicitate, nu vine că sunt rezistente, adică rezistă unor lucruri, ci că sunt perene, sunt trainice și trec prin orice. Este pentru că au instrumente de gestionare a

stărilor de conștiință elevată. Spuneam într-unul din volumele anterioare că, în momentul în care un om își dă promisiunea pe o intenție, deodată el va reexperimenta starea de durere ori de câte ori se îndepărtează de acea intenție.

Dacă eu am promis că voi ajunge aici la ora 9 fix și observ că nu mă țin de cuvânt, începe să mă doară sufletul că m-am abătut de la cuvântul meu și fie sun să-ți spun că voi întârzia, fie fac tot ce este de făcut pentru a ajunge la timp. La fel se întâmplă și într-o comunitate. În momentul în care întreaga comunitate își dă cuvântul pentru o axă numită cod de apartenență, acea comunitate capătă trăinicie. De ce? Pentru că are instrumentele necesare pentru a-și apăra valorile.

Este foarte ușor și simplu să ceri unei națiuni, cum ar fi românii, să fie oameni de cuvânt, să cauzeze bani, să cauzeze iubire și respect, fără să le dai și instrumentele. Misiunea Createrra este de a pune în mâna fiecărui român, nu unu, nu zece, ci sute de instrumente prin care ei să-și poată gestiona stările de conștiință, în așa fel încât să se regăsească, să se adune, să se regenereze, să se unifice. Și nu spun că nu vor fi evenimente în care se vor duce în stânga, dreapta, de o parte și de alta intenției, însă întotdeauna vor avea o cale de a se întoarce la cine sunt ca oameni și de a se regăsi. Ideea nu este că vom preveni viața din a se întâmpla. Ideea este că oferim oamenilor o cale prin care ei să revină la stilul de viață pentru care și-au dat cuvântul.

Și asta este ce se întâmplă într-o comunitate care se bazează pe unicitate: fiecare om este văzut și are instrumentele necesare pentru a-și susține libertățile și le aplică cu spirit pragmatic în viața de zi cu zi, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv.

Unicitatea ta poate deveni o sursă de inspirație și transformare pentru ceilalți

În momentul în care un om este surprins în interiorul unei comunități exercitându-și propria libertate, fiind în actul său de pasiune, de împlinire, de libertate, de succes și putere, acel om nu trece neobservat. El radiază în ceilalți oameni un sentiment extraordinar de posibilitate. Faptul că este posibil și este absolut natural.

Văd foarte des felul în care oamenii nou-nouți, în această comunitate, care vin în Puterea Trecutului sau la Wisdom, observă deschiderea, joaca, conectarea naturală, felul în care oamenii împărtășesc cu ușurință, dau din casă, dau lucruri direct din inima lor și rămân șocați. Cum de așa ceva este posibil? Unicitatea oferă această libertate de a-și pune sufletul pe masă și de a ști că va fi respectat, că lumea va trece cu blândețe pe lângă el și va avea îngăduință, răbdare, acceptare, permisivitate cu ceea ce s-a pus acolo. Acolo oamenii înțeleg de ce, odată ce vii în această comunitate, dorești să fii parte din ea, dorești să rămâi. Pentru că tot ceea ce era tabu în lumea din care ai venit, deodată

aici este pus pe masă și tranșat în văzul lumii într-un spirit firesc, fără niciun fel de reținere și cu cea mai mare îngăduință, tandrețe, blândețe. Într-un fel care să nu înlăture umanitatea din proces, dar totodată să nu considere că durerea este nefirească.

Una din cele mai mari credințe care a fost întipărită în sufletul oamenilor este că o viață frumoasă este lipsită de suferință. Ai corp? Corpul tău convertește energie în salturi de conștiință? Ghici ce, corpul tău va dura de câte ori crești. De fiecare dată. Nu neg faptul că viața este durere, însă treaba noastră aici este să punem un zâmbet pe chipul fiecărui om care accesează noi niveluri de conștiință și putere personală. Și asta înseamnă unicitatea: el să-și exercite libertatea de a fi cine dorește să fie, fiind responsabil pentru durerea transformării, această durere a metamorfozei într-un spirit mai capabil de a gestiona o relație și mai matură cu corpul în care locuiește.

Capitolul 10. Unicitatea în univers. O lege universală a creației

Așa cum sunt lucrurile în microcosmos, așa sunt și în macrocosmos. Dacă în interiorul celulelor umane totul este ordonat într-o formă absolut unică, dacă la nivel de corpuri umane fiecare ADN este complet nou-nouț și diferit de al oamenilor din jur, la fel se întâmplă lucrurile și în sistemul solar, la structuri ce țin de stele, planete sau textura constelațiilor. În momentul în care înțelegem că unicitatea este o lege omniprezentă apare automat întrebarea: *cine a creat un univers cu un astfel de regulament și care sunt interesele unei conștiințe care ar gândi atât de departe? Este această conștiință un organism unitar? Este formată din lucruri separate care evoluează și se descoperă pe diferite direcții de dezvoltare? Sunt ambele variante adevărate?*

Eu cred că unicitatea este ceea ce permite universului să se manifeste într-un mod fractalic. Așa cum am menționat la un anumit moment în carte despre principiul fractalilor lui Mandelbrot, ceea ce el a descoperit că face viața pentru a explora toate șansele de a evolua și de a crea un caracter exponențial evolutiv, putem spune că și universul în care trăim are feluri de a fi absolut unice. Iar aceste lucruri sunt prezente în structurile spațiului, în structurile rețelei Planck, în structurile

sectoarelor de univers, constelațiilor, găurilor negre, galaxiilor, cât și ale sistemelor solare. Despre asta vorbim în acest capitol.

Unicitatea nu este doar umană, ci este o lege a întregului univers

La fel ca legea integrității, la fel ca legea gravitației, unicitatea reprezintă felul în care, la nivel universal, această putere de reproducere a vieții este însoțită de o amprentă în continuă transformare, într-o continuă evoluție. Universul conține un fel de a se expanda care determină permanenta cucerire a noi zone de confort. Universul este într-o continuă expansiune, el crește. Și crește în continuu pentru că nivelul de conștiință la care ajunge, nivelul de materie la care ajunge este într-o continuă reproducere.

Totodată, crește și spațiul dintre sistemele sau subsistemele din univers. Această expansiune crește la un ritm extraordinar. Asta ne permite să înțelegem că, dacă era vorba doar de reproducere identică, toate lucrurile ocupau același loc și nu era nevoie să existe și o expansiune la nivel de suprafață. Având în vedere că lucrurile sunt diferite, tot ceea ce se întâmplă în acest univers va cauza și o evoluție în spațiu, o extindere a spațiului.

Extinderea spațiului manifestă două lucruri în principal: creșterea nivelului de conștiință și creșterea nivelului de responsabilitate. Ceea ce gestionează un spațiu în continuă

creștere sunt mai multe coordonate: responsabilitatea pe ceea ce conții, responsabilitatea de a ține laolaltă ceea ce conții, integritatea, autenticitatea ce reprezintă forța motrică, ceea ce cauzează expansiunea continuă, dorința de a te arunca, de a te regăsi în noi situații, în noi perspective și, bineînțeles, caracterul unitar.

Unitatea înseamnă ca toate aceste lucruri să dorească să facă parte, să atragă structura universului spre un centru comun. Intenția acestui capitol este de a observa cum fiecare celulă, fiecare organism viu, organic, anorganic care activează în interiorul acestui univers respectă regulile unicității. Tot ceea ce există în acest univers nu are cum să fie identic, pentru că fie se află în două locații diferite, fie se află în parametri de gravitație, structură chimică sau compoziție foarte diferite, fie se află la momente diferite în timp sau la vibrații diferite. Două microfoane pe aceeași masă nu sunt identice, ele sunt diferite prin locație, sunt diferite prin poziție. Ceea ce ele reprezintă este complet diferit. Chiar dacă producătorul lor este identic, ceea ce le face diferite este faptul că fiecare are o locație unică, o funcționalitate unică, inclusiv o intenție unică. Iată cum, chiar în condițiile unor structuri fizice asemănătoare, intenția face ca ceea ce ele servesc să fie foarte unic și diferit.

Fiecare element din Univers are o esență unică. De la galaxii la atomi

Unul dintre lucrurile care sunt prezente peste tot în realitatea cunoscută și pentru care există studii ce progresează în incursiuni în adâncul universului și demonstrează același lucru este faptul că la baza fiecărei structuri se află atomii. Atomii sunt în principal identici, doar puși într-o anumită ordine formează diferite elemente din tabelul lui Mendeleev sau chiar din structura unor elemente necunoscute încă.

Atomul acela, format din proton și neutron, din electron, ulterior din diferite particule, că vorbim de foton, neutrino, particula lui Dumnezeu și diferite alte tipuri de structuri pe care le descoperim cu cât evoluează nivelul nostru de conștiință și de știință, stă la baza realităților. Toate realitățile sunt construite din atomi foarte asemănători între ei, ceea ce pune laolaltă obiecte diferite este intenția în baza căreia s-au construit.

Unicitatea este dată de intenția ce stă la baza creației fizice. La baza construcției acestor trei telefoane diferite pe care le avem pe masă stă în continuare intenția de a comunica, de a ne conecta. Iată cum o intenție comună cauzează diversitate chiar acum pe această masă. Acest tip de diversitate denotă un nivel înalt de unicitate care, dincolo de structuri fizice asemănătoare, atomi, electroni, neutroni, combinațiile în care aceștia se pot grupa, sunt infinit

diversificate. Absolut tot ceea ce se creează este întotdeauna diferit și are parametri diferiți, ceea ce înseamnă că nivelul de unicitate este total. Nu există două lucruri la fel. Nu există clonare perfectă. Nu există realitate în oglindă. Ceea ce există este o diversitate infinită a tuturor structurilor din univers.

Înțelegând acest lucru putem merge la una dintre concluziile principale ale acestei cărți: la baza unicității din acest univers stă una dintre intențiile creatorului ei, și anume, libertatea de exprimare. Toate lucrurile din jurul nostru au libertatea de a se exprima în felurile în care au nevoie să se exprime.

Libertatea de exprimare stă nu numai la baza structurii moleculare, ci la baza structurii spirituale, a structurii spațiului. Pentru ca doi oameni să poată fi în aceeași încăpere este nevoie ca spațiul lor să fie permisiv unul cu celălalt. Pentru ca două planete să fie în același sistem solar este nevoie ca al lor câmp electromagnetic să fie în interacțiune, în fuziune și să permită acel dans, acel tandem care le permite să orbiteze una în jurul celeilalte. La fel, dacă mergem în structuri și mai avansate cum ar fi constelații, galaxii, tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru are legătură cu interferența electromagnetică. Este bazat pe viață și pe faptul că toată creația din acest univers este construită pe o structura rețelei Planck, acea rețea cu densitate infinită, care este impactată de existența conștiinței, acea rețea de materii prime numită „*nimic*” pe care o putem influența prin viul ce îl conținem.

Universul a vrut ca noi să putem influența existența. Înțelegând acest lucru avem drum deschis pentru evoluție permanentă, avem o cale nu bătătorită, dar în mod sigur, încurajatoare pentru noi în debutul unui drum către evoluție. Avem șansa de a crește infinit către noi niveluri de conștiință.

Oricine ne-ar fi creat ne dorește numai bine. Ne încurajează să creștem, ne încurajează să fim responsabili, ne încurajează în integritate, ne încurajează într-un spirit unitar, în coerență între ceea ce ne reflectă interiorul și exteriorul și într-un echilibru permanent dat de autenticitate, această putere de expansiune. Trăim într-un univers viu. Faptul că noi suntem vii face ca acest univers să fie viu. Faptul că noi suntem conștienți face ca acest univers să fie conștient. Faptul că suntem unici rezultă că universul este bazat pe unificare și pe unicitate.

Acceptarea propriei unicități ca parte dintr-un sistem universal echilibrat

Având în vedere că în corpul nostru există subsisteme, cum ar fi organele sau celulele care au propriile lor funcții, funcții unice, care au propria lor ordine, propria lor structură și ea unică la rândul ei, putem observa cum, explorând în partea opusă, în macrocosmos, în tot ceea ce depășește dimensiunile umane, planetare sau chiar galactice, putem observa aceeași coordonare. Se observă stele care dansează una în jurul celeilalte, stele gemene, se observă pulsare, se

observă găuri negre care reciclează materia. Toate aceste căi de exprimare a unicității în univers sunt prezente la niveluri ce depășesc închipuirea umană.

Totodată, pe baza legii integrității, putem observa că, așa cum suntem în cele mici, așa suntem și în cele mari. În momentul în care acceptăm nivelul de unicitate pe care noi îl avem ca oameni, putem observa că, aplicat la sisteme mai mari, această unicitate se cauzează în diversificarea vieții, în toate formele în care o percepem, în toate regnurile și în toate direcțiile.

Densitatea infinită a rețelei Planck determină o concluzie naturală, logică: orice influență într-un colț al Universului se transmite instant, cu viteza saltului de conștiință, în toate colțurile Universului, ceea ce înseamnă că Universul este un organism comun. Este un organism format din celule și acele celule suntem noi. Este format din organe și acele organe sunt constelațiile. Este format din părți componente și acele părți componente sunt sectoarele din Univers pe care noi le cunoaștem sau nu.

În momentul în care înțelegem aceste lucruri, nu numai că avem misiunea de a explora, dar putem descoperi lumea exterioară prin cunoaștere interioară. Multă vreme s-a crezut că este nevoie să călătorim la marginea Universului ca să putem descoperi profunzimea acestei creații, însă lucrul acesta este mult mai aproape, este în interiorul nostru.

Vorbeam la începutul acestei cărți de tehnologia *Warp*, momentul în care luăm și aducem toate destinațiile să fie în

același punct. Este simplu să încercăm să cutreierăm de-a lungul Universului și să găsim colțurile cele mai apropiate, însă în momentul în care unim ceea ce reprezintă interiorul nostru și colțul cel mai îndepărtat al Universului, noi descoperim, datorită acestei unicități, că, de fapt, suntem una. Descoperim că noi suntem Universul.

Omul, la un nivel de conectare extraordinară cu el însuși, poate descoperi răspunsul la cele mai profunde întrebări ale existenței, și anume: *dacă eu sunt parte din acest Univers, am acces la cunoașterea disponibilă, cum ajung acolo?* Prin acceptarea acestor legi ale spațiului. Unitatea, integritatea și, bineînțeles, unicitatea.

Interacțiunea cu natura, animalele și lumea dintr-o stare de autenticitate

În momentul în care acceptăm că absolut fiecare atom este complet egal cu alți atomi prin însuși diferențele pe care le are rezultă că orice structuri am crea din acești atomi identici, noi vom ajunge la structuri care sunt asemănătoare și sunt la fel de libere și capabile de unicitate. În momentul în care luăm această concluzie și o extrapolăm la diferența dintre regnuri, că vorbim de regnul mineral, vegetal, animal și uman, putem observa că ceea ce avem noi toți în comun este puterea de a influența viața prin intențiile noastre. Este capacitatea de a conține viață în corpuri ce se lasă ghidate de intențiile noastre.

Oamenii au intenții, plantele au intenții, pietrele au intenții, viața are intenții. Oriunde este prezentă viața ea reprezintă de fapt intenții, iar una dintre trăsăturile acestei intenții este cea de unicitate.

În momentul în care creăm o intenție, la nivel energetic se formează un fir de lumină între cel care a intenționat și structura din rețeaua Planck pe care intenționăm a o manifesta, a o transforma în realitate fizică palpabilă. Dacă urmărim comportamentele animalelor, ele au o intenție întruna, de când se trezesc și până dorm, probabil și pe durata somnului. Dacă ne uităm la plante, în special la floarea soarelui, intenția ei este de a urmări soarele, de a rodi, de a crește înaltă, de a sta în grupuri. Nu este o plantă răzleață, crește în grupuri cu altele asemănătoare.

Toate lucrurile din preajma noastră, vii sau nevii, trăiesc în baza unor intenții. Aceste intenții le-au dat acces la lumea materială. Tot ce a ajuns în lumea materială este ca urmare a materializării unor intenții în legătură cu care cineva a avut dreptate. Să ne aducem aminte că felul în care se manifestă puterea personală este să declarăm că avem dreptate în legătură cu intenția noastră și atunci viața din jurul nostru va lua forma intenției noastre. Acea intenție, practic, va primi permisiunea de a se manifesta fizic în lumea reală, luând forma pe care am intenționat. Este un lucru spectaculos și asta ne dă acces la a descoperi înțelepciunea, puterea, cunoașterea în acest univers mic numit sufletul

nostru, pentru că este interconectat cu absolut orice din jurul nostru.

De ce nimic în univers nu este identic, dar totul este conectat?

Am stabilit că pentru a fi identic este necesar să se îndeplinească toți parametrii de coincidență în același timp, să fie acolo în același spațiu, cu aceleași coordonate fizice, la același moment, cu aceeași structură fizică și chimică, în aceeași intenție, în aceeași percepție. Acești factori nu pot să fie îndepliniți niciodată în același loc. Suntem toți parte dintr-un mare univers, un organism singular, care are o percepție unificată, iar noi suntem organele de simț prin care acest univers unificat percepe realitatea pe care o creează.

Ceea ce eu încurajez oamenii să descopere la finalul acestei cărți este cum a te simți parte liberă și aptă de a genera unicitate în jurul tău este o trăsătură pe care celulele imediat apropiate de tine o au ele însele. Eu am acest drept, tu ai acest drept, Andrei aici de față are acest drept, toate celulele vii din jurul nostru au aceleași trăsături, deși fiecare se manifestă divers. Fiecare suntem aici în libertatea noastră și avem capacitatea de a accesa niveluri din ce în ce mai profunde de unitate, de integritate, de putere, de libertate de exprimare.

Iată cum, oriunde am fi, noi avem permanent capacitatea de a ne simți conectați prin faptul că avem

intenții de vibrație similară: libertate, unitate, responsabilitate, integritate. Un lucru își poate îndeplini rostul atât timp cât este în integritate. Această masă poate fi numită masă cât timp este integră, astfel ar deveni lemn de foc, scaun sau orice altceva.

Deci conectarea se naște prin similitudinea intențiilor, prin faptul că toți putem intenționa la fel. Asta ne conectează irevocabil.

Rolul unicității în evoluția spirituală. Cum să îți îmbrățișezi locul în univers?

Ori de câte ori o celulă din interiorul corpului nostru își reneagă scopul colectiv sau rolul în realitatea colectivă a organismului nostru, se formează acolo o enclavă. Acea celulă este izolată de resursele corpului și ușor, ușor, fie cauzează moartea corpului, fie ea însăși cauzează transformarea sa în piese de schimb, prin autofagie, prin dizolvare, prin moarte, și, ulterior, reprocesare sau eliminare.

Pe același principiu, în momentul în care noi ne acceptăm rolul în univers și acceptăm că ceea ce avem de pus în lume, ceea ce creăm, este parte dintr-un proces mai mare în care absolut fiecare celulă din acest univers, fiecare atom este implicat în a da din conștiința personală conștiinței colective, de a evolua și apoi a reîntoarce în univers ceea ce noi am acumulat și am asimilat prin evoluție, deodată rolul vieții devine evident. Suntem aici să punem înapoi în univers

conștiința pe care am asimilat-o pe durata vieților noastre. Treaba noastră este să dăm înapoi universului, în schimbul creditării cu viață și conștiință, tot ce am asimilat și tot ce am devenit. Acest proces de reintegrare permanentă, acest proces ciclic se numește *circuitul viață-moarte*. Este ceva firesc, este natural și este ceva infinit. Este ceva ce facem dintotdeauna și este ceva ce vom descoperi în forme și mai profunde în volumele următoare.

Cum să îți manifesti unicitatea într-un mod care onorează viața și tot ce te înconjoară?

Prin logica trivalentă, cea în care noi folosim cele mai înalte abilități și cele mai conștiente abilități pe care le avem ca oameni, și anume: a înțelege impactul asupra noastră, impactul asupra celuilalt și impactul asupra întregului din care facem parte, indiferent ce scală ar avea acel întreg, că este vorba de relație, de familie, de societate, umanitate sau universalitate.

În momentul în care înțelegem rostul nostru acolo, atunci avem capacitatea de a ne îndeplini, de a onora această menire, această destinație și de a integra cu ușurință nu numai faptul că totul are un rost, nu numai faptul că fiecare moment pe care îl trăim este perfect și este la locul lui, ci, mai ales, faptul că fiecare intenție pe care o avem întotdeauna se materializează. Și aceasta este binecuvântarea speciei umane, cel puțin din punct de vedere

al acestei cărți care studiază salturi de conștiință din specia umană. Beneficiul este că absolut orice intenție se va manifesta. Orice am intenționa, datorită binecuvântării pe care o avem, și anume interacțiunea conștientă cu rețeaua Planck, noi vom transforma, iar universul binecuvântează această transformare să se întâmple. Întotdeauna, tot ce intenționăm devine realitate.

Este treaba noastră să determinăm care este intenția. Iar caracterul nostru și structura universală de unicitate fac ca absolut fiecare creație pe care noi o punem întru ființare să fie unică, să aibă un rost, să fie bine primită și să fie acolo pentru a avea relevanță și pentru a îmbunătăți, pentru a spori conștiința colectivă. Indiferent că noi construim această conștiință colectivă de la nivelul unui grup, al unei comunități, al unei specii sau al unui univers aproape infinit, ceea ce rămâne acolo este că totul este perfect. Totul este la locul lui și totul are un semn.

Unicitatea, ca un dar pe care îl împărtășim, cu întreaga existență

Dacă este un lucru pe care îl avem în comun cu absolut tot ceea ce există în jurul nostru, este această intenție vădită a unicității. Nimic nu este vreodată la fel, nimic nu are cum să fie la fel, atât timp cât deja se află în două locații diferite, nimic nu mai este identic. Chiar dacă există o persoană cu trăsături similare undeva într-un colț distant al Universului sau poate

într-un alt timp, într-o altă epocă, toate aceste lucruri fac ca deja cele două lucruri să nu mai fie identice.

În momentul în care înțelegem că noi împărtășim, la nivel de intenție, un destin și o trăire comună cu întregul Univers, de aici poate rezulta că, asemenea corpului uman, care gestionează impulsurile electrice și reflexele prin sistemul nervos, la fel și intențiile noastre, intențiile ființelor ce conțin conștiință reprezintă sistemul nervos al acestui Univers. Acest sistem nervos este interconectat și vorbește prin nodurile rețelei Planck, ceea ce înseamnă că permanent suntem conectați cu orice punct din Univers. Doar înțelegerea acestei fraze din această carte va elibera drumul omenirii către o realitate liberă de constrângeri și către un loc în care suntem stimulați să creăm realități exponențial evolutive. Și eu cred că aceasta este menirea noastră.

Când îți recunoști unicitatea, recunoști esența divină a întregului Univers

Putem să aflăm despre nemărginirea Universului uitându-ne prin lentilele unui telescop. Indiferent că este un telescop planetar sau este unul pe care l-am plasat pe orbită, noi putem avea acces la profunzimile Universului, atât cât pătrunde tehnologia în ele și atât cât avem noi răbdare să înmagazinăm lumina venită de la stelele sau aștrii pe care îi observăm. Însă mai este un loc cu foarte mare potențial, care este mult mai aproape decât ne-am fi gândit vreodată, și

anume, a înțelege că lucrurile au ajuns acolo ca urmare a ceea ce se află aici. Ceea ce pune existența în creație este Spiritul. În momentul în care explorăm în profunzimile spiritului, în profunzimile conștiinței, vom ajunge la sursa, la intenția ce a creat întregul univers, pentru a mări permanent spațiul, pentru a ajunge la un nivel la care să cuprindem cantități de cunoaștere din ce în ce mai mari.

Este necesar să încurajăm în interiorul nostru o relație robustă cu cine suntem noi ca oameni, cu profunzimile conștiinței noastre ca să abordăm niveluri înalte de conștiință. Și aceasta este intenția seriei *Spiritonomics*: a pune omul în conectare cu un univers infinit interior, în care ne putem imersa profund, la niveluri de conștiință ce vor cauza înțelegerea multora dintre lucrurile care acum sunt vizibile doar prin lentilele unui telescop.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritatea. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
- 12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale**

13. Autenticitatea. Vocea care vindecă
14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă

- 33. Posibilitate
- 34. Ownership
- 35. Entuziasm
- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creației

IV. Banda Iubirii

V. Banda Unității

VI. Banda Păcii

VII. Banda Transcendenței

VIII. Banda Universalității

IX. Banda Avatarului

Descoperă universul Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și întregul univers Spiritonomics, contextul ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Universul Spiritonomics îți oferă acces la forma originală a acestei cărți în format video. Fiecare volum din seria Spiritonomics este înregistrat video și tu ai acces acum la această înregistrare, unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Cartea în format video și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro